BISERICA GLORIOASĂ

WATCHMAN NEE

BISERICA GLORIOASĂ

WATCHMAN NEE

Doar pentru distribuire gratuită. Nu se poate vinde.

Living Stream Ministry
Anaheim, California • www.lsm.org

Copyright 1996 Living Stream Ministry

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sau transmisă în vreo formă sau prin vreun mijloc — grafic, electronic sau mecanic, incluzând copierea xerox, înregistrarea sau folosirea sistemelor de înmagazinare şi recuperare a informaţiei — fără permisiunea scrisă din partea editurii.

Ediţia I, aprilie 1996
Ediţia a II-a, noiembrie 1998
Ediţia a III-a, iulie 2001
Ediţia de distribuţie în masă, mai 2003

ISBN: 0-7363-2345-7

Traducere din limba engleză
Titlul original: *The Glorious Church*
(Romanian translation)

O publicaţie a editurii:
Living Stream Ministry
2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801 U.S.A.
P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 U.S.A.

CUPRINS

Titlul		*Pagina*
	Prefaţă	5
	Cuvânt înainte	7
1	Planul lui Dumnezeu şi odihna lui Dumnezeu	9
2	Arhetipul Evei	29
3	Trupul lui Cristos şi Mireasa lui Cristos	47
4	„Şi ea a născut…un copil de parte bărbătească“	71
5	Oraşul sfânt, Noul Ierusalim	101
	Supliment: Biruitorii şi mişcările dispensaţionale ale lui Dumnezeu	153

[Nota traducătorului: Citatele din Scriptură notate cu „VAS“ au fost traduse din limba engleză, Versiunea Americană Standard.]

PREFAŢĂ

Conţinutul cărţii *Biserica glorioasă* din această ediţie diferă în câteva privinţe de prima ediţie americană publicată în 1968. În procesul revizuirii acestei cărţi, necesar pentru includerea ei în *Operele complete ale lui Watchman Nee*, doamna Beth Rademacher a prezentat biroului Living Stream Ministry un set de note scrise de mână a mesajelor care au format baza primei ediţii. Suplimentul „Biruitorii şi mişcările dispensaţionale ale lui Dumnezeu," bazat pe aceste note, este o porţiune importantă şi nepublicată anterior dintr-un mesaj ţinut de Watchman Nee în timpul acestei conferinţe. Conform notelor lui K. H. Weigh, titlurile originale ale mesajelor conferinţei au fost după cum urmează:

1. Introducere
2. Introducere (continuare)
3. Relaţia dintre planul lui Dumnezeu şi biserică
4. Tipurile bisericii în planul lui Dumnezeu
5. Trupul lui Cristos şi Mireasa lui Cristos
6. Biserica şi împărăţia lui Dumnezeu
7. Relaţia dintre biruitori şi biserică
8. Relaţia dintre biruitori şi împărăţie
9. Biruitorii şi mişcările dispensaţionale ale lui Dumnezeu
10. Calificările fundamentale şi atitudinea biruitorilor
11. Soţia Mielului
12. Introducerea împărăţiei şi a veşniciei
13. Caracteristicile Miresei lui Cristos
14. Caracteristicile Miresei lui Cristos (continuare)

Referinţele biblice au fost actualizate pentru a reflecta conţinutul Versiunii Recâştigării, publicată de Living Stream Ministry.

Cuvântul înainte care urmează a fost scris ca o prefaţă la prima ediţie a cărţii *Biserica glorioasă*.

CUVÂNT ÎNAINTE

Capitolele care urmează sunt traducerile unei serii de mesaje vorbite în limba chineză de către fratele Watchman Nee în faţa bisericii din Shanghai şi a lucrătorilor care s-au aflat sub instruirea sa o perioadă mai lungă de timp, din toamna anului 1939 până în toamna anului 1942. Au fost momente de revelaţii spirituale şi viziuni cereşti privitoare la „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu." Accentul a fost pus în primul rând pe biserica triumfătoare, Trupul glorios al lui Cristos, expresia deplină a Celui care umple totul în toţi. În aceste mesaje a fost revărsată o lumină extraordinară asupra celor patru femei importante din Scripturi: Eva din Geneza 2, soţia din Efeseni 5, femeia din Apocalipsa 12 şi Mireasa din Apocalipsa 21 şi 22. Descrierea lor ne oferă o viziune completă asupra bisericii glorioase din planul lui Dumnezeu, care satisface dorinţa Sa. Proporţiile tabloului pe care îl prezintă ele sunt atât de mari, încât se întind din veşnicia trecută până în veşnicia viitoare. Conţinutul mesajelor este atât de revelator şi de iluminator, atât de adânc şi de profund, încât necesită multă citire cu rugăciune împreună cu o înţelegere şi o digerare amănunţită în duh. Fie ca Domnul, gloriosul Cap al Trupului, să ne dea un duh de înţelepciune şi revelaţie pentru a putea vedea şi pricepe viziunile realităţii bisericii pe care El le-a arătat autorului. Rugăciunea noastră însoţeşte această carte, având încrederea că Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, „care este capabil să facă mult mai mult decât cerem sau gândim noi," va realiza ceea ce este revelat în aceste mesaje, „potrivit cu puterea care lucrează în noi." „A Lui să fie gloria în biserică şi în Cristos Isus către toate generaţiile, pentru veci de veci. Amin."

Witness Lee
Los Angeles, California, S.U.A.
8 iunie, 1968

CAPITOLUL 1

PLANUL LUI DUMNEZEU ŞI ODIHNA LUI DUMNEZEU

Lectură biblică: Gen. 1:26—2:3; 2:18-24; Efes. 5:22-32; Apoc. 12; 21:1 — 22:5

În aceste patru pasaje din Scripturi sunt menţionate patru femei. În Geneza 2, femeia este Eva; în Efeseni 5, ea este biserica; în Apocalipsa 12, ea este femeia văzută în viziune; iar în Apocalisa 21, ea este soţia Mielului.

Fie ca Dumnezeu să ne dea lumină pentru a vedea cum aceste patru femei sunt legate una de cealaltă şi împreună de planul Său veşnic. Atunci vom putea vedea poziţia pe care o ocupă biserica şi responsabilitatea pe care o poartă ea în acest plan, precum şi modul în care biruitorii lui Dumnezeu vor împlini scopul Său veşnic.

SCOPUL LUI DUMNEZEU ÎN CREAREA OMULUI

De ce Dumnezeu l-a creat pe om? Care a fost scopul Său în crearea omului?

Dumnezeu ne-a dat răspunsul la aceste întrebări în Geneza 1:26 şi 27. Aceste două versete sunt de o mare importanţă. Ele ne revelează faptul că crearea omului de către Dumnezeu a fost într-adevăr extrem de specială. Înainte ca Dumnezeu să-l creeze pe om, El a spus: „Să facem om în imaginea Noastră, după asemănarea Noastră; şi ei să aibă stăpânire peste peştii mării, peste păsările aerului, peste vite, peste tot pământul şi peste orice târâtoare care se târăşte pe pământ.“ Acesta a fost planul lui Dumnezeu în crearea omului. „Dumnezeu a spus: Să facem….“ Acest lucru ne vorbeşte despre felul de om pe care Dumnezeu îl dorea. Cu alte cuvinte, Dumnezeu proiecta un „model“ pentru omul pe care urma să-l creeze. Versetul 27 revelează crearea omului de către Dumnezeu: „Deci Dumnezeu l-a creat pe om în propria Sa imagine, în imaginea lui Dumnezeu l-a

creat; bărbat şi femeie i-a creat.“ Versetul 28 spune: „Dumnezeu i-a binecuvântat, şi Dumnezeu le-a spus: ‚Fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l: şi să aveţi stăpânire peste peştii mării, peste păsările văzduhului, şi peste orice lucru viu care se mişcă pe pământ.‘ “

Din aceste versete vedem omul pe care-l dorea Dumnezeu. Dumnezeu dorea un om conducător, un om care să guverneze peste acest pământ; atunci El putea fi satisfăcut.

Cum l-a creat Dumnezeu pe om? El l-a creat pe om în propria Sa imagine. Dumnezeu voia un om ca El Însuşi. Atunci este foarte evident faptul că poziţia omului în creaţia lui Dumnezeu este complet unică, căci dintre toate creaturile lui Dumnezeu numai omul a fost creat în imaginea lui Dumnezeu. Omul pe care era fixată inima lui Dumnezeu era complet diferit de celelalte fiinţe create; el era un om în propria Sa imagine.

Aici observăm ceva foarte remarcabil. Versetul 26 spune: „Să facem om în imaginea *Noastră*, după asemănarea *Noastră*…“; dar versetul 27 spune: „Deci Dumnezeu l-a creat pe om în propria *Sa* imagine, în imaginea lui Dumnezeu l-a creat; bărbat şi femeie i-a creat.“ În versetul 26, pronumele „Noastră“ este la plural, dar în versetul 27 „Sa“ este la singular. În timpul conferinţei Dumnezeirii, versetul 26 spune: „Să facem om în imaginea *Noastră*“; prin urmare, potrivit gramaticii, versetul 27 ar trebui să spună: „Deci Dumnezeu l-a creat pe om în propria *Lor* imagine.“ Dar, în mod ciudat, versetul 27 spune: „Deci Dumnezeu l-a creat pe om în propria *Sa* imagine.“ Cum putem explica aceasta? Deoarece există trei în Dumnezeire — Tatăl, Fiul şi Duhul, şi totuşi numai unul are imagine în Dumnezeire — Fiul. Atunci când Dumnezeirea proiecta crearea omului, Biblia indică faptul că omul urma să fie făcut în imaginea „Noastră“ (întrucât Ei sunt una, a fost menţionată „imaginea Noastră“); dar atunci când Dumnezeirea S-a aflat în procesul concret de facere a omului, Biblia spune că omul a fost făcut în imaginea „Sa.“ „Sa“ Îl denotă pe Fiul. De aici aflăm că Adam a fost făcut în imaginea Domnului Isus. Adam nu L-a precedat pe Domnul Isus; Domnul Isus l-a precedat pe Adam. Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, El l-a creat în imaginea Domnului Isus. Pentru acest motiv se spune „în imaginea Sa,“ în loc de „în imaginea Lor.“

Scopul lui Dumnezeu este să câştige un grup de oameni care să fie ca Fiul Său. Când citim Romani 8:29 descoperim care este scopul lui Dumnezeu: „Pentru că pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, El i-a şi *predestinat* să fie conformaţi imaginii Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mulţi fraţi.“ Dumnezeu doreşte să aibă mulţi fii, şi Dumnezeu doreşte ca toţi aceşti fii să fie ca şi acel unic Fiu al Său. Atunci Fiul Său nu va mai fi singurul Născut, ci Cel dintâi născut dintre mulţi fraţi. Dorinţa lui Dumnezeu este de a câştiga un asemenea grup de oameni. Dacă vedem aceasta, vom înţelege cât de preţios este omul, şi ne vom bucura de fiecare dată când omul este menţionat. Cum îl preţuieşte Dumnezeu pe om! Chiar El Însuşi a devenit un om! Planul lui Dumnezeu este de a-l câştiga pe om. Atunci când omul este câştigat de Dumnezeu, planul lui Dumnezeu este îndeplinit.

Prin om planul lui Dumnezeu este împlinit, şi prin om este satisfăcută propria Sa nevoie. Atunci ce anume cere Dumnezeu de la omul pe care l-a creat? Faptul ca omul să guverneze. Când Dumnezeu l-a creat pe om, El nu l-a predestinat să cadă. Căderea omului este în capitolul 3 din Geneza, nu în capitolul 1. În planul lui Dumnezeu de a-l crea pe om, El nu l-a predestinat pe om să păcătuiască, şi nici nu a rânduit mai dinainte răscumpărarea. Noi nu minimizăm importanţa răscumpărării, ci spunem numai că răscumpărarea nu a fost rânduită mai dinainte de către Dumnezeu. Dacă ar fi fost, atunci omul ar fi trebuit să păcătuiască. Dumnezeu nu a rânduit mai dinainte aceasta. În planul lui Dumnezeu de a-l crea pe om, omul a fost rânduit să guverneze. Acest lucru ne este revelat în Geneza 1:26. Aici Dumnezeu ne dezvăluie dorinţa Sa şi ne spune secretul planului Său. „Să facem om în imaginea Noastră, şi după asemănarea Noastră, şi ei să aibă stăpânire peste peştii mării, peste păsările văzduhului, peste vite, peste tot pământul şi peste orice târâtoare care se târăşte pe pământ.“ Acesta este scopul lui Dumnezeu în crearea omului.

Poate unii vor întreba de ce Dumnezeu are un asemenea scop. Deoarece înainte de crearea omului un înger de lumină s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi a devenit diavolul; Satan a păcătuit şi a căzut; Luceafărul de dimineaţă a devenit vrăjmaşul lui Dumnezeu (Isaia 14:12-15). Ca urmare, Dumnezeu Şi-a retras autoritatea de la

vrăjmaş şi în schimb a pus-o în mâna omului. Motivul pentru care Dumnezeu l-a creat pe om este ca omul să guverneze în locul lui Satan. Ce har abundent vedem în crearea omului!

Dumnezeu nu numai că doreşte ca omul să guverneze, dar El a delimitat o zonă specifică în care omul să guverneze. Vedem aceasta în Geneza 1:26: „Ei să aibă stăpânire peste peştii mării, peste păsările văzduhului, peste vite şi peste tot pământul…." „Tot pământul" este domeniul guvernării omului. Dumnezeu nu i-a dat stăpânire numai asupra peştilor mării, păsărilor cerurilor şi vitelor, ci El a cerut în continuare ca omul să guverneze peste „tot pământul." Zona în care Dumnezeu a dorit ca omul să guverneze este pământul. Omul este legat în mod special de pământ. Atenţia lui Dumnezeu a fost concentrată asupra pământului nu doar în planul Său de a-l crea pe om, dar chiar şi după ce l-a făcut pe om, El i-a spus clar că trebuie să guverneze peste pământ. Versetele 27 şi 28 spun: „Deci Dumnezeu l-a creat pe om în propria Sa imagine, în imaginea lui Dumnezeu l-a creat; bărbat şi femeie i-a creat. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, şi Dumnezeu le-a zis: ‚Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă; umpleţi pământul şi supuneţi-l…' " Ceea ce Dumnezeu accentuează aici este că omul ar trebui să „umple pământul" şi să-l „supună"; faptul ca omul să aibă stăpânire asupra peştilor mării, păsărilor văzduhului şi oricărui lucru viu de pe pământ este de importanţă secundară. Dominaţia omului asupra acestor lucruri este un lucru auxiliar; subiectul principal este pământul.

Geneza 1:1-2 spune: „La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul. Şi pământul era pustiu şi gol; şi întunericul era peste faţa adâncului" [VAS]. Aceste două versete devin mai clare dacă le traducem direct din ebraică. Potrivit limbii originale, versetul unu spune: „La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul." Aici cerurile sunt la plural şi se referă la cerurile tuturor stelelor. (Pământul are cerul său, şi la fel au toate stelele.) Traducerea directă a versetului doi este: „Şi pământul a devenit [nu „era"] pustiu şi gol; şi întunericul era peste faţa adâncului." În ebraică, înainte de cuvântul „pământul" se află conjuncţia „şi." „La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul"; nu erau nici dificultăţi, nici probleme, dar apoi s-a întâmplat ceva: „şi pământul a devenit pustiu şi gol." Cuvântul „era" din Geneza 1:2 („Şi pământul era pustiu şi gol") este

acelaşi cu „a devenit“ din Geneza 19:26, în care se spune că soţia lui Lot a devenit un stâlp de sare. Soţia lui Lot nu a fost născută un stâlp de sare; ea a devenit un stâlp de sare. Pământul nu era pustiu şi gol la creaţie, ci mai târziu a devenit pustiu şi gol. Dumnezeu a creat cerurile şi pământul, dar „pământul a devenit pustiu şi gol.“ Acest lucru revelează faptul că problema nu este cu cerurile, ci cu pământul.

Deci pământul este centrul tuturor problemelor. Dumnezeu luptă pentru pământ. Domnul Isus ne-a învăţat să ne rugăm: „Sfinţească-Se numele Tău; vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe *pământ*“ (Mat. 6:9-10). Conform sensului din limba originală, expresia „precum în cer, aşa şi pe pământ“ este comună tuturor clauzelor, nu numai ultimei clauze. Cu alte cuvinte, sensul original este: „Sfinţească-Se numele Tău, precum în cer, aşa şi pe pământ. Vie împărăţia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ. Facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.“ Această rugăciune revelează că nu există nici o problemă cu „cerul“; problema este cu „pământul.“ După căderea omului, Dumnezeu i-a vorbit şarpelui astfel: „Te vei târî pe pântecele tău, şi vei mânca ţărână toate zilele vieţii tale“ (Gen. 3:14). Aceasta însemna că pământul avea să fie sfera şarpelui, locul pe care el se va târî. Domeniul lucrării lui Satan nu este cerul, ci pământul. Dacă este vorba ca împărăţia lui Dumnezeu să vină, atunci Satan trebuie aruncat afară. Dacă este vorba ca voia lui Dumnezeu să se facă, ea trebuie să se facă pe pământ. Dacă este vorba ca numele lui Dumnezeu să fie sfinţit, el trebuie să fie sfinţit pe pământ. Toate problemele sunt pe pământ.

Două cuvinte din Geneza sunt foarte însemnate. Unul este „a supune“ din Geneza 1:28, care poate fi tradus şi prin „a cuceri.“ Celălalt este „a ţine“ din Geneza 2:15, care de asemenea poate fi tradus prin „a păzi.“ Din aceste versete vedem că Dumnezeu a rânduit ca omul să cucerească şi să păzească pământul. Intenţia originală a lui Dumnezeu a fost să-i dea omului pământul ca loc în care să locuiască. Intenţia Sa nu a fost ca pământul să devină pustiu (Isaia 45:18). Dumnezeu dorea ca prin om să nu-i îngăduie lui Satan să se amestece pe pământ, dar problema era că Satan era pe pământ şi intenţiona să facă o lucrare de distrugere pe el. Prin urmare, Dumnezeu a vrut ca omul să recupereze pământul din mâna lui Satan.

Un alt lucru pe care trebuie să-l remarcăm este acela că, vorbind strict, Dumnezeu i-a cerut omului să ia înapoi nu doar pământul, ci şi cerul, care este legat de pământ. În Scriptură există o diferenţă între „ceruri“ şi „cer.“ „Cerurile“ sunt locul unde se află tronul lui Dumnezeu, unde Dumnezeu Îşi poate exercita autoritatea, pe câtă vreme în Scriptură „cerul“ se referă uneori la cerul care este legat de pământ. Cerul acesta este ceva pe care Dumnezeu de asemenea vrea să-l recâştige (vezi Apoc. 12:7-10).

Unii ar putea întreba: De ce nu-l aruncă Dumnezeu Însuşi pe Satan în groapa fără fund sau în lacul de foc? Răspunsul nostru este acesta: Dumnezeu poate s-o facă, dar nu vrea s-o facă El Însuşi. Nu ştim de ce nu vrea s-o facă El Însuşi, dar ştim cum are El de gând să o facă. Dumnezeu vrea să-l folosească pe om pentru a-l trata pe vrăjmaşul Său, şi El l-a creat pe om pentru acest scop. Dumnezeu vrea ca creatura să trateze creatura. El vrea ca creatura Sa *omul* să trateze creatura Sa căzută *Satan*, pentru a aduce pământul înapoi la Dumnezeu. Omul pe care Dumnezeu l-a creat este folosit de El pentru acest scop.

Să citim din nou Geneza 1:26: „Şi Dumnezeu a spus: ‚Să facem om în imaginea Noastră, după asemănarea Noastră: şi ei să aibă stăpânire peste peştii mării, peste păsările văzduhului, peste vite şi peste tot pământul….“ S-ar părea că propoziţia se termină aici, dar mai este adăugată o clauză: „…şi peste orice târâtoare care se târăşte pe pământ.“ Aici vedem că târâtoarele ocupă o poziţie foarte mare, căci Dumnezeu a vorbit despre ele după ce a terminat de menţionat „tot pământul.“ Implicaţia este aceea că, pentru ca omul să aibă stăpânire peste tot pământul, târâtoarele nu trebuie trecute cu vederea, căci vrăjmaşul lui Dumnezeu este întrupat în târâtoare. Şarpele din Geneza 3 şi scorpionii din Luca 10 sunt târâtoare. Nu este vorba numai de şarpe, care-l reprezintă pe Satan, ci şi de scorpioni, care reprezintă duhurile rele păcătoase şi necurate. Pământul este atât domeniul şarpelui cât şi al scorpionului. Problema este pe pământ.

Prin urmare, trebuie să facem distincţie între lucrarea de mântuire a sufletelor şi lucrarea lui Dumnezeu. De multe ori lucrarea de mântuire a sufletelor nu este neapărat lucrarea lui Dumnezeu. Mântuirea sufletelor rezolvă problema omului, dar pentru lucrarea

lui Dumnezeu este necesar ca omul să exercite autoritate pentru a avea stăpânire asupra tuturor lucrurilor create de El. Dumnezeu are nevoie de o autoritate în creaţia Sa, şi El l-a ales pe om ca să fie acea autoritate. Dacă noi am fi aici numai pentru noi înşine ca simpli oameni, atunci toată căutarea şi dorul nostru ar fi acela de a-L iubi pe Domnul şi de a fi mai sfinţi, mai zeloşi şi de a mântui mai multe suflete. Toate aceste preocupări sunt într-adevăr bune, dar ele sunt prea mult centrate pe om. Aceste lucruri se ocupă numai de beneficiul omului; lucrarea lui Dumnezeu şi nevoia lui Dumnezeu sunt neglijate în întregime. Trebuie să vedem că Dumnezeu are nevoia Sa. Noi suntem pe acest pământ nu doar pentru nevoia omului, ci mai mult decât atât — pentru nevoia lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu că El ne-a încredinţat nouă slujba împăcării; dar chiar dacă am mântuit toate sufletele din întreaga lume, noi încă nu am împlinit lucrarea lui Dumnezeu şi nici nu am satisfăcut cerinţa lui Dumnezeu. Iată aici ceva care se numeşte lucrarea lui Dumnezeu, nevoia lui Dumnezeu. Când Dumnezeu l-a creat pe om, El a vorbit de ceea ce El a avut nevoie. El Şi-a dezvăluit nevoia Sa de a-l avea pe om, ca el să guverneze şi să domnească peste toată creaţia Sa şi să proclame triumful Său. Guvernarea pentru Dumnezeu nu este un lucru mic, ci este un lucru mare. Dumnezeu are nevoie de oameni în care să Se poată încrede şi care să nu-L trădeze. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, şi aceasta este ceea ce Dumnezeu doreşte să obţină.

Noi nu subapreciem lucrarea de predicare a evangheliei, dar dacă toată lucrarea noastră nu constă decât în predicarea evangheliei şi mântuirea sufletelor, noi nu facem ca Satan să sufere o pierdere fatală. Dacă omul nu a recuperat pământul din mâna lui Satan, el nu a realizat scopul lui Dumnezeu în crearea sa. Mântuirea sufletelor este adesea numai pentru bunăstarea omului, dar tratarea lui Satan este pentru beneficiul lui Dumnezeu. Mântuirea sufletelor rezolvă nevoia omului, dar tratarea lui Satan satisface nevoia lui Dumnezeu.

Fraţi şi surori, aceasta cere să plătim un preţ. Ştim că demonii pot vorbi. Un demon a spus odată: „De Isus ştiu, şi cu Pavel sunt familiarizat; dar cine sunteţi voi?“ (Fapte 19:15). Când un demon ne întâlneşte, va fugi el sau nu? Predicarea evangheliei cere ca noi să plătim un preţ, dar pentru a-l trata pe Satan trebuie plătit un preţ mult mai mare.

Aceasta nu este o chestiune de mesaj sau învăţătură. Aceasta necesită practica noastră, iar preţul este extrem de mare. Dacă este vorba să fim oameni pe care Dumnezeu să-i folosească pentru a răsturna toată lucrarea şi autoritatea lui Satan, atunci noi trebuie să-L ascultăm pe Domnul în mod deplin şi absolut! Când facem o altă lucrare, contează mai puţin dacă ne cruţăm un pic, dar atunci când îl tratăm pe Satan nu ne putem permite să avem nici măcar puţin teren pentru noi înşine. Am putea să ne ţinem de ceva al nostru în studierea Scripturilor, în predicarea evangheliei, în ajutarea bisericii sau a fraţilor; dar atunci când îl tratăm pe Satan sinele trebuie să fie total abandonat. Satan nu va fi niciodată mutat de către noi dacă sinele este cruţat. Fie ca Dumnezeu să ne deschidă ochii pentru a vedea că scopul Său cere ca noi să fim în întregime şi în mod absolut pentru El. O persoană şovăitoare nu poate să-l trateze niciodată pe Satan. Fie ca Dumnezeu să vorbească acest cuvânt inimilor noastre.

SCOPUL NESCHIMBAT AL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu a vrut ca omul să guverneze pentru El pe acest pământ, dar omul nu a împlinit scopul lui Dumnezeu. În Geneza 3 a avut loc căderea şi a intervenit păcatul; omul a ajuns sub puterea lui Satan, şi părea că totul a ajuns la un sfârşit. Satan a fost aparent victorios şi Dumnezeu a fost aparent înfrânt. Pe lângă pasajul din Geneza 1, în Scripturi mai există încă două pasaje care sunt legate de această problemă. Ele sunt Psalmul 8 şi Evrei 2.

Psalmul 8

Psalmul 8 arată că scopul şi planul lui Dumnezeu nu s-au schimbat niciodată. După cădere, voia lui Dumnezeu şi cerinţa Lui de la om au rămas aceleaşi, fără nici o modificare. Voia Sa în Geneza 1, atunci când El l-a creat pe om, încă este valabilă, chiar dacă omul a păcătuit şi a căzut. Chiar dacă Psalmul 8 a fost scris după căderea omului, psalmistul a fost capabil să aducă laude; ochii săi încă erau fixaţi asupra capitolului 1 din Geneza. Duhul Sfânt nu a uitat Geneza 1, Fiul nu a uitat Geneza 1 şi nici Dumnezeu Însuşi nu a uitat Geneza 1.

Să vedem care este conţinutul acestui Psalm. Versetul 1 spune: „O Iehova Domnul nostru, / Cât de excelent este numele Tău / În tot pământul.“ Toţi cei care sunt inspiraţi de Duhul Sfânt vor rosti

asemenea cuvinte: „Cât de excelent este numele Tău în tot pământul!“ Deşi unii oameni vorbesc de rău şi resping numele Domnului, totuşi psalmistul proclama cu voce tare: „O Iehova Domnul nostru, / Cât de excelent este numele Tău / În tot pământul.“ El nu a spus: „Numele Tău este foarte excelent.“ „Foarte excelent“ nu are acelaşi înţeles ca şi „cât de excelent.“ „Foarte excelent“ înseamnă că eu, psalmistul, încă pot să descriu excelenţa, în timp ce „cât de excelent“ înseamnă că, chiar dacă pot să scriu psalmi, nu am cuvinte să exprim şi nici nu ştiu cât de excelent este numele Domnului. Aşa că nu pot să spun decât atât: „O Iehova Domnul nostru, cât de excelent este numele Tău în tot pământul!“ Expresia „în tot pământul“ este aceeaşi ca şi în Geneza 1:26. Dacă noi cunoaştem planul lui Dumnezeu, de fiecare dată când citim cuvântul „om“ sau cuvântul „pământ,“ inimile noastre ar trebui să salte înăuntrul nostru.

Versetul 2 continuă: „Din gura pruncilor şi a sugarilor / Ţi-ai întemeiat puterea / Din cauza adversarilor Tăi, / pentru a opri vrăjmaşul şi răzbunătorul.“ Pruncii şi sugarii se referă la om, iar în acest verset accentul este pe faptul că Dumnezeu îl foloseşte pe om pentru a-l trata pe vrăjmaş. Domnul Isus a citat acest verset în Matei 21:16: „Din gura pruncilor şi a sugarilor Ţi-ai desăvârşit lauda.“ Aceste cuvinte înseamnă că vrăjmaşul poate să facă tot ce poate, dar nu este necesar ca Dumnezeu Însuşi să Se ocupe de el. Dumnezeu va folosi prunci şi sugari pentru a-l trata. Ce pot să facă pruncii şi sugarii? Se spune: „Din gura pruncilor şi a sugarilor / Ţi-ai întemeiat puterea.“ Dorinţa lui Dumnezeu este de a obţine oameni care să fie capabili să laude; cei care pot să laude sunt cei care pot să-l trateze pe vrăjmaş.

În versetele 3 la 8 psalmistul spune: „Când Îţi văd cerurile, lucrarea degetelor Tale, / Luna şi stelele pe care Tu le-ai rânduit, / Ce este omul ca să-Ţi aminteşti de el, / Şi fiul omului ca să-l vizitezi? / L-ai făcut întrucâtva mai prejos decât îngerii / Şi l-ai încoronat cu glorie şi onoare. / Căci l-ai făcut să guverneze peste lucrarea mâinilor Tale; / Ai pus toate lucrurile sub picioarele lui: / Toate oile şi toţi boii, / Ca şi toate fiarele câmpului, / Păsările cerului şi peştii mării, / Orice trece prin cărările mărilor.“ Dacă noi am fi scris acest psalm, probabil că la acest punct am fi adăugat o paranteză: „Ce păcat că omul a căzut şi a păcătuit şi a fost alungat din grădina Edenului!

Omul nu mai poate realiza acest lucru.“ Dar, slavă lui Dumnezeu, în inima psalmistului nu exista un asemenea gând. În ochii lui Dumnezeu, pământul încă poate să fie recuperat, poziţia dată omului de către Dumnezeu încă mai există, iar însărcinarea pe care El i-a dat-o omului ca să distrugă lucrarea diavolului încă rămâne. Prin urmare, începând cu al treilea verset, psalmistul relatează din nou aceeaşi veche poveste, ignorând complet cel de-al treilea capitol din Geneza. Aceasta este caracteristica remarcabilă a Psalmului 8. Scopul lui Dumnezeu este ca omul să guverneze. Dar oare omul este vrednic? Cu certitudine nu! Însă din moment ce scopul lui Dumnezeu este ca omul să guverneze, cu siguranţă omul va guverna.

În versetul 9 psalmistul spune din nou: „O Iehova, Domnul nostru, / Cât de excelent este numele Tău / În tot pământul!“ El continuă să aducă laude, ca şi cum nu ar fi fost conştient de căderea omului. Deşi Adam păcătuise şi Eva de asemenea păcătuise, ei nu au putut sta niciodată în calea planului lui Dumnezeu. Omul poate să cadă şi poate să păcătuiască, dar omul nu poate să răstoarne voia lui Dumnezeu. Chiar şi după ce omul a căzut, voia lui Dumnezeu faţă de om a rămas aceeaşi. Dumnezeu încă îi cere omului să răstoarne puterea lui Satan. O, ce Dumnezeu neschimbat este El! Calea Sa este neabătută şi perfect dreaptă. Trebuie să înţelegem că Dumnezeu nu poate fi niciodată răsturnat. În lumea aceasta există unii care primesc multe lovituri grele, dar nu este nimeni care să fi fost atacat zilnic şi să fi primit lovituri continue aşa ca Dumnezeu. Totuşi, voia Sa nu a fost răsturnată niciodată. Ceea ce Dumnezeu a fost înainte de căderea omului, El este şi după căderea omului, după ce păcatul a intrat în lume. Decizia pe care El a luat-o odinioară încă este decizia Sa de astăzi. El nu S-a schimbat niciodată.

Evrei 2

Geneza 1 vorbeşte despre voia lui Dumnezeu la creaţie, Psalmul 8 vorbeşte despre voia lui Dumnezeu după căderea omului, iar Evrei 2 vorbeşte despre voia lui Dumnezeu în răscumpărare. Să privim la Evrei 2. Vom vedea că în victoria răscumpărării Dumnezeu încă doreşte ca omul să obţină autoritatea şi să-l trateze pe Satan.

În versetele 5 la 8 scriitorul spune: „Căci nu îngerilor a supus El viitorul pământ locuit, despre care vorbim. Căci cineva a dat undeva

o mărturie solemnă, spunând: ‚Ce este omul, ca să-Ţi aduci aminte de el? Sau fiul omului, ca să-Ţi pese de El? L-ai făcut cu puţin inferior îngerilor; l-ai încoronat cu glorie şi onoare, şi l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; Tu ai supus toate lucrurile sub picioarele sale' [citat din Psalmul 8]. Căci supunându-I toate lucrurile, El nu I-a lăsat nimic nesupus." Toate lucrurile trebuie supuse omului; Dumnezeu Şi-a propus aceasta de la început.

Dar încă nu s-a întâmplat în felul acesta. Scriitorul continuă: „Dar acum încă nu vedem toate lucrurile supuse Lui, dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puţin inferior îngerilor din cauza suferirii morţii, încoronat cu glorie şi onoare" (vs. 8b-9a). Isus este persoana care Se potriveşte acestei situaţii. Psalmul 8 spunea că Dumnezeu l-a făcut pe om cu puţin mai prejos decât îngerii, dar apostolul a schimbat cuvântul „om" în „Isus." El a explicat că „omul" se referă la Isus; Isus este Cel care a devenit cu puţin mai prejos decât îngerii. Răscumpărarea omului este prin El. La început Dumnezeu Şi-a propus ca omul să fie cu puţin mai prejos decât îngerii, şi ca omul să fie încoronat şi să guverneze asupra întregii Sale creaţii. El a intenţionat ca omul să exercite autoritate în numele Său pentru a-l alunga pe vrăjmaşul Său de pe pământ şi din cerul legat de pământ. El a vrut ca omul să distrugă puterea lui Satan. Dar omul a căzut şi nu şi-a luat locul pentru a guverna. Ca urmare, Domnul Isus a venit şi a luat asupra Sa un trup de carne şi sânge. El a devenit „ultimul Adam" (1 Cor. 15:45).

Ultima parte a versetului 9 spune: „Pentru ca prin harul lui Dumnezeu El să guste moartea pentru orice lucru." Naşterea Domnului Isus, trăirea omenească a Domnului Isus, ca şi răscumpărarea Domnului Isus, ne arată că lucrarea Sa răscumpărătoare nu este numai pentru om, ci şi pentru toate lucrurile create. Este inclusă toată creaţia (mai puţin îngerii). Domnul Isus a stat în două poziţii: faţă de Dumnezeu El a fost omul de la început, omul pe care Dumnezeu l-a rânduit de la bun început, iar faţă de om El este Mântuitorul. La început Dumnezeu l-a rânduit pe om să guverneze şi să-l răstoarne pe Satan. Domnul Isus este omul acela, iar acel om este acum întronat! Aleluia! Un astfel de om a răsturnat puterea lui Satan. El este omul pe care Dumnezeu Îl caută şi pe care doreşte să-l obţină. În celălalt aspect al Său, El este un om legat de noi;

El este Mântuitorul nostru, Cel care a tratat problema păcatului în locul nostru. Noi am păcătuit şi am căzut, iar Dumnezeu a făcut ca El să fie ispăşirea pentru noi. Mai mult, El nu numai că a devenit ispăşirea pentru noi, dar de asemenea a fost judecat pentru toate creaturile. Acest lucru este dovedit de sfâşierea perdelei din locul sfânt. Evrei 10 ne spune că perdeaua din locul sfânt reprezenta trupul Domnului Isus. Pe perdea erau brodaţi heruvimi, care reprezintă lucrurile create. În momentul morţii Domnului Isus, perdeaua a fost sfâşiată în două, de sus până jos; ca rezultat, în acelaşi timp au fost sfâşiaţi heruvimii brodaţi pe ea. Aceasta revelează faptul că moartea Domnului Isus a inclus judecata pentru toate creaturile. El nu a gustat moartea numai pentru orice om, ci şi pentru „orice lucru."

Versetul 10 continuă: „Căci se cuvenea ca Acela pentru care sunt toate lucrurile şi prin care sunt toate lucrurile, conducând pe mulţi fii în glorie." Toate lucrurile sunt pentru El şi prin El; toate lucrurile sunt înspre El şi prin intermediul Lui. A fi pentru El înseamnă a fi înspre El; a fi prin El înseamnă a fi prin intermediul Lui. Slavă lui Dumnezeu, El nu Şi-a schimbat scopul în creaţie! Ceea ce Dumnezeu a rânduit la creaţie, El a continuat să rânduiască şi după căderea omului. În răscumpărare scopul Său rămâne acelaşi. Dumnezeu nu Şi-a schimbat scopul din cauza căderii omului. Slavă lui Dumnezeu, El aduce mulţi fii în glorie! El glorifică mulţi fii. Dumnezeu Şi-a propus să câştige un grup de oameni noi, care să aibă asemănarea şi imaginea Fiului Său. Întrucât Domnul Isus este omul reprezentativ, ceilalţi vor fi la fel ca El în orice lucru şi vor intra împreună cu El în glorie.

Cum este îndeplinit acest lucru? Versetul 11 spune: „Căci atât Cel care sfinţeşte, cât şi cei sfinţiţi sunt toţi dintr-Unul singur." Cine este Cel care sfinţeşte? Domnul Isus. Cine sunt cei care sunt sfinţiţi? Noi suntem aceia. Putem citi versetul în felul acesta: „Căci atât Isus, Cel care sfinţeşte, cât şi noi, cei care suntem sfinţiţi, suntem toţi dintr-Unul singur." Domnul Isus şi noi am fost născuţi din acelaşi Tată; noi toţi ne avem originea în aceeaşi sursă şi avem aceeaşi viaţă. Noi avem acelaşi Duh lăuntric şi acelaşi Dumnezeu, care este Domnul nostru şi Tatăl nostru. „De aceea Lui nu Îi este ruşine să-i numească fraţi." Cuvântul „El" se referă la Domnul nostru Isus, iar „ei" se referă la noi. „Lui nu-I este ruşine să-i numească fraţi." Pentru că El este din Tatăl, şi noi de asemenea suntem din Tatăl.

Noi suntem fiii lui Dumnezeu cei mulţi, al căror destin este de a fi aduşi de Dumnezeu în glorie. Răscumpărarea nu a schimbat scopul lui Dumnezeu; dimpotrivă, ea a împlinit scopul care nu fusese îndeplinit în creaţie. Scopul iniţial al lui Dumnezeu a fost acela ca omul să guverneze, în special asupra pământului, dar omul a căzut în mod regretabil. Totuşi, nu se poate spune că toate lucrurile au ajuns la un sfârşit din cauza primei căderi a omului. Ceea ce Dumnezeu nu a obţinut de la primul om, Adam, El a obţinut de la al doilea om, Cristos. În Betleem a avut loc o naştere memorabilă, deoarece Dumnezeu a rânduit ca omul să guverneze şi să recupereze pământul, şi deoarece Dumnezeu a hotărât ca creatura om să distrugă creatura Satan. Iată de ce Domnul Isus a venit pentru a deveni om. El a făcut acest lucru în mod intenţionat, şi El a devenit un om adevărat. Primul om nu a îndeplinit scopul lui Dumnezeu; dimpotrivă, el a păcătuit şi a căzut. El nu numai că nu a reuşit să recupereze pământul, dar el însuşi a fost capturat de Satan. El nu numai că nu a reuşit să guverneze, dar a fost adus în supunere faţă de puterea lui Satan. Geneza 2 spune că omul a fost făcut din ţărână, iar Geneza 3 arată că ţărâna era hrana şarpelui. Aceasta înseamnă că omul căzut a devenit hrana lui Satan. Omul nu l-a mai putut trata pe Satan; el a fost terminat. Ce se putea face? Oare aceasta însemna că Dumnezeu nu mai putea să realizeze niciodată scopul Său veşnic, că El nu mai putea obţine ceea ce căuta? Oare aceasta însemna că Dumnezeu nu mai putea recupera pământul? Nu! El Şi-a trimis Fiul ca să devină om. Domnul Isus este cu adevărat Dumnezeu, dar de asemenea El este cu adevărat om.

În întreaga lume există cel puţin un singur om care Îl alege pe Dumnezeu, o persoană care poate spune: „Vine stăpânitorul lumii acesteia; el nu are nimic în Mine“ (Ioan 14:30). Cu alte cuvinte, în Domnul Isus nu există nici o urmă din prinţul lumii acesteia. Trebuie să notăm cu atenţie faptul că Domnul Isus a venit în această lume nu pentru a fi Dumnezeu, ci pentru a fi om. Dumnezeu avea nevoie de un om. Dacă Dumnezeu Însuşi l-ar trata pe Satan, ar fi foarte simplu; Satan ar cădea într-o clipă. Dar Dumnezeu nu vrea să facă singur acest lucru. El a vrut ca omul să-l trateze pe Satan; el a intenţionat ca creatura să trateze creatura. Când Domnul Isus a devenit om, El a suferit ispita ca un om şi a trecut prin toate experienţele

omului. Acest om a învins; acest om a fost victorios. El S-a înălţat la cer şi a şezut la dreapta lui Dumnezeu. Isus a fost „încoronat cu glorie şi onoare“ (Evr. 2:9). El a fost glorificat.

El nu a venit ca să primească glorie ca Dumnezeu, ci ca să obţină glorie ca om. Nu vrem să spunem că El nu a avut gloria lui Dumnezeu, dar Evrei 2 nu se referă la gloria pe care El o poseda ca Dumnezeu. Acest capitol se referă la Isus, care a fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii din cauza suferirii morţii; Isus a fost încoronat cu glorie şi onoare. Domnul nostru S-a înălţat ca un om. Astăzi El este în ceruri ca om. La dreapta lui Dumnezeu este un om. În viitor vor exista mai mulţi oameni care vor fi acolo. Astăzi un om şade pe tron. Într-o zi vor exista mai mulţi oameni care vor şedea pe tron. Acest lucru este sigur.

Atunci când Domnul Isus a fost înviat, El Şi-a împărţit viaţa Sa în noi. Când credem în El, noi primim viaţa Sa. Noi toţi devenim fii ai lui Dumnezeu, şi ca atare, toţi Îi aparţinem lui Dumnezeu. Deoarece avem această viaţă înăuntrul nostru, ca oameni noi putem primi de la Dumnezeu mandatul de a împlini scopul Său. De aceea se spune că El va aduce mulţi fii în glorie. A guverna înseamnă a fi glorificat, iar a fi glorificat înseamnă a guverna. Când fiii cei mulţi vor fi obţinut autoritatea şi vor fi recuperat pământul, atunci ei vor fi aduşi în mod triumfal în glorie.

Niciodată nu ar trebui să ne închipuim că scopul lui Dumnezeu este numai acela de a ne salva de iad pentru ca noi să ne bucurăm de binecuvântările cerului. Trebuie să nu uităm că Dumnezeu intenţionează ca omul să urmeze Fiului Său în exercitarea autorităţii pe pământ. Dumnezeu vrea să îndeplinească ceva, dar El nu vrea s-o facă singur; El vrea ca noi s-o facem. Când o vom face, atunci Dumnezeu Îşi va fi atins scopul. Dumnezeu doreşte să obţină un grup de oameni care să facă lucrarea Sa aici pe pământ, pentru ca Dumnezeu să poată guverna pe pământ prin om.

RELAŢIA DINTRE RĂSCUMPĂRARE ŞI CREAŢIE

Trebuie să notăm relaţia dintre răscumpărare şi creaţie. În nici un caz nu ar trebui să ne credem că Biblia nu vorbeşte despre altceva decât despre răscumpărare. Îi mulţumim lui Dumnezeu că pe lângă răscumpărare există şi creaţie. Dorinţa inimii lui Dumnezeu este

exprimată în creaţie. Scopul lui Dumnezeu, planul lui Dumnezeu şi voia lui Dumnezeu hotărâtă mai dinainte sunt făcute cunoscute în creaţia Sa. Creaţia revelează scopul veşnic al lui Dumnezeu; ea ne arată ceea ce caută Dumnezeu cu adevărat.

Locul răscumpărării nu poate fi mai important decât acela al creaţiei. Ce este răscumpărarea? Răscumpărarea recâştigă ceea ce Dumnezeu nu a obţinut prin creaţie. Răscumpărarea nu ne aduce nimic nou; ea nu face decât să ne înapoieze ceea ce deja este al nostru. Prin răscumpărare Dumnezeu Îşi realizează scopul din creaţie. A răscumpăra înseamnă a recupera şi a redobândi; a crea înseamnă a hotărî şi a iniţia. Răscumpărarea este ceva după aceea, pentru ca scopul lui Dumnezeu în creaţie să poată fi îndeplinit. O, fie ca copiii Domnului să nu dispreţuiască creaţia, crezând că răscumpărarea este totul. Răscumpărarea este legată de noi; ea ne este de folos nouă, mântuindu-ne şi aducându-ne viaţa veşnică. Dar creaţia este legată de Dumnezeu şi de lucrarea lui Dumnezeu. Relaţia noastră cu răscumpărarea este pentru beneficiul omului, în timp ce relaţia noastră cu creaţia este pentru economia lui Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să facă un lucru nou pe acest pământ, pentru ca omul să nu accentueze numai pe evanghelie, ci să meargă dincolo de aceasta, pentru a se îngriji de lucrarea lui Dumnezeu, de treburile lui Dumnezeu şi de planul lui Dumnezeu. De fapt, ar trebui să predicăm evanghelia cu perspectiva de a aduce pământul înapoi la Dumnezeu. Noi trebuie să arătăm triumful lui Cristos asupra împărăţiei lui Satan. Dacă nu suntem creştini, atunci este altceva. Dar odată ce am devenit creştini, ar trebui ca nu doar să primim beneficiile răscumpărării, ci să realizăm şi scopul lui Dumnezeu în creaţie. Fără răscumpărare, nu am putea fi legaţi de Dumnezeu niciodată. Dar o dată ce am fost mântuiţi ar trebui să ne oferim pe noi înşine lui Dumnezeu pentru a atinge scopul pentru care El l-a făcut pe om la început. Dacă acordăm atenţie numai evangheliei, aceasta este numai o jumătate. Dumnezeu cere cealaltă jumătate, ca omul să guverneze pentru El pe pământ şi să nu-i îngăduie lui Satan să mai rămână. Această jumătate este cerută şi bisericii. Evrei 2 ne arată faptul că răscumpărarea nu este doar pentru iertarea păcatelor, pentru ca omul să fie mântuit, ci şi pentru a-l aduce pe om înapoi la scopul creaţiei.

Răscumpărarea este comparabilă cu valea dintre două piscuri. Când cineva coboară de pe un pisc şi începe să-l urce pe celălalt, în partea cea mai de jos a văii întâlneşte răscumpărarea. A răscumpăra înseamnă pur şi simplu a-l împiedica pe om să mai cadă şi a-l ridica. Pe de o parte, voia lui Dumnezeu este veşnică şi dreaptă, fără nici o pantă, pentru ca scopul creaţiei să poată fi realizat. Pe de altă parte, ceva s-a întâmplat. Omul a căzut şi s-a depărtat de Dumnezeu. Distanţa dintre el şi scopul veşnic al lui Dumnezeu a devenit tot mai mare. Voia lui Dumnezeu din veşnicie în veşnicie este o linie dreaptă, dar din cauza căderii, omul nu a fost capabil să o atingă. Îi mulţumim lui Dumnezeu că există un remediu numit răscumpărare. Când a venit răscumpărarea, omul nu a mai trebuit să meargă în jos. După răscumpărare, omul este schimbat şi începe să urce. Pe măsură ce omul urcă, se apropie ziua în care el va atinge din nou unica linie dreaptă. Ziua în care acea linie este atinsă va fi ziua când va veni împărăţia.

Noi Îi mulţumim lui Dumnezeu că avem răscumpărarea. Fără ea noi ne-am cufunda tot mai adânc, până când nu ar mai exista nici o posibilitate de a ne ridica. Slavă lui Dumnezeu, răscumpărarea ne-a făcut să ne întoarcem la scopul cel veşnic al lui Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu nu a obţinut în creaţie şi ceea ce omul a pierdut în cădere, este complet recâştigat în răscumpărare.

Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne deschidă ochii pentru a vedea ce a făcut El pentru ca trăirea şi lucrarea noastră să poată suferi o adevărată cotitură. Dacă toată lucrarea noastră nu constă decât din a-i mântui pe alţii, noi încă suntem nişte rataţi, şi nu putem satisface inima lui Dumnezeu. Atât răscumpărarea cât şi creaţia sunt pentru obţinerea gloriei şi răsturnarea puterii diavolului. Atunci când vedem păcatul şi căderea omului, să proclamăm dragostea lui Dumnezeu şi autoritatea lui Dumnezeu. Dar în acelaşi timp, trebuie să exercităm autoritatea spirituală pentru a răsturna puterea diavolului. Însărcinarea bisericii este dublă: de a depune mărturie despre mântuirea lui Cristos şi de a depune mărturie despre triumful lui Cristos. Pe de o parte, rolul bisericii este acela de a aduce beneficiu omului, iar pe de altă parte, rolul ei este acela de a-l face pe Satan să sufere pierdere.

ODIHNA LUI DUMNEZEU

În toate cele şase zile ale lucrării de creaţie a lui Dumnezeu, crearea omului a fost ceva aparte. Întreaga Sa lucrare din cele şase zile a fost pentru aceasta. Adevăratul Său scop a fost să-l creeze pe om. Pentru a face aceasta, Dumnezeu a trebuit ca întâi să repare pământul şi cerul care erau ruinate. (Geneza 2:4 spune: „Acestea sunt generaţiile cerurilor şi pământului atunci când au fost create, în ziua în care Domnul Dumnezeu a făcut pământul şi cerurile.“ „Cerurile şi pământul“ se referă la creaţia de la început, deoarece la acea vreme întâi au fost formate cerurile şi apoi pământul. Dar cea de-a doua parte, „în ziua în care Domnul Dumnezeu a făcut pământul şi cerurile“ se referă la lucrarea Sa de reparare şi restaurare, deoarece în această lucrare interesul a fost întâi pentru pământ şi apoi pentru cer.) După ce Dumnezeu a restaurat pământul şi cerul care erau ruinate, El l-a creat pe omul intenţiei Sale. După cea de-a şasea zi a urmat ziua a şaptea; în ziua aceasta Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Sa.

Odihna vine după lucrare; întâi trebuie să fie lucrarea şi apoi poate să urmeze odihna. Mai mult, înainte de a exista o odihnă lucrarea trebuie să fie desăvârşită până la satisfacţia deplină. Dacă lucrarea nu a fost făcută în mod complet şi satisfăcător, nu poate exista nici o odihnă pentru minte sau inimă. De aceea, nu ar trebui să estimăm în mod uşuratic faptul că Dumnezeu S-a odihnit după cele şase zile ale creaţiei. Ca Dumnezeu să Se odihnească este un lucru mare. A fost nevoie ca El să câştige un anumit obiectiv înainte de a Se putea odihni. Cât de mare trebuie să fi fost puterea care L-a determinat pe un asemenea Dumnezeu Creator să Se odihnească! Pentru ca un asemenea Dumnezeu care plănuieşte atât de mult şi care este plin de viaţă să intre în odihnă, este nevoie de cea mai mare putere.

Geneza 2 ne arată că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a şaptea. Cum a fost posibil ca Dumnezeu să Se poată odihni? Sfârşitul capitolului 1 din Geneza consemnează că acest lucru s-a datorat faptului că „Dumnezeu a văzut fiecare lucru pe care-l făcuse, şi iată, era foarte bun“ (v. 31).

Dumnezeu S-a odihnit în ziua a şaptea. Înainte de ziua a şaptea El a avut de lucru, şi înainte de lucrarea Sa El a avut un scop.

Romani 11 vorbeşte despre gândul (mintea) Domnului, precum şi despre judecăţile şi căile Sale. Efeseni 1 vorbeşte despre taina voii Sale, despre buna Sa plăcere şi scopul Său prestabilit. Efeseni 3 de asemenea vorbeşte despre scopul Său prestabilit. Din aceste versete deducem faptul că Dumnezeu nu este numai un Dumnezeu care lucrează, ci şi un Dumnezeu care hotărăşte şi plănuieşte. Când Lui I-a făcut plăcere să lucreze, El a început să lucreze; El a lucrat pentru că a dorit să lucreze. Când a găsit satisfacţie în lucrarea Sa, El S-a odihnit. Dacă dorim să cunoaştem voia lui Dumnezeu, planul Său, buna Sa plăcere şi scopul Său, nu trebuie decât să privim la lucrul care L-a făcut să Se odihnească. Dacă vedem că Dumnezeu Se odihneşte într-un anumit lucru, atunci putem şti că acela este un lucru pe care El l-a căutat de la început. Nici chiar omul nu se poate odihni în lucruri care nu-l satisfac; el trebuie ca întâi să câştige ceea ce caută şi după aceea va avea odihnă. Nu trebuie să privim cu uşurătate această odihnă, căci înţelesul ei este foarte adânc. Dumnezeu nu S-a odihnit în primele şase zile, ci El S-a odihnit în ziua a şaptea. Odihna Sa revelează că El Şi-a îndeplinit dorinţa inimii. El a făcut ceva care L-a făcut să Se bucure. De aceea S-a putut odihni.

Trebuie să remarcăm cuvântul „iată“ din Geneza 1:31. Care este înţelesul său? Atunci când am achiziţionat un anumit obiect de care suntem deosebit de satisfăcuţi, îl rotim cu plăcere şi ne uităm bine la el. Aceasta înseamnă a contempla. Dumnezeu nu doar S-a „uitat“ neatent peste tot ceea ce făcuse şi a văzut că era bun. Mai degrabă El „a contemplat“ tot ceea ce făcuse şi a văzut că era foarte bun. Trebuie să observăm că Dumnezeu era acolo la creaţie, „contemplând“ ceea ce făcuse. Cuvântul „S-a odihnit“ este declaraţia faptului că Dumnezeu a fost satisfăcut, că Dumnezeu Şi-a găsit plăcerea în ceea ce făcuse; acest cuvânt proclamă faptul că scopul lui Dumnezeu a fost atins şi buna Sa plăcere a fost îndeplinită în cel mai înalt grad. Lucrarea Sa fusese perfectată într-o asemenea măsură, încât nu putea fi îmbunătăţită.

Pentru acest motiv, Dumnezeu le-a cerut israeliţilor să păzească Sabatul în toate generaţiile lor. Dumnezeu căuta ceva. Dumnezeu căuta ceva care să-L satisfacă, şi El a câştigat acel ceva; ca urmare, El S-a odihnit. Acesta este înţelesul Sabatului. Sabatul nu înseamnă că

omul ar trebui să cumpere mai puţine lucruri sau să umble mai puţine mile. Sabatul ne spune că Dumnezeu a avut o dorinţă în inima Sa, o nevoie de a Se satisface pe Sine, şi pentru a împlini dorinţa şi nevoia inimii Sale, trebuia să fie făcută o lucrare. Din moment ce Dumnezeu a obţinut ceea ce căuta, El Se odihneşte. Nu este ceva legat de o anumită zi. Sabatul ne spune că Dumnezeu Şi-a împlinit planul, Şi-a atins scopul şi Şi-a satisfăcut inima. Dumnezeu este Unul care cere satisfacţie, şi de asemenea El este Unul care poate fi satisfăcut. După ce Dumnezeu are ceea ce-Şi doreşte, El Se odihneşte.

Atunci, ce anume I-a adus odihnă lui Dumnezeu? Ce anume I-a dat o asemenea satisfacţie? În timpul celor şase zile ale creaţiei a existat lumină, aer, iarbă, verdeaţă şi pomi; au existat soarele, luna şi stelele; au fost peşti, păsări, vite, târâtoare şi fiare. Dar Dumnezeu nu Şi-a găsit odihna în toate acestea. În final, a existat un om, şi Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Sa. Întreaga creaţie dinainte de om a avut un caracter pregătitor. Toate aşteptările lui Dumnezeu erau concentrate asupra omului. Când Dumnezeu a câştigat un om, El a fost satisfăcut şi S-a odihnit.

Să citim din nou Geneza 1:27-28: „Deci Dumnezeu l-a creat pe om în propria Sa imagine, în imaginea lui Dumnezeu l-a creat; bărbat şi femeie i-a creat. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, şi Dumnezeu le-a spus: ‚Fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l: să aveţi stăpânire peste peştii mării, peste păsările văzduhului şi peste orice lucru viu care se mişcă pe pământ.‘ “ Acum să citim Geneza 1:31 împreună cu Geneza 2:3: „Şi Dumnezeu a văzut fiecare lucru pe care-l făcuse, şi iată, era foarte bun…Şi Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea, şi a sfinţit-o: deoarece în ea S-a odihnit de toată lucrarea pe care Dumnezeu a creat-o şi a făcut-o.“ Dumnezeu a avut un scop, şi acest scop era de a-l câştiga pe om — omul cu autoritate care să guverneze peste pământ. Numai realizarea acestui scop a putut satisface inima lui Dumnezeu. Dacă acest lucru putea fi realizat, totul era bine. În ziua a şasea, scopul lui Dumnezeu a fost realizat. „Dumnezeu a văzut fiecare lucru pe care-l făcuse, şi iată, era foarte bun…şi în ziua a şaptea S-a odihnit de toată lucrarea Sa.“ Scopul lui Dumnezeu şi speranţa Sa au fost împlinite; El a putut să Se oprească şi să Se odihnească. Odihna lui Dumnezeu s-a bazat pe omul care urma să guverneze.

CAPITOLUL 2

ARHETIPUL EVEI

În creaţie au fost create două persoane: una a fost Adam, iar cealaltă a fost Eva. Ambele au fost create ca fiinţe umane, dar fiecare reprezintă ceva diferit. 1 Corinteni 15 spune că Adam era un arhetip al Domnului Isus, iar Romani 5 spune că Adam era o icoană a omului care urma să vină. Deci Adam Îl prefigura pe Cristos; El Îl portretiza pe Cristos în icoană. Cu alte cuvinte, tot ceea ce Dumnezeu a intenţionat în Adam urma să fie realizat în Cristos.

Dar pe lângă Adam din creaţie mai exista şi femeia, Eva. În Geneza 2 Dumnezeu a consemnat cu mare atenţie crearea femeii; iar atunci când ajungem la Efeseni 5 ni se spune clar că Eva simbolizează biserica. Prin urmare, putem vedea că voia veşnică a lui Dumnezeu este realizată parţial prin Cristos şi parţial prin biserică. Pentru a înţelege felul în care biserica poate realiza scopul lui Dumnezeu pe pământ, trebuie să învăţăm de la Eva. Scopul acestei cărţi nu este de a discuta arhetipul lui Adam. Prin urmare, nu îl vom analiza aici ; în loc de aceasta, accentul este asupra Evei. Acum noi nu ne concentrăm gândurile asupra lucrării lui Cristos, ci asupra poziţiei pe care o ocupă biserica în relaţia cu acea lucrare.

Când citim Geneza 2:18-24 şi Efeseni 5:22-32 descoperim faptul că în ambele locuri este menţionată o femeie. În Geneza 2 este o femeie, iar în Efeseni 5 de asemenea este o femeie. Prima femeie este un semn care reprezintă biserica; cea de-a doua femeie este prima femeie. Prima femeie a fost plănuită de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii şi a apărut înainte de cădere. Cea de-a doua femeie a fost plănuită de asemenea înainte de întemeierea lumii, dar a fost revelată după cădere. Deşi una a apărut înainte de cădere iar cealaltă după, în ochii lui Dumnezeu nu există nici o diferenţă: biserica este Eva din Geneza 2. Dumnezeu l-a creat pe Adam pentru a-L simboliza pe Cristos; de asemenea, Dumnezeu a creat-o pe Eva pentru a

simboliza biserica. Scopul lui Dumnezeu nu este îndeplinit numai prin Cristos, ci şi prin biserică. În Geneza 2:18 Domnul Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit.“ Scopul lui Dumnezeu în crearea bisericii este acela ca ea să fie un ajutor potrivit pentru Cristos. Cristos singur este numai jumătate; trebuie să mai existe o altă jumătate, care este biserica. Dumnezeu a spus: „Nu, nu este bine ca omul să fie singur.“ Aceasta înseamnă că, în ochii lui Dumnezeu, Cristos singur nu este suficient de bun. Geneza 2:18-24 reiterează evenimentele celei de-a şasea zile a creaţiei. În ziua a şasea Dumnezeu l-a creat pe Adam, dar după aceea se pare că El S-a gândit puţin şi a spus: „nu este bine ca omul să fie singur.“ Astfel, El a creat-o pe Eva pentru Adam. Atunci, totul era deja terminat, şi descoperim că Geneza 1 se sfârşeşte cu această propoziţie: „Şi Dumnezeu a văzut fiecare lucru pe care-l crease, şi iată, toate erau foarte bune“ (v. 31). De aici ne dăm seama că Adam singur, sau am putea spune Cristos singur, nu este suficient pentru a satisface inima lui Dumnezeu. La Dumnezeu trebuie să mai existe şi Eva, adică trebuie să existe şi biserica. Atunci inima Sa va fi satisfăcută.

Domnul Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur.“ Cu alte cuvinte, Dumnezeu dorea să-l aibă atât pe Adam, *cât şi pe Eva*. Scopul Său era să aibă un Cristos victorios plus o biserică victorioasă; un Cristos care a biruit lucrarea diavolului plus o biserică ce a răsturnat lucrarea diavolului. Scopul Său este să aibă o biserică şi un Cristos care să guverneze. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a plănuit pentru propria Sa plăcere şi ceea ce El a realizat pentru propria Sa satisfacţie. Acest lucru a fost făcut pentru că Dumnezeu a dorit să-l facă. Dumnezeu a dorit să-L aibă pe Cristos, şi de asemenea Dumnezeu a dorit să aibă biserică exact ca Cristos. Dumnezeu a dorit ca nu doar Cristos să aibă stăpânire; El vrea ca şi biserica să aibă stăpânire. Dumnezeu îl îngăduie pe diavolul pe pământ deoarece El a spus că „Ei,“ Cristos şi biserica, „să aibă stăpânire.“ Dumnezeu a plănuit ca biserica, în calitate de parteneră a lui Cristos, să aibă o parte în tratarea lui Satan. Dacă biserica nu-L egalează pe Cristos, scopul lui Dumnezeu nu va fi împlinit. În război Cristos are nevoie de un ajutor potrivit, şi chiar în glorie El are nevoie de un ajutor potrivit. Dumnezeu cere ca biserica să fie la fel ca Cristos în

orice privinţă. Dorinţa lui Dumnezeu este ca Cristos să aibă un ajutor potrivit.

EVA A IEŞIT DIN ADAM

Adam avea nevoie de un ajutor potrivit. Ce a făcut Dumnezeu pentru a întâmpina această nevoie? Geneza 2:19-20 spune: „Şi din ţărână, Domnul Dumnezeu a format fiecare fiară a câmpului, şi fiecare pasăre din văzduh; şi le-a adus la Adam ca să vadă cum le va numi: şi orice nume punea Adam fiecărei creaturi vii, acela îi era numele. Şi Adam a dat nume tuturor vitelor, şi păsărilor văzduhului, şi fiecărei fiare de pe câmp; dar pentru Adam nu s-a găsit nici un ajutor potrivit.“ Dumnezeu a adus orice fel de creatură vie înaintea lui Adam, dar Adam nu şi-a putut găsi ajutorul potrivit printre ele. Nici una dintre creaturile vii făcute din pământ nu a putut fi un ajutor potrivit pentru Adam.

De aceea, „Domnul Dumnezeu a făcut să cadă peste Adam un somn adânc, şi el a adormit; şi Dumnezeu a luat una din coastele lui, şi a închis carnea la locul ei. Şi din coasta pe care Domnul Dumnezeu o luat-o din om El a făcut o femeie şi a adus-o la om. Şi Adam a spus: ‚Aceasta este acum os din oasele mele şi carne din carnea mea: Ea se va numi Femeie, deoarece a fost luată din Om‘ “ (vs. 21-23). Acesta a fost ajutorul potrivit pentru Adam precum şi icoana bisericii din Efeseni 5. Biblia spune foarte clar că toate lucrurile care au fost luate din pământ şi nu au fost luate din trupul lui Adam, nu au putut fi ajutorul său potrivit. Toate fiarele câmpului, vitele şi păsările văzduhului au fost făcute din pământ. Ele nu au fost luate din Adam; de aceea, ele nu puteau fi un ajutor potrivit pentru Adam. Trebuie să ne amintim că Eva a fost formată dintr-o coastă luată din Adam; prin urmare, Eva era constituentul lui Adam. Aceasta înseamnă că biserica iese din Cristos. Numai ceea ce este din Cristos poate fi biserica. Tot ceea ce nu este din Cristos nu este biserica.

Trebuie să mai notăm câteva cuvinte din Geneza 1:26 şi 27. Versetul 26 spune: „Şi Dumnezeu a spus: Să facem om în imaginea Noastră, după asemănarea Noastră; *ei* să…“ În limba ebraică, cuvântul „om“ este la singular, dar imediat după aceea este folosit pronumele „ei.“ Acelaşi model este folosit în versetul 27, care spune: „Deci Dumnezeu l-a creat pe om în propria Sa imagine; în imaginea lui

Dumnezeu l-a creat; bărbat şi femeie i-a creat [pe ei]." Substantivul „om" este la singular, dar pronumele care urmează, „ei," este la plural. Dumnezeu a creat un singur om; dar de asemenea putem spune că El a creat doi! Unul este doi, şi totuşi cei doi sunt unul singur, deoarece Eva era *în* Adam.

Remarcaţi mai departe că versetul 27 spune: „Dumnezeu l-a creat pe om în propria Sa imagine, în imaginea lui Dumnezeu l-a creat; bărbat şi femeie i-a creat." Modul în care Dumnezeu l-a creat pe „om" este *acelaşi mod* în care Dumnezeu i-a creat pe „ei." Nu numai Adam a fost creat, dar şi Eva a fost inclusă în el. „Dumnezeu l-a creat pe *om* în propria Sa imagine." Acest „om" este la singular şi Îl simbolizează pe Cristos. „În imaginea lui Dumnezeu El i-a creat…*pe ei*." „Ei" este la plural şi simbolizează pe Cristos şi biserica. Dumnezeu nu vrea să aibă numai un singur Fiu născut, El vrea mai mulţi fii. Fiii cei mulţi trebuie să fie ca unicul Fiu. Din aceste versete vedem că, dacă biserica nu se află într-o stare care să-I corespundă lui Cristos, Dumnezeu nu Se va odihni şi lucrarea Sa nu va fi terminată. Nu numai Adam este în imaginea lui Dumnezeu, ci şi Eva. Nu numai Cristos are viaţa lui Dumnezeu; biserica are şi ea viaţa lui Dumnezeu.

BISERICA IESE DIN CRISTOS

Atunci ar trebui să întrebăm: „Ce este biserica?" Biserica este acea parte care este luată din Cristos. Trebuie să vedem care sunt cele două aspecte ale lui Adam şi atunci ne va fi uşor să înţelegem. Pe de o parte, Adam stă numai pentru el însuşi; pe de altă parte, el este un arhetip. În ceea ce-l priveşte pe Adam însuşi, el a fost făcut din lut. Toţi oamenii naturali sunt făcuţi din lut. Dar în acelaşi timp, Adam Îl simboliza pe Cristos. Faptul că Eva a fost făcută din Adam înseamnă că biserica este făcută din Cristos. Eva a fost făcută cu coasta lui Adam. Din moment ce Eva a ieşit *din* Adam, ea era tot Adam. Atunci, ce este biserica? Biserica este o altă formă a lui Cristos, aşa cum Eva era o altă formă a lui Adam.

Biserica este pur şi simplu Cristos. O, există mulţi oameni care cred că biserica este strângerea laolaltă a „oamenilor" care cred în Domnul şi care sunt mântuiţi. Nu, nu este adevărat! Atunci, ce anume constituie biserica? Biserica este numai acea porţiune care a fost luată din Cristos. Cu alte cuvinte, ea este omul pe care Dumnezeu

l-a făcut utilizându-L pe Cristos ca material. Nu este un om făcut din lut. Materialul bisericii este Cristos. Fără Cristos, biserica nu are nici o poziţie, nici o trăire şi nici o existenţă. Biserica iese din Cristos.

1 Corinteni 10:17 spune: „Văzând că este o singură pâine, noi, care suntem mulţi, suntem un singur Trup.“ Acest verset înseamnă că, chiar dacă noi suntem mulţi, pâinea pe care o frângem este una singură; prin urmare, Trupul este şi el unul singur. Apostolul Pavel a afirmat clar faptul că unica pâine reprezintă Trupul lui Cristos, adică biserica luată ca întreg. Deşi suntem mulţi, totuşi Trupul este unul singur. Când ne amintim de Domnul, eu iau o bucăţică din pâine, tu iei o bucăţică din pâine, şi alţii fac acelaşi lucru. Timp de multe secole, în toată lumea, toţi creştinii au luat o bucăţică din pâinea aceasta şi au mâncat-o! Dacă ai putea să iei toate bucăţelele pe care ei le-au mâncat şi să le pui laolaltă, ele ar deveni întreaga biserică. Biserica nu este un „eu“ individual plus un „tu“ individual. Ea nu este d-l Smith plus d-l Jones, şi nici chiar toţi creştinii din lumea întreagă puşi laolaltă. Biserica este Cristosul din tine, Cristosul din el şi Cristosul din toţi creştinii din întreaga lume şi din toate epocile. Omul nostru natural nu are nimic de a face cu biserica. Singura parte din noi care este legată de biserică este porţiunea de pâine pe care am mâncat-o. Acest lucru este arătat în special în Evanghelia lui Ioan, unde este revelat faptul că toţi cei care cred în Domnul Îl au pe Cristos locuind în ei şi prin urmare sunt una în Duhul.

Biserica este compusă din ceea ce este din Cristos. Talentul, abilitatea, gândul, puterea omului şi tot ceea ce are el, sunt în afara bisericii. Tot ce vine din viaţa naturală este în afara bisericii, şi tot ce este adus în biserică din viaţa naturală va rezulta într-o dărâmare, nu într-o zidire. Numai ceea ce iese din Cristos este în biserică. Eva nu a fost făcută din lut, ci din Adam, cel care-L simboliza pe Cristos. Este preţios faptul că Dumnezeu a luat o coastă din Adam şi a făcut-o pe Eva. Numai ceea ce iese din Adam, nu din lut, poate fi numit „Eva,“ şi numai ceea ce iese din Cristos poate fi numit biserica. Tot ceea ce nu este din Cristos nu are nimic de a face cu biserica.

Unii oameni erau foarte sinceri înainte de a crede în Domnul. După ce au fost mântuiţi, ei şi-au folosit sinceritatea pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Ei au considerat că sinceritatea lor naturală este foarte folositoare; ei erau mândri de ea. Dar din ce sursă vine sinceritatea

lor? Este ea din Cristos? A fost ea tratată de cruce? O, dacă nu este din Cristos, dacă nu a fost tratată de cruce niciodată, atunci ea nu este de nici un folos bisericii! Eva a fost constituită numai din ceea ce a ieşit din Adam; iar biserica este constituită şi ea numai din ceea ce este din Cristos. Tot ceea ce este de la omul însuşi nu este biserica.

Unii oameni erau foarte elocvenţi înainte de a crede. Era atât de uşor ca să le povestească şi să le descrie altora ceva. După ce sunt mântuiţi, ei nu fac altceva decât să schimbe subiectul şi încep să predice. Dar nu ar trebui să considerăm ca suficient faptul că asemenea oameni pot să predice bine. Mai degrabă, ar trebui să întrebăm: „Din ce sursă vine elocvenţa lor? A fost ea tratată de cruce?“ Dacă elocvenţa lor este ceea ce ei au avut de la început şi ea nu a fost tratată de cruce niciodată, atunci ea este în întregime din propria lor natură. Elocvenţa pe care ei o aduc în biserică este ceva din Adam cel pământesc. Biserica va fi de fapt trasă în jos de aceşti oameni. Numai ceea ce vine din Cristos este biserica; nici un lucru care vine din natura omenească nu este biserica.

De asemenea, poate întâlnim unii oameni care sunt foarte inteligenţi. Minţile lor sunt excepţional de ascuţite. Înainte de a fi mântuiţi, ei pur şi simplu îşi foloseau mintea pentru a studia filozofia, ştiinţa şi literatura. După ce sunt mântuiţi, ei îşi folosesc mintea pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu. Dar trebuie să întrebăm: „De unde vine această minte ascuţită? A fost ea tratată de cruce? Este ea sub controlul Duhului Sfânt? Sau este numai mintea pe care au avut-o de la început?“ Dacă este aşa, atunci ea este pur şi simplu ceva din Adam cel pământesc, din omul însuşi, din natura umană; ea este ceva din carne. Deşi aceşti oameni au schimbat subiectul, mintea lor încă este aceeaşi minte veche! Iar când folosesc această minte pentru a studia Biblia, în loc de a ajuta biserica, ei vor face ca biserica să sufere pierdere. Numai ceea ce este din Cristos poate fi biserica. Tot ceea ce este din om nu este biserica.

Dumnezeu trebuie să ne trateze până la un asemenea grad, încât totul din natura noastră omenească să fie adus sub control. Puterea noastră naturală trebuie să fie tratată de cruce şi supusă conducerii Duhului Sfânt. Numai atunci nu vom face biserica să sufere. Tot ceea ce iese din viaţa naturală, adamică, dinăuntrul nostru, este făcut din pământ şi nu este dorit de Dumnezeu. Numai ceea ce a fost

făcut din coasta lui Adam a fost Eva. (Osul se referă la viaţa de înviere. Când Domnul era pe cruce, nici unul din oasele Sale nu a fost zdrobit.) Numai ceea ce este format din viaţa de înviere a lui Cristos este biserica.

Eva trebuie să fie făcută din osul lui Adam. Fără osul lui Adam nu ar fi existat nici o Eva. Ajutorul potrivit al lui Adam este de asemenea trupul lui Adam, întrucât sursa vieţii Evei era însuşi osul său. Adam era baza existenţei ei. Ea putea exista numai din cauză că o parte a lui Adam era în ea. La fel este şi biserica. Noi trebuie să-i declarăm Domnului în mod continuu: „Îţi datorăm totul. Fără Tine nu avem nici viaţă, nici existenţă, nimic! Noi ieşim din Tine!"

Punctul vital al naşterii noastre din nou este tocmai acesta: pocăinţa nu ne face o parte a bisericii; şi nici mărturisirea păcatelor sau credinţa noastră. Numai viaţa pe care Cristos ne-a împărţit-o ne face o parte a bisericii. Baza faptului că noi suntem o parte a bisericii este naşterea noastră din nou, întrucât acela este momentul în care Cristos Se împarte pe Sine în noi. De aceea este nevoie ca noi să trăim, să ne comportăm şi să acţionăm conform acestei vieţi, viaţa lui Cristos. Dumnezeu nu mai poate face nimic altceva pentru noi decât să-L împartă pe Fiul Său în noi, pentru ca noi să împărtăşim viaţa lui Cristos. Chiar dacă suntem doar vase de pământ, înăuntrul nostru există o mare comoară. Atunci ce ne poate clătina? Totuşi, dacă acţionăm potrivit cu noi înşine, suntem în afara bisericii. Orice lucru care este altceva decât porţiunea lui Cristos din noi nu este biserica; este pur şi simplu propriul nostru sine. Dacă lucrăm potrivit cu noi înşine, noi nu facem lucrarea Domnului. Trebuie să ne întrebăm de pe ce bază şi din ce sursă Îl slujim noi pe Domnul, facem lucrarea Sa, urmărim lucrurile spirituale şi avem o umblare spirituală. Oare tot ce facem este bazat pe Cristos sau pe noi înşine? Dacă facem totul prin Cristos, putem îndeplini scopul lui Dumnezeu; dar dacă facem ceva prin noi înşine, chiar dacă realizăm ceva, acel ceva nu poate fi decât de o natură pământească, şi nu poate îndeplini voia veşnică a lui Dumnezeu.

Scopul veşnic al lui Dumnezeu este acela de a câştiga un om. Acest om este un om corporativ, care iese din Cristos. Este biserica. Biserica nu înseamnă câţiva creştini puşi împreună cu alţi câţiva

creştini. Ea nu este o mulţime de „oameni“; ea este o *viaţă*. Biserica este biserica numai pentru că există mai mulţi oameni care împărtăşesc toţi aceeaşi viaţă, acelaşi Cristos. Tu ai o parte din Cristos, şi el are o parte din Cristos; fiecare dintre noi are o parte din Cristos. Atunci când toate aceste părţi din Cristos sunt puse laolaltă, se formează biserica.

Trebuie să ne fie clar faptul că Dumnezeu nu vrea indivizi. Dumnezeu l-a creat pe om bărbat şi femeie. Bărbatul este singular, şi femeia este de asemenea singulară. Cristos este singular, şi biserica este de asemenea singulară. În ochii lui Dumnezeu există numai un singur Cristos şi o singură biserică. În viitor vom vedea că există numai un singur om în Hades şi un singur om în ceruri; nu mai există nici un al treilea om. În ochii lui Dumnezeu, în întreaga lume sunt numai doi oameni. 1 Corinteni 15 revelează faptul că Adam este primul om, iar Cristos este ultimul om. Nu mai există alţii. Trupul lui Cristos, întocmai ca Eva, este unul singur — nu mai multe!

Astfel, chiar dacă avem viaţa lui Dumnezeu înăuntrul nostru, noi încă avem nevoie ca Dumnezeu să lucreze asupra noastră pentru a ne zdrobi individualismul. Dumnezeu trebuie să zdrobească gândul că eu însumi sunt de ajuns. Noi trebuie să fim una cu tot restul copiilor lui Dumnezeu. Există numai o singură Eva; tot astfel, există numai un singur Trup al lui Cristos. Toţi copiii lui Dumnezeu, toţi cei care împărtăşesc viaţa lui Cristos, nu sunt mai mulţi bărbaţi şi mai multe femei în mod individual; ei toţi sunt un singur om nou. Dumnezeu trebuie să ne zdrobească individualismul. El trebuie să ne sfărâme zi de zi, până când într-o zi vom ajunge să cunoaştem viaţa Trupului.

Există mulţi care cred că poţi fi creştin de unul singur! Dar Dumnezeu nu va îngădui acest lucru. Deseori, rugăciunile lor individuale nu primesc răspuns, studiul personal al Scripturilor nu îi luminează şi căutarea lor individuală nu-i conduce spre voia lui Dumnezeu. Dacă un asemenea individ i-ar spune unui alt frate sau unei alte surori: „Nu pot să răzbesc de unul singur în această problemă; n-ai vrea să mă ajuţi?“, şi s-ar ruga împreună, în cele din urmă el va primi claritate. Tot ceea ce nu a putut înţelege prin el însuşi va vedea în mod clar atunci când caută răspunsul împreună cu fratele său. O asemenea persoană încă este mândră deseori,

crezând că se poate descurca singură de cele mai multe ori, şi că numai de puţine ori nu poate răzbi. Acesta este individualism. În biserică, individualismul trebuie zdrobit. Trebuie să-I îngăduim Cristosului din noi şi Cristosului din toţi ceilalţi fraţi şi surori să devină strâns unit împreună într-un singur Trup.

Mulţi creştini cunosc viaţa pe care o avem în Cristos, dar trebuie să spunem cu regret că ei nu cunosc viaţa din Trupul lui Cristos. Aşa cum viaţa lui Cristos este o realitate, tot astfel viaţa Trupului lui Cristos este o realitate. Creştinii nu sunt indivizi; ei sunt una (unul singur). Apostolul Pavel a spus că, deşi suntem mai mulţi, noi încă suntem *o singură* pâine şi *un singur* Trup. Dacă trăim conform lui Cristos, suntem una cu toţi ceilalţi creştini. Dar dacă trăim conform cu noi înşine, noi ne separăm de toţi copiii lui Dumnezeu.

Prin urmare, pentru ca biserica să devină o biserică reală, sunt necesare două lucruri: răspândirea sau extinderea lui Cristos şi distrugerea sinelui nostru. Răspândirea lui Cristos a început atunci când noi am fost regeneraţi, şi de când am fost mântuiţi Domnul a lucrat asupra noastră zi de zi pentru a ne distruge sinele. Domnul va continua să lucreze până când, într-o zi, înaintea lui Dumnezeu noi vom spune: „Nu există nici măcar un singur lucru pe care să-l pot face singur. Tot ceea ce fac este făcut conform principiului ajutorului reciproc între mădulare. Tot ceea ce fac este făcut în principiul părtăşiei, care este principiul Trupului.“ Biserica este Trupul lui Cristos. Numai ceea ce este din Cristos este biserica; orice îşi are originea în om nu este biserica.

Trebuie să realizăm faptul că Dumnezeu ia în considerare sursa lucrurilor, nu faptul dacă ele sunt bune sau rele. Oamenii întreabă întotdeauna: „Cutare lucru este bun sau este rău?“ Dar Dumnezeu întreabă: „De unde vine lucrul respectiv?“ Ceea ce a venit din Adam a fost numit Eva; tot astfel, ceea ce vine din Cristos este numit biserica. Tot ceea ce nu este din Cristos nu este biserica. Oamenii întreabă: „Ai dragoste?“ Dar Dumnezeu întreabă: „De unde vine dragostea ta?“ Oamenii întreabă: „Ai râvnă?“ Dar Dumnezeu întreabă: „Care este sursa râvnei tale?“ Trebuie să rezolvăm problema originii, nu a binelui sau a răului. Problema binelui şi a răului a apărut în Geneza 3. Poate cineva va spune: „Oare nu am eu o oarecare

abilitate? Oare nu sunt plin de râvnă?“ Dar problema este următoarea: Care este sursa abilităţii şi râvnei tale?

Deseori noi simţim că suntem foarte capabili să-i iubim şi să-i ajutăm pe alţii prin noi înşine. Desigur, a-i iubi şi a-i ajuta pe alţii este un lucru bun, dar „chiar dacă mi-aş da trupul ca să fie ars şi nu aş avea dragoste,“ dragostea lui Cristos, „nu-mi foloseşte la nimic“ (1 Cor. 13:3). Oare este greşit să ne dăm pe noi înşine pentru a-i ajuta pe alţii? Totuşi problema este următoarea: De unde vine acest lucru? Numai ceea ce vine din Cristos este biserica. Tot ceea ce nu este din Cristos nu are nimic de a face cu biserica.

În viaţa noastră creştină, prima lecţie pe care trebuie să o învăţăm este aceea de a discerne sursa lucrurilor. Prima lecţie este să respingem tot ceea ce vine de la noi înşine, iar ultima lecţie încă este aceea de a respinge tot ceea ce vine de la noi înşine. Aceasta nu înseamnă că nu ar trebui să ne străduim sau că nu ar trebui să avem râvnă, dar problema este aceea că străduinţa şi râvna noastră trebuie să vină de la Domnul. Noi nu spunem că nu ar trebui să lucrăm, dar vrem o lucrare care să fie iniţiată de Domnul. Noi nu spunem că nu ar trebui să căutăm putere, ci că ar trebui să căutăm puterea care este de la Domnul. Aceasta este întreaga problemă: Care este originea?

În Evanghelia lui Ioan, Domnul Isus a spus odată: „Fiul nu poate face nimic de la Sine Însuşi“ (Ioan 5:19). Potrivit cu textul grecesc, cuvântul „de la“ poate fi tradus de asemenea „din.“ Aceasta înseamnă că Fiul nu poate face nimic din Sine Însuşi. Dacă aşa a fost cu Domnul, cu cât mai mult ar trebui să fie aşa cu noi! Cum putem noi să facem ceva de la noi înşine? Trebuie să vedem înaintea lui Dumnezeu că noi nu putem face nimic de la noi înşine. El trebuie să ne aducă la locul în care să înţelegem că într-adevăr nu putem face nimic de la noi înşine — totul trebuie să fie prin El şi din El.

Când Îl slujim pe Domnul, nu este suficient să fim plini de râvnă. Nu; noi trebuie să facem lucrarea pe care Domnul ne-o încredinţează. În Coloseni 1:29 Pavel a spus: „Pentru care şi lucrez, luptându-mă potrivit cu lucrarea Sa, care operează în mine în putere.“ Dumnezeu lucrează înăuntrul nostru, pentru ca noi să putem lucra în afară. Adesea noi facem multe lucruri la exterior, dar în interior nu a fost făcut mult. Dumnezeu nu a făcut atât de mult în interior; aproape

totul a fost făcut de noi înşine. Acest gen de lucrare, chiar dacă s-ar putea să fie considerabilă, nu este de nici un folos. În problema slujirii Domnului, Dumnezeu trebuie să ne aducă într-un loc în care noi să nu mai vrem nimic care să nu fie de la Domnul. Dacă Domnul nu acţionează, atunci nici noi nu îndrăznim să acţionăm.

Eva era os din oasele lui Adam şi carne din carnea sa. Aceasta înseamnă că atât oasele din interior cât şi carnea de la exterior sunt din Cristos. Totul dinăuntru şi totul din afară este de la El; nimic nu poate fi de la noi înşine. Totul din Eva era din Adam, şi totul din biserică este din Cristos. Indiferent cât de bine putem face un lucru, nu este de nici un folos în atingerea scopului veşnic al lui Dumnezeu. Indiferent cât de bun este un lucru, dacă îşi are originea în noi înşine, el nu poate să-L glorifice pe Dumnezeu.

Prima femeie reprezintă femeia care este după inima lui Dumnezeu. Nu doar un bărbat a exprimat inima lui Dumnezeu; ci şi o femeie. Nu numai Cristos este Cel care satisface inima lui Dumnezeu, ci şi biserica. Cristos satisface inima lui Dumnezeu, deoarece El Îi îngăduie lui Dumnezeu să fie capul Său. La fel trebuie să fie şi cu biserica. Şi ea trebuie să-I îngăduie lui Dumnezeu să fie capul ei. Atunci când biserica atinge această poziţie, voia lui Dumnezeu va fi făcută. Dumnezeu intenţionează să aibă acest gen de oameni pe pământ; şi atunci când îi va avea, dorinţa inimii Sale va fi satisfăcută. Să nu uităm că tot ceea ce îşi are originea în sinele omului este numai ţărână şi nu poate fi un material pentru ajutorul potrivit. Numai ceea ce iese din Cristos este biserica.

EVA FĂCUTĂ DIN SOMNUL LUI ADAM – BISERICA PRODUSĂ PRIN „MOARTEA NE-RĂSCUMPĂRĂTOARE“ A LUI CRISTOS

Am văzut deja că Eva nu a fost făcută din ţărână, ci din Adam; Adam a fost materialul din care a fost făcută Eva. Tot astfel, Cristos este materialul pentru biserică. Dumnezeu L-a folosit pe Cristos pentru a face biserica. Acum vom vedea cum a fost făcută Eva şi cum a fost făcută biserica.

Să citim Geneza 2:21-23. „Şi Domnul Dumnezeu a făcut ca un somn adânc să vină asupra lui Adam, şi el a adormit; şi El a luat una din coastele lui şi a închis carnea la locul ei. Şi din coasta pe care

Domnul Dumnezeu a luat-o din om, El a făcut o femeie şi a adus-o la om. Şi Adam a spus: „Aceasta este acum os din oasele mele şi carne din carnea mea: ea se va numi Femeie, pentru că a fost luată din Om."

Dumnezeu a produs biserica din moartea lui Cristos. Cu privire la moartea lui Cristos, cuvintele din Geneza 2 sunt foarte speciale. Acolo se spune: „Domnul Dumnezeu a făcut ca un somn adânc să vină asupra lui Adam" (v. 21). Acest verset nu spune că Dumnezeu a făcut ca Adam să moară, ci că Dumnezeu l-a făcut să cadă într-un somn adânc. Dacă ar fi fost menţionată moartea, atunci ar fi fost implicat păcatul, deoarece versetul 17 din pasajul precedent spune că moartea este legată de păcat. Somnul lui Adam simbolizează aspectul morţii lui Cristos care nu era legat de răscumpărare. În moartea lui Cristos a existat un aspect care nu era legat de răscumpărare, ci de eliberarea lui Cristos Însuşi. Noi nu spunem că moartea lui Cristos nu este pentru răscumpărare — cu adevărat noi credem că ea este pentru aceasta — dar moartea Sa a implicat şi un aspect care nu este legat de răscumpărare. Acest aspect este eliberarea Lui Însuşi pentru crearea bisericii. Aceasta nu are nimic de a face cu păcatul. Dumnezeu ia ceva din Cristos şi foloseşte acel ceva pentru a crea biserica. Prin urmare, „somnul" este folosit pentru a simboliza moartea Sa, moarte prin care omul primeşte viaţa.

Răscumpărarea şi primirea vieţii sunt două lucruri distincte. Răscumpărarea implică un aspect negativ al tratării păcatelor noastre. Noi am păcătuit şi meritäm să murim; de aceea Cristos a venit să ne poarte păcatele. Moartea Sa a îndeplinit răscumpărarea pentru noi. Acest aspect al morţii Sale este legat de păcat. Dar mai există un alt aspect al morţii Sale, care nu este legat de răscumpărare: împărţirea Lui Însuşi nouă, pentru ca prin moartea Sa noi să putem primi viaţă.

Somnul lui Adam nu a fost pentru răscumpărarea Evei; el a fost pentru ca să poată fi scoasă o coastă pentru crearea ei. (Păcatul încă nu intrase în scenă — acea relatare se află în Geneza 3.) Eva a venit în existenţă prin Adam. Eva a putut să primească viaţă din cauză că Adam a adormit. În aceeaşi manieră, un aspect al morţii lui Cristos este pentru împărţirea vieţii către biserică.

Când Adam a căzut într-un somn adânc, Dumnezeu a luat o coastă

din el. Tot astfel, când Cristos a murit, s-a întâmplat ceva cu coasta Sa (vezi Ioan 19:31-37). Coasta Sa nu a fost străpunsă pentru răscumpărare, deoarece străpungerea a avut loc *după* moartea Sa. Problema răscumpărării fusese deja rezolvată. Potrivit obiceiului evreiesc, toţi răstigniţii trebuiau să fie luaţi de pe cruce înainte de apusul soarelui. Dacă nu erau morţi, soldaţii le zdrobeau oasele pentru a le grăbi moartea. Cei doi tâlhari care erau răstigniţi împreună cu Domnul nu muriseră; de aceea, oasele lor au fost zdrobite. Dar când soldaţii au privit la Domnul Isus şi au văzut că deja era mort, nu I-au zdrobit oasele. În schimb I-au străpuns coasta cu o lance, şi a curs sânge şi apă. Aceasta simbolizează faptul că atunci când coasta Sa a fost străpunsă, lucrarea de răscumpărare fusese deja îndeplinită. Aceasta revelează faptul că lucrarea lui Cristos nu a implicat doar vărsarea sângelui Său pentru a ne răscumpăra din păcate, ci şi curgerea apei, care simbolizează împărţirea vieţii Sale în noi. Acest aspect este separat de păcat şi răscumpărare. Sângele tratează păcatele noastre, în timp ce apa ne face să primim viaţa Sa. Iată despre ce ne vorbeşte coasta Sa străpunsă.

Noi toţi trebuie să facem o distincţie clară între aceste două aspecte ale morţii lui Cristos. Unul este pentru răscumpărarea noastră, iar celălalt nu este pentru răscumpărare. Primul aspect al moţii Sale tratează tot ceea ce s-a întâmplat după căderea omului din Geneza 3. De când omul a căzut, Cristos a venit să ne răscumpere pentru a ne aduce înapoi la scopul iniţial al creării omului de către Dumnezeu. Dar celălalt aspect al morţii Sale nu are nimic de a face cu păcatele. El este în întregime pentru eliberarea vieţii Sale, pentru ca viaţa Sa să fie împărţită în noi.

Din cauza acestor două aspecte distincte ale morţii lui Cristos, Biblia foloseşte două substanţe diferite pentru a le tipiza. Sângele este folosit pentru aspectul răscumpărător; apa este folosită pentru aspectul ne-răscumpărător. Dumnezeu să ne deschidă ochii pentru a vedea importanţa acestei chestiuni. Sângele este pentru răscumpărare, iar apa este pentru împărţirea vieţii Sale. Deoarece am păcătuit şi suntem păcătoşi înaintea lui Dumnezeu, sângele este pentru totdeauna înaintea Lui, vorbind pentru păcatele noastre. Dar apa Îl simbolizează pe Domnul Însuşi ca viaţă. Ioan 19:34 spune că din El a curs apa, iar în capitolul douăzeci Domnul le-a arătat ucenicilor

coasta Sa. Ioan 20 nu este un capitol care tratează răscumpărarea. Domnul a spus: „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru“ (v. 17). Aceasta este o chestiune de împărţire a vieţii.

Aceasta nu este totul. Să citim din nou Geneza 2:22 şi 23: „Şi din coasta pe care Domnul Dumnezeu o luase din om, El a făcut o femeie şi a adus-o la om. Şi Adam a spus: ‚Aceasta este acum os din oasele mele şi carne din carnea mea.‘ “ Într-un singur loc din Scripturi noi suntem numiţi „carne şi sânge“ (1 Cor. 15:50); dar atunci când Biblia se referă la om în înviere, el este descris ca fiind numai „carne şi oase“; acolo nu este nici o menţionare a sângelui (vezi Luca 24:39). Dumnezeu a folosit coasta lui Adam pentru ca să o facă pe Eva; El nu a folosit sângele lui Adam. În întreaga Biblie, cuvântul *sânge* este menţionat de mai mult de patru sute de ori; dar în Geneza 2, nu există nici o menţionare a sângelui, deoarece problema răscumpărării nu era în discuţie. De fiecare dată când este menţionat sângele este implicată răscumpărarea. Sângele este pentru răscumpărare. Vechiul Testament consemnează felul în care omul a folosit sângele fiarelor pentru ispăşirea păcatelor. În Noul Testament, Evrei 9:22 spune: „Fără vărsare de sânge nu este iertare.“ Atât în Vechiul Testament cât şi în Noul Testament, sângele este legat de răscumpărare. Dar în crearea Evei sângele nu a fost menţionat, deoarece nu exista nici un păcat; Dumnezeu nu a văzut nici un păcat acolo.

BISERICA ÎN PLANUL LUI DUMNEZEU – FĂRĂ PĂCAT

Când citim Efeseni 5:25 găsim acelaşi înţeles: „Soţilor, iubiţi-vă nevestele aşa cum şi Cristos a iubit biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea.“ În acest pasaj trebuie să remarcăm trei aspecte.

În primul rând, Cristos S-a dat pe Sine pentru noi deoarece noi suntem biserica. Romani 5, care vorbeşte despre moartea lui Cristos pentru păcătoşi, se referă la răscumpărare. Dar Efeseni 5 nu tratează problema păcătoşilor, ci a bisericii. Contextul capitolului 5 din Efeseni nu este acela că Cristos a venit să moară pentru noi deoarece eram păcătoşi, ci că El S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi deoarece noi suntem biserica.

În al doilea rând, Cristos S-a dat pe Sine pentru noi deoarece ne iubeşte, nu deoarece am păcătuit. Potrivit cu 1 Corinteni 15, Cristos

a murit pentru păcatele noastre, dar Efeseni 5 spune că Cristos a iubit biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea. El S-a dat din cauza dragostei, nu din cauza păcatului nostru. A muri pentru păcat este un lucru, dar a muri din dragoste este cu totul altceva. Moartea pentru păcat tratează problema păcatului — aceasta este răscumpărarea. Dar dăruirea lui Cristos Însuşi pentru noi este o problemă de dragoste. În Efeseni 5 nu este implicat păcatul. Acest aspect al morţii Sale este legat de dragoste şi nu are nimic de a face cu păcatul.

În al treilea rând, Cristos S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi pentru a ni Se da pe Sine *nouă*, fără nici o aluzie la păcatele noastre. Acest verset ar putea fi tradus şi astfel: „Cristos de asemenea a iubit biserica şi S-a dat pe Sine *bisericii*." Adam şi-a dat osul său Evei; în acelaşi mod, Cristos S-a împărţit (S-a dat) pe Sine pentru noi. Noi Îl avem pe El înăuntrul nostru pentru că El a murit; El deja a intrat în noi. Din cauză că El a murit, acum noi avem înăuntrul nostru însăşi viaţa Sa. El Însuşi ni S-a împărţit nouă.

Să ne gândim pentru un moment la acest lucru. Oare nu este minunat? Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, biserica nu a păcătuit niciodată şi nu a fost legată de păcat niciodată. Este adevărat că Dumnezeu a ştiut că omul a căzut şi că avea nevoie de răscumpărare; dar, lucru minunat, de-a lungul altei linii, El nu a văzut deloc păcatul. Cu alte cuvinte, în noi există o parte care nu are nevoie de răscumpărare. Aceasta este partea pe care am primit-o de la Cristos. Ea nu trebuie să fie răscumpărată, deoarece ea este deasupra păcatului. (Desigur, noi am obţinut această parte după ce am fost răscumpăraţi.) Această parte este biserica.

Scripturile revelează cum Dumnezeu a folosit multe femei pentru a simboliza biserica. Pe lângă istoria Evei, cartea Geneza conţine istoria Rebecăi şi a lui Asnat. Căsătoria Rebecăi cu Isaac simbolizează oferirea bisericii lui Cristos. Căsătoria lui Asnat cu Iosif şi naşterea fiilor ei în Egipt simbolizează alegerea bisericii din lume către Dumnezeu. Exod vorbeşte despre căsătoria Ţiporei cu Moise în pustie. Aceasta simbolizează biserica în pustie. Iosua vorbeşte despre Acsah, care, după ce a fost căsătorită, a cerut izvoarele de sus şi izvoarele de jos. Aceasta simbolizează primirea moştenirii de către biserică. Căsătoria lui Rut cu Boaz simbolizează răscumpărarea bisericii.

Căsătoria Abigailei cu David simbolizează înrolarea bisericii ca o armată pentru război.

Vechiul Testament vorbeşte despre multe femei care au simbolizat variate aspecte ale bisericii; biserica a fost aleasă din lume, răscumpărată, purtată prin pustie, înrolată pentru război, a primit moştenirea şi a fost oferită lui Cristos. Toate aceste arhetipuri din Scripturi se referă la biserică; dar dintre toate, arhetipul din Geneza 2 este unic. Nu există nici un alt arhetip similar cu acesta, deoarece Eva descrie biserica aşa cum este ea realmente în mintea lui Dumnezeu, precum şi locul pe care ea îl are în planul Său veşnic. Toate celelalte arhetipuri sunt menţionate după căderea omului; numai arhetipul Evei precede căderea. Toate celelalte arhetipuri implică problema responsabilităţii morale; doar arhetipul Evei este lipsit de ea.

Eva pe care Dumnezeu a făcut-o a ieşit din Adam, nu dintr-un păcătos răscumpărat. Ea a fost făcută înainte ca păcatul să intervină. În aceeaşi manieră, biserica iese din Cristos; ea nu este o chestiune de păcătoşi care să primească har şi să fie mântuiţi. Eva a ieşit din Adam şi a fost în întregime pentru Adam; tot astfel, biserica iese din Cristos şi este în întregime pentru Cristos.

Am putea considera că biserica este compusă din mai mulţi oameni care au fost mântuiţi — oameni ca Rut. Rut era totalmente implicată în păcat, iar Boaz a venit să o răscumpere. Dar nu acesta este tabloul bisericii pe care ni-l prezintă Geneza 2. La vremea lui Rut păcatul deja intrase; dar în Geneza 2 nu a existat nici o problemă a păcatului. Aceasta este biserica de la început; ea nu avea nici o asociere cu păcatul. O, acesta este un lucru extraordinar, iar acestea sunt cuvinte foarte însemnate. În gândul mai dinainte al lui Dumnezeu, biserica nu are nici o istorie a păcatului!

Atunci când oamenii se interesează de istoria mântuirii noastre, întotdeauna noi începem cu căderea, adică cu felul în care noi am păcătuit şi am rătăcit în păcat, cum eram atât de răi şi cum am auzit evanghelia, am crezut în Domnul Isus şi am fost mântuiţi. Întotdeauna noi începem cu căderea. Dar în ochii lui Dumnezeu, biserica nu a fost niciodată atinsă de păcat. Biserica este partea din Cristos care nu a fost niciodată atinsă de păcat şi care nu a cunoscut niciodată păcatul. Ceea ce este complet fără păcat este numit Eva, iar ceea ce este în întregime din Cristos este numit biserica. Ceea ce este în

întregime din Cristos şi va fi în exclusivitate pentru Cristos este Eva, biserica. Eva simbolizează un om corporativ făcut de Dumnezeu — biserica ce este în întregime din Cristos. Biserica nu este o compoziţie de fiinţe umane din orice naţiune, rasă şi popor. Nu! Numai ceea ce vine din Cristos poate fi numit biserica. Nu înseamnă că mai mulţi oameni au crezut în Isus şi au devenit biserica. Biserica este partea care este doar din Cristos. Trebuie să vedem că biserica este vasul ales de Dumnezeu pentru a-L manifesta pe Fiul Său, Cristos, şi pentru a îndeplini scopul Său veşnic. Ea nu are nimic de a face cu păcatul şi nu a atins păcatul niciodată.

Trebuie să ne înnoim gândurile şi să intrăm în chestiunea pe care Dumnezeu o consideră ca fiind cea mai importantă. Mulţi dintre copiii lui Dumnezeu fac referire mereu la problema păcatului şi a mântuirii. Ei se gândesc mereu la faptul că erau atât de păcătoşi şi că acum au fost mântuiţi. Se pare că noi privim întotdeuna din perspectiva păcatului. Acest lucru este întotdeauna cu noi, dar Dumnezeu intenţionează să ne schimbe complet gândirea. El vrea ca viziunea noastră asupra bisericii să fie în întregime nouă; El vrea ca noi să vedem că ea nu este legată absolut deloc de păcat. De la început până la sfârşit, biserica este din Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, şi nu a atins niciodată păcatul. Există în noi o parte care este din Cristos şi care este Cristos Însuşi. Această parte nu a fost niciodată legată de păcat şi nici nu poate fi; păcatul nu are nici o posibilitate de a intra în contact cu ea. Putem spune cu adevărat că există ceva în noi care este sfânt. O, fie ca noi toţi să intrăm în viziunea lui Dumnezeu asupra bisericii! Din punctul său de vedere, este ca şi cum El a şters toată istoria păcatului.

Atunci când Îi vom aduce laudele noastre în veşnicie, nu va fi necesar să menţionăm ce fel de păcătoşi am fost. Dumnezeu doreşte să ne aducă la un stadiu în care toată istoria de după Geneza 3 să fi trecut şi numai ceea ce este din Cristos să fie adus la El. Acesta este scopul veşnic al lui Dumnezeu! Dumnezeu doreşte să obţină o biserică, un om corporativ, în care totul să fie din Cristos şi pentru Cristos, o biserică în care să nu existe nici o istorie a păcatului.

Să ne întoarcem la Geneza 2:18: „Şi Domnul Dumnezeu a spus: ‚Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit.‘ “ Crearea Evei a fost pentru satisfacerea dorinţei inimii lui Dumnezeu.

Deoarece a avut o asemenea dorinţă, El a îndeplinit-o. Trebuie să remarcăm faptul că crearea Evei este consemnată în Geneza 2, înainte ca evenimentele din Geneza 3 să fi avut loc. Nu exista nici o problemă de responsabilitate morală între Dumnezeu şi om, deoarece păcatul încă nu intervenise. Omul nu avea nici o problemă cu Dumnezeu; de aceea, toate evenimentele consemnate în Geneza 2 erau cu scopul de a acoperi nevoile lui Dumnezeu Însuşi, nu pentru a trata neajunsurile omului. Crearea Evei de către Dumnezeu în Geneza 2 arată cum Dumnezeu a plănuit să aibă biserica Sa din veşnicie în veşnicie. În ochii lui Dumnezeu, primul lucru nu a fost căderea omului, ci planul pe care El l-a conceput în veşnicia trecută. Planul lui Dumnezeu din veşnicie era ca omul să exercite autoritatea Sa şi să distrugă toată lucrarea lui Satan. Acesta este scopul lui Dumnezeu în biserică, şi el va fi împlinit în veşnicia viitoare. Dumnezeu caută o asemenea biserică ce să satisfacă inima Sa. După ce a făcut bărbatul şi femeia, El a intrat în odihnă. Dumnezeu a fost satisfăcut deoarece a obţinut o asemenea biserică.

CAPITOLUL 3

TRUPUL LUI CRISTOS ŞI MIREASA LUI CRISTOS

Am văzut deja că Eva simbolizează biserica din planul lui Dumnezeu. În planul lui Dumnezeu, tot ceea ce aparţine de biserică este completamente din Cristos. Ea nu conţine nimic din om şi nu are nici o relaţie cu păcatul. Dumnezeul nostru este hotărât să aibă o asemenea biserică. Nimic mai puţin decât aceasta nu va satisface inima Sa vreodată. El nu numai că a plănuit o asemenea biserică, ci o va şi obţine! Aleluia! Acesta este un fapt! Trebuie să înţelegem că Dumnezeul nostru nu poate fi niciodată împiedicat sau frustrat. Când El Îşi propune ceva, chiar dacă Hadesul şi toate forţele creaţiei se vor ridica pentru a I se împotrivi, Lui nu I se poate rezista. Chiar dacă suntem căzuţi şi plini de eşecuri, chiar dacă suntem carnali şi sufleteşti, depărtându-ne de Dumnezeu şi fiind în neascultare faţă de El, Dumnezeu tot Îşi va atinge scopul. Indiferent ce-ar face omul, el nu poate zădărnici planul lui Dumnezeu; cel mult îl poate întârzia. De aceea, nu trebuie doar să înţelegem planul lui Dumnezeu, ci de asemenea trebuie să ne fie clar faptul că Dumnezeu va realiza pe deplin ceea ce Şi-a propus. Dumnezeu Şi-a propus din veşnicie să obţină o biserică care să iasă completamente din Cristos, care să nu conţină nici o impuritate a omului, nici un element al pământului şi nici o urmă a păcatului. Fiecare parte din ea este ceva din Cristos, şi Cristos este însăşi viaţa ei.

Totuşi, începând cu Geneza 3 omul a căzut. Acum noi nu avem doar faptul scopului lui Dumnezeu în creaţie, ci şi faptul căderii omului. De aceea, să vedem ce a plănuit Dumnezeu pentru a redresa situaţia.

Efeseni 5:25-30 spune: „Soţilor, iubiţi-vă soţiile aşa cum şi Cristos

a iubit biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, curăţind-o prin spălarea apei în cuvânt, pentru a-Şi putea prezenta înaintea Sa biserica glorioasă, neavând pată sau rid sau vreun lucru de felul acesta, ci fiind sfântă şi fără cusur. În acelaşi mod soţii ar trebui să le iubească pe propriile lor soţii, ca pe propriile lor trupuri; cine îşi iubeşte soţia se iubeşte pe sine. Căci nimeni nu şi-a urât vreodată carnea, ci o hrăneşte şi o îngrijeşte cu drag, ca şi Cristos biserica, deoarece noi suntem mădulare ale Trupului Său."

Aceste şase versete din Scriptură pot fi împărţite în două secţiuni: versetele 25-27 ne spun primul motiv pentru care soţii ar trebui să-şi iubească soţiile; versetele 28-30 ne spun al doilea motiv pentru care soţii ar trebui să-şi iubească soţiile. În aceste două secţiuni sunt două porunci de a iubi soţia şi două motive. Dar există o diferenţă între aceste două secţiuni. Prima secţiune spune că Cristos „a iubit" biserica şi „S-a dat" pe Sine pentru ea — aceste verbe sunt la timpul trecut. Începând cu versetul 28, verbele sunt la timpul prezent, cum ar fi „hrăneşte" şi „îngrijeşte cu drag." Aşadar, aceste două porţiuni ale Scripturii se referă la momente de timp diferite — o secţiune se referă la ceva din trecut, iar cealaltă se referă la prezent.

Subiectele acestor două secţiuni sunt de asemenea diferite. Prima secţiune se referă la biserică în calitate de *mireasă* a lui Cristos; cea de-a doua secţiune vorbeşte despre biserică în calitate de *Trup* al lui Cristos. În prima secţiune, timpul trecut este folosit atunci când biserica este menţionată ca mireasă a lui Cristos. Aceasta se datorează faptului că întregul scop al lui Cristos, aşa cum ne este revelat nouă, este acela de a avea o mireasă. Chiar şi moartea Sa a fost cu scopul de a obţine o mireasă. Deşi El va obţine această mireasă în viitor, lucrarea a fost terminată în trecut. În ceea ce priveşte prezentul, biserica este Trupul lui Cristos, iar în momentul de faţă Domnul Îşi hrăneşte şi Îşi îngrijeşte cu drag biserica.

RELAŢIA DINTRE TRUP ŞI MIREASĂ

În ochii Domnului, biserica are două poziţii: în ceea ce priveşte viaţa ei, biserica este Trupul lui Cristos, dar în ceea ce priveşte viitorul ei, ea este mireasa lui Cristos. Cât despre unirea lui Cristos cu biserica, biserica este Trupul Său; iar cât despre relaţia intimă a lui Cristos cu biserica, biserica este mireasa Sa.

De fiecare dată când Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte despre unitatea dintre Cristos şi biserică, noi Îl vedem pe Cristos ca fiind Capul şi biserica fiind Trupul Său. De fiecare dată când Cuvântul arată distincţia dintre Cristos şi biserică, noi vedem biserica în calitate de mireasă pentru Cristos. Despre Adam şi Eva s-a vorbit ca despre două persoane care au devenit „o singură carne," dar ei încă erau două persoane; Dumnezeu încă îi considera ca fiind doi. Adam era Adam, iar Eva era Eva. Ei au fost uniţi pentru a fi una. Aceasta este relaţia dintre biserică şi Cristos. Din unul ei au devenit doi, şi din doi au devenit unul. Când Dumnezeu l-a creat pe om la început, El a făcut parte bărbătească şi parte femeiască. Eva a ieşit din Adam; astfel, ea şi Adam erau una. Tot astfel, biserica iese din Cristos; prin urmare, biserica şi Cristos sunt de asemenea una. Totuşi, din moment ce Adam şi Eva au existat ambii în acelaşi timp, a fost o distincţie între ei. Tot astfel, întrucât Cristos şi biserica există simultan (coexistă), şi între ei este o distincţie. În ceea ce priveşte unitatea, ei sunt una; dar în ceea ce priveşte distincţia, ei diferă.

Aceste două poziţii sunt determinate de o diferenţă în timp. Astăzi biserica este Trupul lui Cristos, dar în viitor biserica va fi mireasa lui Cristos, cu scopul de a manifesta viaţa lui Cristos. Într-o zi, când biserica va fi matură în viaţă, Dumnezeu o va aduce la Cristos; în acea zi ea va deveni mireasa lui Cristos. Unii oameni cred că biserica este mireasa lui Cristos astăzi, dar acest lucru este greşit. Nu este aşa. Din moment ce Domnul Isus încă nu este Mirele, cum ar putea biserica să fie deja mireasa Sa? Dumnezeu va aduce biserica la Cristos ca mireasă a Sa doar atunci când lucrarea bisericii ca Trup al lui Cristos va fi îndeplinită.

Dacă privim la arhetipul din Geneza 2, putem vedea de asemenea relaţia dintre Trup şi mireasă. Eva a fost făcută din coasta lui Adam, aşa că ea era trupul lui Adam. Din moment ce o parte din trupul lui Adam a fost folosită pentru facerea Evei, poziţia ei a fost trupul lui Adam. Dar după ce Eva a fost făcută, Dumnezeu a adus-o la Adam, şi ea a devenit mireasa lui Adam. Aceasta este relaţia dintre Trup şi mireasă. Când se face referire la ieşirea Evei din Adam, aceasta înseamnă că ea este trupul lui Adam; dar atunci când Eva a fost adusă la Adam şi a devenit ajutorul lui potrivit, ea a devenit mireasa lui Adam. Ceea ce era din Adam a fost trupul lui Adam, iar ceea ce a fost adus la Adam era mireasa sa.

Numai ceea ce a ieşit din Adam putea deveni un ajutor potrivit pentru Adam. Orice nu era din Adam nu putea fi niciodată ajutorul său potrivit. Astfel, când toate păsările văzduhului au fost aduse la el, Adam nu a luat nici una ca ajutor potrivit, pentru că ele nu erau din el. Când toate vitele au fost aduse la el, Adam nu a luat nici una dintre ele, deoarece nici ele nu erau din el. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu toate fiarele. Originea lor nu era potrivită. Întrucât nu erau din Adam, ele nu puteau fi ajutorul său potrivit. Atunci, cine putea fi ajutorul potrivit al lui Adam? Eva putea fi! Eva a fost adusă la Adam aşa cum au fost aduse păsările văzduhului, vitele câmpului şi fiarele. Totuşi, între Eva şi toate acestea a existat o diferenţă fundamentală; ele nu erau din Adam. Din moment ce Eva a fost singura care a ieşit din Adam, numai ea putea fi calificată să fie mireasa sa. Ieşind din el, ea a fost adusă înapoi la el. Tot ceea ce iese din el este trupul său; ceea ce este adus înapoi la el este mireasa sa.

Numai ceea ce iese din Cristos se poate întoarce la Cristos. Ceea ce nu iese din Cristos nu se poate întoarce niciodată la El. Numai ceea ce vine din cer se poate întoarce în cer. Dacă nu ne-am coborât din cer, nu vom putea să ne întoarcem în cer. Casa noastră este locul originii noastre. Când spunem că mergem acasă, noi înţelegem că ne întoarcem la locul de unde am venit. Numai ceea ce este din cer se poate întoarce în cer. Numai ceea ce era din Adam se putea întoarce la Adam. Adam nu putea primi decât ceea ce era din el însuşi. Acesta era un arhetip care arată faptul că Cristos va primi numai ceea ce este din Sine Însuşi. Numai cei care ies din Cristos se pot întoarce la El. Numai cei care primesc viaţa din El pot fi primiţi de El.

Există mulţi oameni care simt că ar trebui să ofere tot ce sunt şi tot ce au pentru folosinţa Domnului. Dar Dumnezeu nu poate accepta nimic care are o sursă omenească. Dumnezeu nu poate accepta şi nici nu poate folosi ceea ce provine din omul însuşi. Printre toţi creştinii, în special printre cei care sunt foarte zeloşi, adesea este făcută o greşeală gravă. Ei cred că, atât timp cât oferă Domnului persoana lor, abilităţile lor, talentele lor şi tot ceea ce au, totul este în regulă. Dar nu trebuie să uităm că Cristos va accepta numai ceea ce vine din El Însuşi; El nu va accepta nimic care vine din om.

Poate vei spune: „Dintre toţi apostolii, oare nu a existat un Pavel? Nu era el bine educat? Nu era el un om foarte inteligent?“ Dar trebuie

să ne amintim cuvintele pe care Pavel le-a spus despre sine: „Căci m-am hotărât să nu cunosc altceva între voi decât pe Isus Cristos, şi pe El răstignit. Şi eu am fost la voi în slăbiciune, în frică şi în mult tremur; iar vorbirea mea şi vestirea mea nu erau în cuvintele convingătoare ale înţelepciunii, ci în demonstraţia Duhului şi a puterii“ (1 Cor. 2:2-4). Îi mulţumim lui Dumnezeu că oamenii inteligenţi şi elocvenţi pot veni în biserică, dar inteligenţa lor naturală, originară, precum şi elocvenţa lor naturală, originară, nu sunt de nici un folos spiritual în biserică. În biserică este recunoscut un singur lucru — ceea ce vine din Cristos. Numai ceea ce este din Cristos se poate întoarce la Cristos. Materialul necesar pentru zidirea unei asemenea mirese este Cristos Însuşi.

Trebuie să fim atenţi la următorul lucru: numai ceea ce este din Cristos poate fi de vreo valoare şi de vreun folos spiritual în biserică. Dumnezeu nu foloseşte niciodată vechea creaţie pentru a construi noua creaţie. Şi El nu foloseşte nici ceea ce este din om pentru a construi ceea ce este din Dumnezeu. El nu poate folosi absolut niciodată lucruri carnale pentru a produce ceva spiritual. Domnul Isus a spus: „Ce este născut din Duh este duh“ (Ioan 3:6b). Oare ar fi posibil ca ceea ce este născut din carne să devină duh? Nu! „Ce este născut din carne, este carne.“ Toate problemele izvorăsc din sursă. De vrem să ştim dacă rezultatul va fi spiritual, nu trebuie decât să întrebăm dacă sursa este spirituală. Domnul Isus a spus: „Ce este născut din Duh este duh.“ Nu putem folosi ceva din carne pentru a produce ceva din duh. Un mesaj care îşi are originea în gânduri nu produce decât gânduri. Lucrarea făcută prin stârnirea emoţiei nu face decât să producă stimulare emoţională. Numai lucrarea din duh produce duh. Întrebarea nu este dacă ţelul sau scopul este bun, ci care este procesul. Omul consideră că, atât timp cât scopul este bun, orice altceva este bun. Dar Dumnezeu nu întreabă numai dacă scopul este bun; El întreabă de asemenea cum îl îndeplinim. Cineva ar putea spune: „Eu sunt pentru Domnul, iar lucrarea pe care o fac este pentru biserică — lucrarea de mântuire a sufletelor, lucrarea spirituală, lucrarea de extindere a împărăţiei cereşti. Mi-am dăruit toată abilitatea şi inteligenţa mea pentru aceasta. Nu este bine?“ În ciuda acestui lucru, abilitatea şi inteligenţa naturală a omului — cea care nu a fost tratată de cruce — nu este de nici un folos spiritual. Domnul a spus: „Ce este născut din carne este carne“ (v. 6a).

Astfel, nu este suficient numai să avem un scop spiritual, ci şi procesul trebuie să fie din duh. Metoda trebuie să fie din duh, iar omul însuşi trebuie să fie unul care este din duh. Numai ceea ce este din Duhul Sfânt poate fi spiritual. Numai ceea ce a fost din Adam s-a putut întoarce la Adam. Întâi trebuie să fie trupul lui Adam, şi apoi poate fi mireasa lui Adam. Întâi trebuie să fim Trupul lui Cristos, şi apoi putem fi aduşi înapoi pentru a fi Mireasa lui Cristos. Sperăm să putem atinge o anumită realitate spirituală în acest sens. Trebuie să vedem ce caută Dumnezeu cu adevărat. El cere ca totul să fie din Cristos, ca toţi să fie născuţi din Duhul.

De aceea, fiecare creştin trebuie să urmărească viaţa Trupului. Dacă noi nu căutăm viaţa Trupului, nu putem căuta viaţa Miresei. Niciodată nu ar trebui să credem că nu contează prea mult dacă experimentăm sau nu viaţa Trupului. Trebuie să realizăm faptul că, dacă avem viaţa Trupului astăzi, vom avea viaţa Miresei în viitor. Dacă astăzi trăim în mod vag şi fără ţintă, nu vom cunoaşte niciodată viaţa Miresei. Fiecare creştin trebuie să cunoască Trupul lui Cristos. În ochii lui Dumnezeu, noi trebuie să căutăm acest lucru. Nu putem trăi doar ca indivizi; trebuie să umblăm împreună cu alţi copii ai lui Dumnezeu. Un creştin trebuie să vadă că este un mădular al întregului Trup. El nu este doar un creştin printre mulţi alţii, ci în acelaşi timp este un mădular. El trebuie să trăiască ca un mădular împreună cu mulţi alţi creştini, având cu ei o relaţie reciprocă, de Trup. Dacă într-adevăr cunoaştem viaţa Trupului, vom vedea că un creştin nu poate trăi fără Domnul Isus nici măcar o singură zi; şi de asemenea el nu poate trăi fără alţi creştini nici măcar o singură zi. El nu poate exista fără Domnul Isus; şi de asemenea el nu poate exista fără alţi creştini. Dumnezeu caută Trupul, nu mulţi creştini singuratici, izolaţi. Dumnezeu doreşte o Eva întreagă, nu o mână aici şi un picior dincolo. El trebuie să o obţină pe Eva ca pe o fiinţă întreagă; atunci ea Îi va fi de folos. El nu vrea o Eva infirmă. El vrea un om nou, un om corporativ.

Pentru acest motiv, diviziunea şi individualismul trebuie eliminate în întregime. Problema diviziunii nu este doar ceva exterior — ea este o problemă a inimii noastre. Martin Luther a spus că cel mai mare papă nu locuieşte la Roma, ci în inimile noastre. Trebuie să înţelegem că cea mai mare piedică în calea voii lui Dumnezeu nu sunt diviziunile exterioare, ci noi înşine, ca persoane individuale,

care nu cunoaştem viaţa Trupului. De aceea avem nevoie de două revelaţii diferite: în primul rând trebuie să vedem că Trupul este unul singur, iar în al doilea rând trebuie să vedem că noi suntem o parte a lui, că suntem mădulare ale acestui Trup. Când vedem că Trupul este unul singur, nu vom îndrăzni niciodată să fim divizivi. Atunci când vedem că noi, ca mădulare, nu suntem decât o parte a întregului Trup, nu vom îndrăzni niciodată să ne justificăm sau să considerăm că, în calitate de mădulare individuale, am putea fi o unitate întreagă. Numai întregul Trup poate fi o unitate. Noi înşine ca mădulare suntem prea mici, prea insuficienţi. O, fie ca Dumnezeu să ne elibereze de individualism. Atunci Îi vom putea deveni folositori.

CRISTOS IUBEŞTE BISERICA

Acum să citim Efeseni 5:28-29. „În acelaşi mod şi soţii ar trebui să-şi iubească soţiile, ca pe propriile lor trupuri; cine-şi iubeşte soţia, se iubeşte pe sine. Căci nimeni nu şi-a urât vreodată carnea sa, ci o hrăneşte şi o îngrijeşte cu drag, ca şi Cristos biserica.“ Soţii ar trebui să-şi iubească soţiile, deoarece a-şi iubi soţiile înseamnă a-şi iubi propriile lor trupuri. Oamenii îşi hrănesc şi îşi îngrijesc mereu propriile trupuri, iar Cristos de asemenea Îşi hrăneşte şi Îşi îngrijeşte biserica. În ochii lui Cristos, biserica este propriul Său Trup, os din oasele Sale şi carne din carnea Sa. Aceste versete ne arată că biserica este Trupul lui Cristos, şi că astăzi, lucrarea Sa faţă de biserică este aceea de a o hrăni şi a o îngriji cu drag, deoarece biserica este El Însuşi. Cu certitudine El ne va hrăni şi ne va îngriji cu drag, deoarece noi toţi am ieşit din Cristos. Noi ştim cât de bine ne hrănim şi ne îngrijim pe noi înşine. Cristos ne va hrăni şi ne va îngriji pe noi în acelaşi mod. „Nimeni nu şi-a urât vreodată propria carne.“ Acesta este un fapt. Dacă o persoană normală se răneşte la mână, ea îşi îngrijeşte cu atenţie mâna; dacă piciorul ei este vătămat, ea îl îngrijeşte cu afecţiune. Întotdeauna oamenii se hrănesc şi se îngrijesc pe ei înşişi. Tot astfel, Cristos iubeşte biserica, deoarece biserica este însuşi Sinele Său.

Să citim Efeseni 5:25-27. „Soţilor, iubiţi-vă soţiile, aşa cum şi Cristos a iubit biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, curăţind-o prin spălarea apei în cuvânt, ca să-Şi prezinte această biserică glorioasă, neavând pată sau rid sau altceva de felul acesta,

ci să fie sfântă şi fără cusur.“ Aceste trei versete vorbesc despre biserică în calitate de Mireasă a lui Cristos. „Ca să-Şi prezinte această biserică“ înfăţişează scena în care Dumnezeu o aduce pe Eva la Adam. Tot astfel, Cristos va aduce biserica şi o va prezenta înaintea Lui. Totuşi, această prezentare va fi în viitor. Astăzi biserica încă nu a ajuns la acest stadiu. Cristos lucrează în biserică pas cu pas, până în ziua când o va prezenta înaintea Sa. Cu alte cuvinte, Efeseni 5:25-27 vorbeşte despre procesul de la răscumpărare până la împărăţie. Acum biserica este pregătită pas cu pas, aşa încât în ziua aceea Cristos să o poată prezenta înaintea Sa.

De ce aici se spune că biserica trebuie să fie „curăţită“? Din cauză că aici este Efeseni 5, nu Geneza 2. Cea mai înaltă revelare a bisericii de către Dumnezeu o găsim în cartea Efeseni. Trăsătura remarcabilă a acestei cărţi este aceea că ea nu începe cu mântuirea păcătoşilor, ci cu alegerea noastră din veşnicie. Romani 1 vorbeşte întâi despre păcat — cum am păcătuit şi apoi am fost mântuiţi. Dar Efeseni 1 începe din veşnicie şi de la alegerea noastră înainte de întemeierea lumii. Problema păcatului nu este menţionată decât în capitolul 2. Cartea Efeseni revelează două linii: una este din veşnicie în veşnicie, iar cealaltă este de la căderea omului până la răscumpărarea sa. În Efeseni ne este revelat ceva transcendent. Vedem cum biserica iese din Cristos, cum a fost aleasă înainte de întemeierea lumii şi cum va manifesta pentru totdeauna gloria lui Cristos în veşnicie. În acelaşi timp, ea ne arată cum căderea omului este un fapt, că săvârşirea păcatului de către om este un fapt, şi că existenţa vieţii noastre naturale de asemenea este un fapt. De aceea, capitolul 5 spune că Cristos ne va curăţi prin spălarea apei în cuvânt, până când vom fi sfinţiţi. El vrea să ne readucă la stadiul în care noi să fim deplin armonizaţi cu voia lui Dumnezeu.

Pe de o parte, avem nevoie de o viziune pentru a vedea faptul că biserica nu a eşuat, nu a păcătuit şi nu a căzut niciodată. Biserica nu a atins niciodată păcatul; ea a fost pe o linie dreaptă din veşnicie în veşnicie. Pe de altă parte, trebuie să vedem că noi nu suntem decât un grup de păcătoşi mântuiţi prin har; de aceea avem nevoie de spălarea apei în cuvânt. Avem nevoie de viaţa Sa prin intermediul cuvântului Său, care să ne sfinţească şi să ne refacă în cel mai înalt grad. Fie ca Dumnezeu să ne dea har pentru a putea atinge acest nivel.

CURĂŢIREA BISERICII PRIN SPĂLAREA APEI ÎN CUVÂNT

Trebuie să remarcăm expresia „prin spălarea apei în cuvânt." În Noul Testament sunt folosite două cuvinte greceşti pentru a denota *cuvântul*. Unul este *logos*, cu referire la cuvânt într-un sens general; celălalt este *rhema*, care, deşi în Scriptură este tradus prin *cuvânt*, înseamnă ceva complet diferit de *logos*. *Logos* se referă atât la lucrurile care au fost hotărâte din veşnicie, cât şi la lucrurile folosite într-un mod obiectiv. Acesta este *cuvântul* aşa cum îl folosim noi în general, şi *cuvântul* aşa cum este cunoscut în general în creştinism. Dar *rhema* se referă la cuvintele care sunt vorbite. Este ceva mai subiectiv decât *logos*. Să analizăm câteva pasaje din Noul Testament în care este folosit *rhema*.

În Matei 4:4 Isus a spus: „Este scris: ‚Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.' " În acest verset, „cuvântul" este *rhema*, nu *logos*. Atunci când spunem că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, „cuvântul" este *logos*, nu *rhema*. Oare putem spune că omul nu va trăi numai cu pâine, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu consemnat în Biblie? Nu. Noi nu spunem că Cuvântul scris al lui Dumnezeu nu este de nici un folos, şi că *logos*-ul — Cuvântul lui Dumnezeu consemnat în Biblie — nu este de nici un folos *prin el însuşi*. Într-o zi, un mesager a venit să-i spună unei mame că fiul ei a fost lovit de o maşină şi că era pe moarte. Mama a deschis imediat Biblia şi s-a întâmplat să dea peste Ioan 11:4: „Boala aceasta nu este spre moarte..." Din cauza acestui verset, ea s-a simţit liniştită şi chiar a început să se bucure, dar când a ajuns la locul accidentului a aflat că fiul ei deja murise. Oare aceasta a însemnat că ceea ce era consemnat în Evanghelia lui Ioan nu este Cuvântul lui Dumnezeu? Da, este Cuvântul lui Dumnezeu, dar este *logos*, nu *rhema*. Cuvântul de care ea s-a agăţat nu era cuvântul pe care Dumnezeu i l-a vorbit în acea situaţie specifică. Atât *logos* cât şi *rhema* sunt Cuvântul lui Dumnezeu, dar primul este Cuvântul lui Dumnezeu consemnat obiectiv în Biblie, pe câtă vreme cel din urmă este cuvântul lui Dumnezeu vorbit nouă într-o ocazie specifică.

Romani 10:17 spune: „Deci credinţa vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Cristos." În acest verset este folosit din nou *rhema*, nu *logos*. Aceasta înseamnă că noi putem crede atunci când mai întâi Cristos vorbeşte înăuntrul nostru.

Ioan 3:16 este un verset pe care mulţi dintre noi îl pot cita din memorie. Probabil că îl cunoaştem de zece sau douăzeci de ani. Este acest verset Cuvântul lui Dumnezeu? Cu certitudine este Cuvântul lui Dumnezeu, dar el este *logos*. Totuşi, va veni o zi când vom citi acest verset şi el va fi pentru noi complet diferit de cum a fost vreodată înainte. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea….“ Acum, Dumnezeu nu iubeşte numai lumea; El mă iubeşte pe mine. „…încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut….“ Dumnezeu nu L-a dat pe Fiul Său numai lumii, ci şi mie. „…pentru ca oricine crede în El….“ Nu că cineva crede în El, ci *eu* cred în El. „…să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.“ Eu sunt cel care nu voi pieri, şi eu sunt cel care, chiar acum, am viaţa veşnică. Acest cuvânt este acum *rhema*. Dumnezeu ne vorbeşte nouă cuvântul, şi în acelaşi moment noi avem credinţa. De aceea, trebuie să-L întrebăm pe Dumnezeu: „O Dumnezeule, dacă vrei să te înduri de mine, mă rog ca să-mi dai întotdeauna *rhema*. Aceasta nu înseamnă că *logos* nu este de nici un folos. *Logos* are rolul său definit; căci fără *logos* noi nu am putea avea niciodată *rhema*. Toate *rhema* ale lui Dumnezeu sunt bazate pe *logos*. Nu putem nega că Ioan 3:16 este cuvântul lui Dumnezeu. Dar atunci când *logos*-ul lui Dumnezeu devine *rhema* pe care Dumnezeu ni-l vorbeşte nouă, noi avem credinţa, şi atunci întreaga problemă este rezolvată.

Ioan 6:63 spune: „Cuvintele pe care vi le-am vorbit Eu sunt duh şi viaţă.“ Oare iudeii nu aveau *logos*-ul lui Dumnezeu? Da, ei îl aveau. Ei erau foarte familiari cu el şi puteau recita foarte bine poruncile Vechiului Testament, dar acest lucru nu le era de nici un folos. Numai cuvintele pe care Domnul le-a vorbit lor erau duh şi viaţă. Doar *rhema* este duh şi viaţă.

În Marcu 14:72 se spune: „Şi imediat cocoşul a cântat a doua oară. Şi Petru şi-a amintit cuvântul pe care i l-a spus Domnul: ‚Înainte să cânte cocoşul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori.‘ Şi gândindu-se la aceasta, el a plâns.“ Petru şi-a adus aminte de *rhema* pe care Isus i-l vorbise. *Rhema* era ceea ce i-a fost adus în memorie. În timp ce Petru spunea o minciună, deodată a venit *rhema*, însăşi propoziţia pe care Domnul o rostise. *Rhema* este cuvântul pe care Domnul l-a vorbit, şi acum El îl vorbeşte din nou.

În Luca 1:38 Maria a spus: „Iată sclava Domnului. Facă-mi-se după cuvântul Tău. Şi îngerul a plecat de la ea.“ În acest verset este

folosit *rhema*. Acesta nu a fost doar cuvântul profeţiei din Isaia 7:14: „Iată, fecioara va concepe şi va avea un fiu," ci şi un cuvânt care îngerul l-a vorbit în mod specific Mariei: „Iată, vei concepe în uterul tău şi vei purta un fiu" (Luca 1:31). Deoarece Maria a auzit aceasta, ea a primit putere, şi lucrul s-a împlinit.

În Luca 2:29 Simeon a spus: „Acum eliberează în pace pe sclavul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău." În acest verset, „cuvântul" este *rhema*. Înainte ca Domnul Isus să vină, Dumnezeu vorbise acest cuvânt lui Simeon, că el nu va muri până când nu-L va vedea pe Cristosul Domnului. Dar în ziua când L-a văzut pe Domnul Isus, Simeon a spus: „Acum eliberează în pace pe sclavul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău." Simeon a avut *rhema* de la Domnul, care nu era conform unui anumit capitol sau verset din Biblie, ci conform cuvântului pe care Domnul i l-a vorbit în acea zi. Faptul de a avea doar cuvântul dintr-un anumit capitol şi verset din Biblie nu este suficient. Numai cuvântul pe care Domnul ni-l vorbeşte este de folos. *Rhema* ne revelează ceva personal şi direct; el ne arată ce trebuie să tratăm şi de ce anume trebuie să fim curăţiţi. Trebuie să căutăm în mod specific acest lucru, deoarece viaţa noastră creştină este bazată pe acest *rhema*. Ce cuvânt ne-a vorbit realmente Dumnezeu şi cum ne-a vorbit El? Nu trebuie să uităm că creştinismul de astăzi încă este creştinismul revelaţiei personale. Dacă Domnul nu vorbeşte înăuntrul omului, acesta nu este creştinism, şi nici nu este Noul Testament.

Luca 3:2 spune: „În timpul preoţiei lui Ana şi Caiafa, cuvântul Domnului a venit la Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie." „Cuvântul" din acest verset este de asemenea *rhema*.

Luca 5:5 spune: „Simon a răspuns şi I-a zis: ‚Stăpâne, toată noaptea ne-am trudit şi nu am prins nimic; dar bazaţi pe cuvântul Tău, voi arunca mrejile.' " „Cuvântul" din acest verset a fost ceva vorbit de Domnul pentru acea ocazie. Era Domnul care îi vorbea personal lui Simon. Acesta este *rhema*. Domnul nu a vorbit într-un anumit capitol sau verset din Scriptură că Simon trebuia să arunce mreaja. Dacă cineva ar încerca să umble pe mare bazat pe Matei 14:29, cu certitudine se va scufunda. Acesta nu este cuvântul pe care Domnul îl vorbeşte astăzi, deşi El într-adevăr l-a vorbit în ziua aceea. Este adevărat că cuvântul vorbit de Dumnezeu în trecut şi cuvântul pe care El îl vorbeşte astăzi au aceeaşi autoritate; nu s-au schimbat niciodată.

Dar lucrul important este acesta: oare Dumnezeu ne vorbeşte nouă acel cuvânt astăzi?

Luca 24:8 spune: „Ei şi-au adus aminte de cuvintele Sale *(rhema)*." Pe scurt, ce este *rhema*? *Rhema* este ceva ce Domnul a vorbit mai înainte şi vorbeşte din nou acum. Cu alte cuvinte, *rhema* este cuvântul pe care Domnul îl vorbeşte a doua oară. Este ceva viu.

În Fapte 11:16 Petru a spus: „Şi mi-am amintit cuvântul Domnului, cum spunea El: ‚Ioan a botezat în apă, dar voi veţi fi botezaţi în Duhul Sfânt.' " În timp ce Petru predica în casa lui Corneliu, Duhul Domnului a căzut peste ei, şi cuvântul Domnului a venit la Petru. Nu înseamnă că Petru a încercat să-şi amintească acest cuvânt, ci Domnul a fost Cel care l-a vorbit: „Ioan a botezat în apă, dar voi veţi fi botezaţi în Duhul Sfânt."

Noi preţuim întotdeauna faptul că Domnul vorbeşte şi astăzi. El nu a vorbit doar în Scripturi; El nu le-a vorbit numai lui Petru şi Ioan; El ne vorbeşte şi nouă astăzi. Cuvântul Domnului nu a încetat niciodată. De fiecare dată când cineva care lucrează pentru Domnul se ridică să vorbească pentru El, el trebuie să aştepte *rhema*. Dacă Domnul nu ne vorbeşte astăzi, cu adevărat suntem nişte rataţi. Oare de câte ori noi am predicat, dar Domnul nu a spus nici un cuvânt? Nu că a fost ceva rău cu mesajul în sine, dar totul a fost doar cuvântul general al Domnului; nu a existat nici un *rhema* în el. Astăzi, problema bisericii este aceea că ea duce lipsă de cuvântul viu al Domnului; în loc de aceasta, ea nu are decât doctrine moarte. Există o adevărată criză de comunicare directă de la Dumnezeu. Totul este numai o transmitere a predicilor omului. Este atât de lamentabil faptul că aşa de mulţi oameni au murit sub doctrine bune! Fie ca Dumnezeu să Se îndure de noi şi să ne dea *rhema*. Fie ca El să ne vorbească astăzi în mod personal şi direct. Numai atunci când avem *rhema* noi putem să mergem înainte şi să avem apa vie cu care să-i alimentăm pe alţii. Ceea ce noi avem nevoie este *rhema*.

În planul veşnic al lui Dumnezeu, biserica este fără păcat. Biserica nu are nici o istorie a păcatului; ea este în întregime spirituală şi în întregime din Cristos. Dar cum rămâne cu istoria reală a bisericii? Ştim că ea nu a fost complet din Cristos şi că mult din elementul ei a fost din pământ. În ce mod Cristos va aduce biserica la perfecţiune? El o va face prin spălarea apei în cuvânt — în *rhema*. Am menţionat

anterior faptul că apa se referă la viaţă. Ea simbolizează viaţa care a fost eliberată de aspectul nerăscumpărător* al morţii lui Cristos. Cristos foloseşte viaţa Sa din cuvântul Său, din *rhema* al Său, pentru a ne curăţi.

Care este înţelesul curăţirii pe care Cristos o face asupra noastră prin intermediul vieţii Sale, prin cuvântul Său? În primul rând, trebuie să vedem problema bisericii din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Defectul ei nu este acela că Cristosul pe care ea L-a primit este prea mic, ci că ea are prea multe lucruri care sunt altele decât Cristos. Biserica din voia lui Dumnezeu iese în întregime din Cristos, fără nici un păcat, fără nici o carne şi fără să conţină viaţă naturală. Dar cum rămâne cu condiţia noastră reală? Fiecare dintre noi, cei care Îi aparţinem cu adevărat lui Cristos, avem o anumită parte care este în mod unic şi complet din Cristos. Noi Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru această porţiune. Pe lângă această porţiune, noi avem încă multe lucruri care nu sunt din Cristos. Din cauza acestor alte lucruri, trebuie să fim curăţiţi. Care este înţelesul curăţirii? Ea înseamnă o scădere, nu o adăugare. Dacă curăţirea înseamnă o adăugare, atunci ar fi o vopsire. Eva din Geneza 2 nu a avut nevoie de curăţire, deoarece ea simboliza biserica din planul veşnic al lui Dumnezeu. Dar dacă noi considerăm că nu trebuie să fim curăţiţi astăzi, ne înşelăm singuri. Dumnezeu plănuieşte să ne aducă în stadiul în care curăţirea să nu mai fie necesară, dar astăzi noi încă avem nevoie de curăţire.

Cum ne curăţeşte Dumnezeu? El o face cu viaţa Sa, prin propriul Său cuvânt. De multe ori noi nu ştim în care aspect trebuie să fim curăţiţi. Dar într-o zi, viaţa dinăuntrul nostru nu ne va lăsa în pace. Nu după mult timp, *rhema* al lui Dumnezeu va intra în noi, indicând ceea ce trebuie să fie tratat. Pe de o parte, viaţa este cea care ne atinge; iar pe de altă parte, cuvântul este cel care ne vorbeşte. Uneori noi suntem angajaţi în ceva care pare să fie foarte bun din punct de vedere doctrinar, iar motivaţia noastră de a face acel lucru de asemenea este foarte bună; dar înăuntru există ceva care continuă să ne

* Cele două aspecte ale morţii lui Cristos sunt: (1) tratarea tuturor lucrurilor negative, şi (2) pregătirea pentru toate lucrurile pozitive — toate lucrurile din viaţa lui Cristos. Astfel, viaţa care a fost eliberată prin moartea Sa, nu este pentru răscumpărare. Răscumpărarea este aspectul negativ al morţii lui Cristos.

atingă şi să nu ne lase în pace. În cele din urmă, Domnul ne vorbeşte; vine *rhema*, cuvântul puternic al Domnului. El ne spune că o anumită problemă trebuie tratată şi curăţită. Pe de o parte, aceasta este viaţa; iar pe de altă parte, este cuvântul Domnului. Prin acesta noi suntem curăţiţi. Uneori ordinea se schimbă. La început nu simţim nimic atunci când ne angajăm într-un anumit lucru; de fapt, simţim că totul este în regulă. Dar când vine *rhema*, întâi ne vorbeşte cuvântul Domnului, spunându-ne că această problemă particulară este greşită, şi apoi urmează viaţa, cerându-ne să o tratăm. Aceasta este viaţa noastră zilnică. Fie viaţa Domnului nu ne îngăduie să facem ceva şi apoi vine cuvântul, fie întâi vine cuvântul şi apoi urmează viaţa, cerându-ne să tratăm problema respectivă. Dar întotdeauna curăţirea apei în cuvânt este cea care ne sfinţeşte.

Prin urmare, întreaga problemă a creşterii şi progresului nostru depinde de atitudinea noastră faţă de viaţă şi faţă de *rhema*. Dacă avem vreun simţământ lăuntric în viaţă, niciodată nu ar trebui să-l lăsăm să plece. Ar trebui să ne rugăm: „Doamne, dă-mi *rhema* pentru a şti cum să tratez această situaţie.“ Dacă Domnul ne dă întâi *rhema*, vorbindu-ne întâi, atunci trebuie ca în continuare să-I cerem să ne alimenteze cu viaţă, pentru a trata problema. Dacă acordăm atenţie acestor lucruri şi nu le tratăm superficial, Domnul ne va curăţi prin spălarea apei în cuvânt pentru a fi sfinţiţi.

Înaintea Domnului, înţelesul curăţirii bisericii prin spălarea apei este aceea că viaţa lui Cristos tratează fiecare parte care nu este din Cristos. Viaţa naturală şi tot ceea ce nu este din Cristos trebuie înlăturat. Sfinţirea poate veni numai după curăţire, iar baza curăţirii este cuvântul Domnului, *rhema*. Dacă nu cunoaştem cuvântul Domnului, nu există nici o cale de a fi curăţiţi şi sfinţiţi. De unde a venit cunoaşterea noastră începând din ziua în care am devenit creştini? A venit ea dintr-o sursă exterioară, sau dintr-una lăuntrică? Oare noi înţelegem voia lui Dumnezeu din interior sau voia Sa încă este ceva în afara noastră? Multe dificultăţi îşi au rădăcina exact în această problemă — lipsa cuvântului lui Dumnezeu. Motivul pentru care Trupul lui Cristos nu poate fi zidit este acela că noi nu avem decât ceva exterior, nu ceva interior. Întreaga bază a credinţei creştine depinde de vorbirea Domnului. Creşterea bisericii depinde de asemenea de cuvântul pe care Domnul îl vorbeşte. De aceea, punctul central al rugăciunilor

noastre ar trebui să fie dorul nostru după vorbirea Domnului. O, fie ca Domnul să ne vorbească! Cuvântul Domnului vorbit nouă ne va face capabili să atingem scopul veşnic al lui Dumnezeu. Astăzi biserica nu este ca Eva din Geneza 2, deoarece biserica a căzut. Aşa că Domnul trebuie să ne curăţească prin spălarea apei în cuvânt.

Biserica după voia lui Dumnezeu şi biserica în experienţă sunt două lucruri complet diferite. Biserica din planul lui Dumnezeu este completamente fără păcat; ea nu a cunoscut păcatul niciodată, nici nu a avut o istorie a păcatului. Ea este mult deasupra păcatului, fără vreo urmă de păcat. Ea este în întregime spirituală şi complet din Cristos. Totuşi, biserica în istorie a căzut şi este căzută. Astăzi Domnul lucrează printre oamenii căzuţi pentru a-i aduce înapoi la biserica voii Sale iniţiale. Domnul doreşte să lucreze printre oamenii care sunt căzuţi, corupţi şi ruinaţi, plini de păcat şi murdărie, pentru a obţine o biserică dintre ei. El intenţionează să-i restabilească şi să-i recâştige până la ceea ce El Şi-a propus în veşnicia trecută, pentru a putea avea în veşnicia viitoare ceea ce împlineşte dorinţa Sa. În lucrarea Sa măreaţă, Domnul foloseşte cuvintele pe care El le vorbeşte ca un instrument pentru a aduce biserica înapoi la scopul iniţial al lui Dumnezeu. O, fie ca noi să nu subapreciem cuvintele Domnului.

Trebuie să reţinem faptul că cunoştinţa este un lucru, iar statura spirituală este cu totul alt lucru. Toată doctrina, învăţătura, teologia şi cunoştinţa sunt de prea puţin folos dacă ele doar curg de la o persoană la alta. Adevărata creştere depinde de primirea de către noi a cuvântului direct de la Dumnezeu. Dumnezeu foloseşte *rhema* al Său pentru a-Şi face lucrarea, şi El doreşte să ne vorbească. De aceea, dacă scopul nostru în citirea Scripturilor este numai pentru a acumula cunoştinţă, atunci într-adevăr ne aflăm într-o situaţie vrednică de plâns. Dacă este aşa, atunci suntem terminaţi. Adevărata valoare a Scripturilor constă în aceea că Dumnezeu poate vorbi omului prin ele. Dacă dorim să fim folositori în mâinile Domnului, trebuie ca Domnul să ne vorbească. Zidirea noastră este spirituală numai în cazul în care Domnul ne-a vorbit. Cunoştinţa şi doctrina nu sunt de nici un folos spiritual. Numai vorbirea Domnului în noi are valoare spirituală.

Cum am putea fi vreodată satisfăcuţi cu doctrine şi cunoştinţe în timp ce biserica se află într-o stare decăzută, când ea L-a trădat pe Dumnezeu şi este oarbă faţă de voia Sa? Fie ca Dumnezeu să aibă

milă de noi şi să ne arate îndurare! O, fie ca noi să avem o asemenea rugăciune: „Doamne, ne rugăm ca Tu să ne vorbeşti.“ Toate cuvintele care sunt din exterior, toate cuvintele care ne sunt transmise de alţii, chiar dacă au fost spuse de o sută sau de o mie de ori, nu sunt de nici un folos. Numai *rhema* are valoare. Dacă facem ceva doar pentru că alţii ne spun să facem, noi păzim legea; noi nu suntem în Noul Testament. O persoană cu o minte clară poate împărţi cartea Romani în secţiuni cum ar fi: „mântuire,“ „îndreptăţire,“ etc. Dar înăuntrul său există o mare deficienţă — Dumnezeu nu i-a vorbit. Este posibil ca un om să aibă cunoştinţă şi totuşi să fie fără cuvântul lui Dumnezeu. Mulţi oameni cred că cunoaşterea Scripturilor şi înţelegerea doctrinelor sunt spiritualitate. Dar nu este aşa! Cunoştinţa biblică nu poate fi niciodată un substitut al spiritualităţii. Numai vorbirea lui Dumnezeu în mod personal şi direct are o valoare reală. Când Dumnezeu ne vorbeşte prin cuvântul Său, noi suntem iluminaţi; prin cuvântul Său suntem sfinţiţi; şi prin cuvântul Său creştem. Trebuie să ştim ce este mort şi ce este viu, ce este numai cunoştinţă şi ce este spiritual. Tot ceea ce nu este viu nu are nici o valoare spirituală. Dacă avem *rhema*, cuvântul cel viu al lui Dumnezeu, noi putem fi curăţiţi şi sfinţiţi.

„BISERICA…GLORIOASĂ“

Care este scopul lui Cristos în lucrarea Sa de curăţire şi sfinţire? Scopul Său este acela ca într-o zi „El să prezinte înaintea Sa această biserică glorioasă“ (Efes. 5:27). Cristos aşteaptă ca biserica să fie pregătită şi să-I fie prezentată. În limba originală, expresia „biserica …glorioasă“ înseamnă faptul că biserica este adusă în glorie. Cu alte cuvinte, biserica se va îmbrăca cu glorie sau va fi înveşmântată în glorie. Efeseni 4 spune că biserica va ajunge la unitatea credinţei şi la măsura staturii plinătăţii lui Cristos (v. 13). Apoi, capitolul 5 spune că biserica va fi îmbrăcată cu glorie pentru a-I fi prezentată lui Cristos. Dumnezeu intenţionează să aducă întreaga biserică în această stare. Acesta este într-adevăr un lucru mare! Când privim la condiţia de astăzi a bisericii, noi spunem: „Cum este posibil aşa ceva?“ S-ar putea chiar să ne îndoim de intenţia lui Dumnezeu; dar Domnul lucrează. Într-o zi, biserica va ajunge la unitatea credinţei; ea va ajunge la măsura staturii plinătăţii lui Cristos; ea va fi îmbrăcată cu

glorie şi Îi va fi prezentată lui Cristos. Aceasta este ceea ce doreşte Domnul şi ceea ce El va obţine. Aceasta este de asemenea ceea ce noi dorim şi vom obţine.

Această biserică glorioasă nu va avea pată sau rid, sau vreun alt lucru de felul acesta, ci va fi sfântă şi fără cusur (5:27). Domnul ne va curăţi într-o asemenea măsură încât va fi ca şi cum biserica nu a avut niciodată vreo pată sau murdărie. Va fi ca şi cum biserica nu a comis niciodată păcat; şi în ea nu se va găsi nici o urmă de păcat.

Nu numai că biserica este fără pată, dar de asemenea ea este fără riduri. Ştim că toţi copiii şi tinerii nu au riduri. De fiecare dată când apar riduri pe faţa unei persoane, aceasta înseamnă că ea îmbătrâneşte. Domnul vrea să aducă biserica la stadiul în care să nu existe nimic vechi, nimic care să aparţină trecutului. El vrea ca în biserică totul să fie nou. Când biserica va sta înaintea Domnului, va fi ca şi cum nu ar fi păcătuit niciodată, ca şi cum nu ar fi avut niciodată o istorie a păcatului. Ea va fi fără pată sau rid. În viitor, ea va fi biserica după scopul lui Dumnezeu de la creaţie.

Biserica nu va fi numai fără pată sau rid, dar nu va avea nici „vreun alt lucru de felul acesta." În traducerea din limba greacă, se poate citi astfel: „vreun defect sau altul." Ea nu va fi numai fără pată şi rid, dar nu va avea absolut nici un defect; toate defectele vor fi fost excluse. Vine ziua când lucrarea lui Dumnezeu asupra bisericii va fi adusă la un asemenea stadiu, încât ea va fi complet glorioasă.

Mai mult, ea va fi „sfântă şi fără cusur." Potrivit cu înţelesul în greacă, această expresie poate fi citită: „Ca să fie sfântă şi fără reproş." Dumnezeu va aduce biserica la poziţia în care nu se va putea spune nimic împotriva ei, în nici o privinţă. Lumea nu va avea nimic de spus; Satan nu va avea nimic de spus; nimeni şi nimic nu va avea nimic de spus; nici chiar Dumnezeu Însuşi nu va avea nimic de spus. În ziua aceea, când biserica va fi atât de glorioasă, ea va deveni Mireasa lui Cristos.

Trebuie să vedem foarte clar aceste două lucruri. În primul rând, astăzi noi suntem propriul Trup al lui Cristos. Ca Trup al Său, Cristos ne curăţeşte şi ne pregăteşte pentru ca noi să devenim biserica pe care Dumnezeu a avut-o în intenţia Sa din veşnicie. În al doilea rând, când va sosi timpul, Cristos va veni, iar noi vom fi aduşi în prezenţa Sa pentru a fi prezentaţi înaintea Sa ca o biserică glorioasă, mireasa

Sa. Astfel, întâi noi avem istoria Trupului lui Cristos pe pământ, iar apoi, în glorie, vom avea istoria miresei. Acum noi ne aflăm în procesul curăţirii. Acum este timpul când avem nevoie de *rhema*. Creştinii care nu au primit niciodată o revelaţie directă, Îl întârzie pe Dumnezeu. Dacă nu L-am auzit niciodată pe Domnul vorbindu-ne, noi Îl împiedicăm pe Domnul să-Şi toarne harul. Fie ca Dumnezeu să Se îndure de noi, ca să nu ne numărăm printre aceia care Îl împiedică. Dimpotrivă, fie ca noi să fim cei care Îl ascultă şi merg înainte, pentru ca biserica să poată fi adusă la stadiul de Mireasă a lui Cristos.

LUCRAREA ŞI RESPONSABILITATEA BISERICII ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Cartea Efeseni revelează biserica pe care Dumnezeu a avut-o în intenţia Sa în veşnicie. Capitolul cinci ne spune cum biserica va fi o biserică glorioasă, fără pată sau rid, sau alte lucruri de felul acesta, sfântă şi fără cusur. Apoi, capitolul şase vorbeşte despre lucrarea practică a bisericii, războiul spiritual.

Când citim Efeseni 6:10-12 realizăm faptul că lucrarea şi responsabilitatea bisericii este războiul spiritual. În acest război, duşmanii nu sunt carnea şi sângele, ci fiinţele spirituale a căror locuinţă este în aer. Să citim versetele 13 şi 14. „De aceea, luaţi întreaga armură a lui Dumnezeu, pentru a fi capabili să vă împotriviţi în ziua cea rea, şi după ce aţi făcut totul, să rezistaţi. Rezistaţi deci.“ Aici ni se spune că trebuie să rezistăm, nu să atacăm. Războiul spiritual este defensiv, nu ofensiv, deoarece Domnul Isus deja a luptat bătălia şi a câştigat victoria. Lucrarea bisericii pe acest pământ este pur şi simplu aceea de a menţine victoria Domnului. Domnul a câştigat deja bătălia, iar biserica este aici pentru a menţine victoria Sa. Lucrarea bisericii nu este aceea de a-l învinge pe diavol, ci de a rezista celui care deja a fost biruit de către Domnul. Lucrarea ei nu este aceea de a-l lega pe omul cel puternic — omul cel puternic deja a fost legat. Lucrarea ei este aceea de a nu-l lăsa să se dezlege. Nu este nici o nevoie de atac; simpla păzire este suficientă. Punctul de plecare al războiului spiritual este acela de a sta în victoria lui Cristos; este faptul de a vedea că Cristos a biruit deja. Punctul de plecare nu este tratarea lui Satan, ci încrederea în Domnul. Nu este speranţa că vom câştiga victoria, deoarece victoria deja a fost câştigată. Diavolul nu poate face nimic.

Lucrarea şi responsabilitatea bisericii sunt războiul spiritual. Ele sunt o chestiune de conflict între autoritatea lui Dumnezeu şi puterea lui Satan. Acum vrem să vedem care este relaţia dintre biserică şi împărăţia lui Dumnezeu.

Unii oameni cred că împărăţia lui Dumnezeu este legată doar de subiectul răsplăţilor. Aceasta este o estimare prea inferioară a împărăţiei lui Dumnezeu. Domnul Isus a explicat odată ce este împărăţia lui Dumnezeu. El a spus: „Dar dacă Eu, prin Duhul lui Dumnezeu, alung demonii, atunci împărăţia lui Dumnezeu a venit peste voi" (Mat. 12:28). Ce este împărăţia lui Dumnezeu? Ea este răsturnarea puterii lui Satan prin puterea lui Dumnezeu. Atunci când diavolul este incapabil să reziste într-un anumit loc, împărăţia a venit în acel loc. Oriunde diavolul a fost alungat, oriunde lucrarea vrăjmaşului a fost înlăturată de puterea lui Dumnezeu, împărăţia Sa este acolo.

Apocalipsa 12:9-10 spune: „Şi marele dragon a fost aruncat jos, şarpele antic, care este numit Diavolul şi Satan, cel care înşeală întregul pământ locuit; el a fost aruncat pe pământ, iar îngerii săi au fost aruncaţi jos împreună cu el. Şi am auzit o voce puternică în ceruri, spunând: ‚Acum a venit mântuirea şi puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său, căci acuzatorul fraţilor noştri, care-i acuză înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte, a fost aruncat jos.' " Trebuie să acordăm atenţie cuvântului „căci" din versetul 10. Împărăţia lui Dumnezeu putea să vină, „căci" Satan fusese aruncat jos. Satan şi-a pierdut locul şi nu a mai putut rezista acolo. În acel moment s-a auzit o voce puternică în ceruri, care spunea: „Acum a venit mântuirea şi puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său." De fiecare dată când Satan părăseşte un loc, acest lucru se datorează faptului că împărăţia lui Dumnezeu este acolo. Oriunde este împărăţia lui Dumnezeu, Satan nu poate fi acolo. Aceasta ne arată clar faptul că, în Scripturi, înţelesul central şi esenţial al împărăţiei lui Dumnezeu este în legătură cu tratarea lui Satan.

Când fariseii au întrebat când va veni împărăţia lui Dumnezeu, Domnul Isus a răspuns: „Împărăţia lui Dumnezeu nu vine într-un mod care să izbească privirile; nu vor spune: ‚Iat-o aici!' sau ‚Iat-o acolo!' Căci iată, împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru" (Luca 17:20-21). Ce a vrut să spună Domnul atunci când a afirmat că „împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru"? El a vrut să spună:

„Eu stau aici.“ Desigur, noi toţi ştim că împărăţia lui Dumnezeu nu putea fi înăuntrul fariseilor. În ziua aceea, împărăţia lui Dumnezeu era în mijlocul lor deoarece Domnul Isus stătea în mijlocul lor. Când El era acolo, Satan nu putea fi acolo. Domnul Isus a spus: „Stăpânitorul lumii acesteia vine, şi el nu are nimic în Mine“ (Ioan 14:30). Oriunde este Domnul Isus, Satan trebuie să se depărteze. În Luca 4 se vorbeşte despre un om stăpânit de un demon. Cum a reacţionat demonul atunci când L-a văzut pe Domnul? Înainte ca Domnul să spună ceva pentru a-l alunga, demonul a strigat: „Ah! Ce avem noi de-a face cu Tine, Isuse Nazarineanule? Ai venit să ne distrugi?“ (v. 34). Acolo unde este Domnul, demonii nu pot fi în locul acela. Însăşi prezenţa Domnului reprezintă împărăţia lui Dumnezeu, şi El Însuşi este împărăţia lui Dumnezeu. Acolo unde este El, acolo este şi împărăţia lui Dumnezeu.

Dar ce legătură are acest lucru cu noi? Apocalipsa 1:5-6 spune: „A Lui, care ne iubeşte şi care ne-a eliberat de păcatele noastre prin sângele Său şi a făcut din noi o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul Său şi Tatăl, să fie gloria şi puterea în veci de veci. Amin.“ Remarcaţi cuvântul „împărăţie“ din versetul 6. Acest lucru ne arată că nu numai acolo unde este Domnul Isus este împărăţia lui Dumnezeu, ci şi acolo unde este biserica. Nu numai Domnul Isus Însuşi reprezintă împărăţia lui Dumnezeu; biserica reprezintă de asemenea împărăţia lui Dumnezeu. Ceea ce este important aici nu este răsplătirea viitoare sau poziţia în împărăţie, fie mică, fie mare, fie una de sus, fie una de jos. Nu despre aceste lucruri este vorba. Problema vitală este aceea că Dumnezeu vrea ca biserica să reprezinte împărăţia Sa.

Lucrarea bisericii pe pământ este de a introduce împărăţia lui Dumnezeu. Întreaga lucrare a bisericii este guvernată de principiul împărăţiei lui Dumnezeu. Mântuirea sufletelor este sub acest principiu, şi la fel este alungarea demonilor, precum şi toate celelalte lucrări. Totul ar trebui să fie guvernat de principiul împărăţiei lui Dumnezeu. De ce ar trebui să câştigăm suflete? De dragul împărăţiei lui Dumnezeu — nu numai pentru că omul are nevoie de mântuire. De fiecare dată când lucrăm, trebuie să stăm pe poziţia împărăţiei lui Dumnezeu şi trebuie să aplicăm împărăţia lui Dumnezeu, pentru a trata puterea lui Satan.

Domnul vrea ca noi să ne rugăm astfel: „Tatăl nostru care eşti în

ceruri, numele Tău să fie sfinţit; împărăţia Ta să vină; voia Ta să se facă, precum în ceruri, aşa şi pe pământ" (Mat. 6:9-10). Dacă venirea împărăţiei lui Dumnezeu ar fi fost ceva automat, Domnul nu ne-ar fi învăţat niciodată să ne rugăm în felul acesta. Dar din moment ce Domnul ne-a cerut să ne rugăm în felul acesta, atunci El ne-a arătat pur şi simplu că aceasta este lucrarea bisericii. Da, biserica ar trebui să predice evanghelia; dar, mult mai mult decât atât, biserica ar trebui să se roage pentru a introduce împărăţia lui Dumnezeu. Unii oameni cred că, fie că ne rugăm, fie că nu ne rugăm, împărăţia lui Dumnezeu va veni în mod automat. Dar dacă Îl cunoaştem pe Dumnezeu, nu vom spune niciodată acest lucru. Principiul lucrării lui Dumnezeu este acela de a aştepta ca poporul Său să acţioneze, şi apoi El va acţiona.

Dumnezeu i-a spus lui Avraam că poporul lui Israel va ieşi din mijlocul naţiunii care-l va asupri. Totuşi, acest lucru nu s-a împlinit decât cu patru sute treizeci de ani mai târziu. Când israeliţii au strigat către Dumnezeu, El le-a auzit strigătul şi a intervenit pentru a-i elibera. Niciodată să nu credem că, fie că strigăm, fie că nu, lucrurile se vor întâmpla oricum. Dumnezeu are nevoie de oameni care să coopereze cu El în lucrarea Sa. Atunci când poporul lui Dumnezeu acţionează, va acţiona şi El. Când poporul lui Dumnezeu a văzut că ar trebui să părăsească Egiptul (deşi nu toţi israeliţii au înţeles aceasta, totuşi unii au înţeles), ei au strigat către Dumnezeu, iar El a acţionat pentru a-i elibera.

Chiar şi naşterea Domnului Isus a fost rezultatul cooperării cu Dumnezeu a unor oameni din poporul Său. În Ierusalim existau unii care aşteptau în permanenţă consolarea lui Israel. Iată de ce S-a născut Domnul. Deşi scopul lui Dumnezeu este de a introduce împărăţia Sa, numai partea Sa nu este suficientă. El are nevoie de biserică, pentru ca ea să lucreze împreună cu El. Prin rugăciune, biserica trebuie să elibereze puterea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Când va veni Domnul, împărăţia lumii va deveni împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său (Apoc. 11:15).

Din moment ce lucrarea bisericii este aceea de a lua poziţie pentru Dumnezeu şi de a nu-i da nici un teren lui Satan, ce fel de trăire ar trebui să avem noi pentru a îndeplini această sarcină? Toate păcatele şi nedreptatea noastră trebuie tratate, consacrarea noastră faţă de Dumnezeu trebuie să fie profundă, viaţa sufletului nostru trebuie dată

la moarte, iar omul nostru natural trebuie abandonat. Abilitatea cărnii este absolut inutilă în războiul spiritual. „Eu-l" nu poate să-i reziste lui Satan. „Eu-l" trebuie să plece! De fiecare dată când „eu-l" iese afară, Domnul Isus va intra. De fiecare dată când „eu-l" intră, noi falimentăm. De fiecare dată când Domnul intră, există victorie. Satan recunoaşte numai o singură Persoană — Domnul Isus. Noi nu-i putem rezista lui Satan. Săgeţile arzătoare ale lui Satan pot pătrunde prin carnea noastră; dar, slavă lui Dumnezeu, noi ne putem îmbrăca cu Cristos, Cel care a câştigat victoria.

Noi credem că Cristos va veni din nou. Dar să nu credem că Domnul Isus va veni în mod automat dacă noi şedem jos şi aşteptăm cu pasivitate. Nu; există o lucrare pe care biserica trebuie să o facă. Ca Trup al lui Cristos, noi trebuie să învăţăm să lucrăm împreună cu Dumnezeu. Niciodată nu ar trebui să credem că este suficient doar să fim mântuiţi. Nu este suficient. Trebuie să ne preocupe nevoia lui Dumnezeu. Există două consecinţe ale căderii omului: una este problema responsabilităţii morale a omului, iar cealaltă este uzurparea autorităţii pe pământ de către Satan. Pe de o parte, omul a suferit pierdere; dar pe de altă parte, şi Dumnezeu a suferit pierdere. Răscumpărarea rezolvă problema responsabilităţii morale a omului şi a pierderii sale, dar pierderea pe care a suferit-o Dumnezeu nu a fost rezolvată. Pierderea lui Dumnezeu nu poate fi redobândită prin răscumpărare; ea poate fi redobândită numai prin împărăţie. Responsabilitatea morală a omului a fost tratată prin cruce, dar problema autorităţii lui Satan trebuie să fie tratată prin împărăţie. Scopul direct al răscumpărării este pentru om, în timp ce scopul direct al împărăţiei este acela de a-l trata pe Satan. Răscumpărarea a câştigat ceea ce omul a pierdut; împărăţia va distruge ceea ce Satan a câştigat.

Iniţial, omului i s-a dat responsabilitatea de a răsturna autoritatea lui Satan, dar în loc de aceasta, omul a căzut, lăsându-i autoritatea lui Satan. Chiar omul însuşi a devenit un supus al său. Satan a devenit omul cel puternic, iar omul a devenit bunurile sale (Mat. 12:29). Această situaţie necesită împărăţia pentru a o trata. Dacă nu există nici o împărăţie, atunci, din cauza căderii omului, lucrarea lui Satan nu poate fi răsturnată.

Cerul cel nou şi pământul cel nou nu au apărut imediat după ce răscumpărarea a fost îndeplinită, deoarece problema lui Satan încă

nu a fost rezolvată. Înainte de cerul cel nou şi pământul cel nou, trebuie ca întâi să existe împărăţia. Apocalipsa 11:15 spune: „Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său, şi El va domni în veci de veci.“ Odată ce împărăţia a venit, este introdusă veşnicia. Împărăţia face legătura cu veşnicia. Am putea spune că împărăţia este introducerea la cerul nou şi pământul cel nou. Apocalipsa 21 şi 22 ne arată că cerul nou şi pământul cel nou vor apare după împărăţie. Isaia 65 chiar descrie împărăţia ca fiind cerul nou şi pământul cel nou. Aceasta înseamnă că Isaia a văzut împărăţia ca fiind preludiul cerului cel nou şi a pământului cel nou. Astfel, atunci când va începe împărăţia, cerul cel nou şi pământul cel nou vor începe şi ele.

Fie ca Dumnezeu să ne deschidă ochii pentru a nu ne mai considera pe noi înşine ca fiind centrul. De ce am fost mântuiţi? Oare doar pentru a nu merge în iad? Nu. Nu acesta este centrul. Atunci, de ce Cristos a vrut să ne mântuiască? Putem răspunde la această întrebare din două puncte de vedere diferite — din punctul de vedere al omului şi din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Când privim acelaşi lucru din două unghiuri, îl putem vedea într-o lumină diferită. Nu ar trebui să analizăm această problemă numai din punctul de vedere al omului. Noi trebuie să o vedem din punctul de vedere al lui Dumnezeu. De fapt, recâştigarea pierderii omului este pentru recâştigarea pierderii lui Dumnezeu. Pierderea lui Dumnezeu trebuie să fie recâştigată prin împărăţie. Astăzi, Dumnezeu ne-a făcut să împărtăşim victoria Domnului Isus. Oriunde victoria Domnului Isus este manifestată, Satan trebuie să plece. Trebuie ca pur şi simplu să stăm tari, deoarece Domnul Isus a câştigat deja victoria. În lucrarea Sa răscumpărătoare, Domnul Isus a distrus tot terenul legal al diavolului. Toată stăpânirea legală a lui Satan a fost anulată prin răscumpărare. Răscumpărarea a fost sentinţa prin care Satan a fost deposedat de poziţia sa legală. Acum, responsabilitatea executării acestei sentinţe este asupra bisericii. Când Dumnezeu va vedea că biserica a îndeplinit suficient această sarcină, atunci va veni împărăţia, iar cerul cel nou şi pământul cel nou vor urma. Cerul cel nou şi pământul cel nou din cartea Isaia vor conduce către cerul cel nou şi pământul cel nou din Apocalipsa.

Astăzi noi stăm la jumătatea drumului dintre răscumpărare şi împărăţie. Când privim în urmă, vedem răscumpărarea; când privim

înainte, vedem împărăţia. Responsabilitatea noastră este dublă. Pe de o parte, noi trebuie să-i ajutăm pe oamenii din lume ca să fie mântuiţi, iar pe de altă parte, trebuie să stăm tari pentru împărăţie. O, fie ca noi să avem această viziune pentru a putea vedea responsabilitatea încredinţată bisericii de către Domnul.

Să recapitulăm ce este împărăţia. Împărăţia lui Dumnezeu este domeniul în care Dumnezeu Îşi exercită autoritatea. Trebuie să avem o asemenea împărăţie între noi. În timp ce Îi îngăduim lui Dumnezeu să-Şi exercite autoritatea în ceruri, trebuie ca de asemenea să-I îngăduim să-Şi exercite autoritatea asupra noastră. Dumnezeu trebuie să-Şi aibă autoritatea, puterea şi gloria Sa între noi. Noi nu trebuie doar să urmărim să trăim înaintea lui Dumnezeu potrivit cu Efeseni 5, dar de asemenea trebuie să îndeplinim responsabilitatea revelată nouă în Efeseni 6. Atunci, nu vom fi doar o biserică glorioasă, sfântă şi fără cusur, dar de asemenea vom fi cei care au cooperat cu Dumnezeu pentru a introduce împărăţia Sa, şi cu care au făcut ca Satan să sufere pierdere pe acest pământ.

CAPITOLUL 4

„ŞI EA A NĂSCUT...UN COPIL DE PARTE BĂRBĂTEASCĂ“

Am analizat deja femeia din Geneza 2 şi felul în care vorbeşte ea despre omul pe care Dumnezeu, în voia Sa veşnică, doreşte să-l obţină pentru a-Şi glorifica numele. Apoi, în Efeseni 5 este o altă femeie, realitatea femeii din Geneza 2. Această femeie arată cum lucrează Dumnezeu după căderea omului pentru a restaura totul până la scopul Său original. Acum ne vom îndrepta atenţia spre Apocalipsa 12 unde este vorba despre o altă femeie. Trebuie să o analizăm în relaţie cu femeia din Geneza 2.

Apocalipsa este o carte care revelează lucrurile din vremea sfârşitului. Această carte conţine un total de douăzeci şi două de capitole, dar putem spune că până la sfârşitul capitolului unsprezece totul este terminat. Apocalipsa 10:7 spune: „Dar în zilele vocii îngerului al şaptelea, când el va fi gata să sune din trompetă, atunci taina lui Dumnezeu se va termina.“ În capitolul unsprezece, când cel de-al şaptelea înger sună din trompeta sa, tot ce este legat de Dumnezeu şi de taina Sa complet realizat. Versetul 15 spune: „Şi îngerul al şaptelea a sunat din trompetă; şi au fost voci puternice în cer, care spuneau: ‚Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său, şi El va domni în veci de veci.‘ “ Aceasta înseamnă că, atunci când îngerul al şaptelea sună din trompeta sa, veşnicia deja a început. În acest verset sunt anunţate mileniul, cerul cel nou şi pământul cel nou, şi totul privitor la veşnicie. Atunci de ce după primele unsprezece capitole mai sunt încă unsprezece capitole? Răspunsul nostru este acela că cele unsprezece capitole care urmează sunt un supliment pentru primele unsprezece capitole. Începând cu capitolul al doisprezecelea ni se spune *cum anume* împărăţia lumii acesteia va deveni împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său şi *cum anume* Dumnezeu Îl va face pe Fiul Său Împărat pentru veci de veci.

Conform cu Apocalipsa 11:19, atunci când cel de-al şaptelea înger a sunat din trompetă, ceva s-a întâmplat. „Şi templul lui Dumnezeu care este în ceruri a fost deschis, şi s-a văzut chivotul legământului Său în templul Său; şi au fost fulgere, voci şi tunete, un cutremur şi o grindină mare.“ Cartea Apocalipsei conţine multe viziuni, dar două viziuni centrale servesc drept bază pentru toate celelalte. Prima este viziunea tronului (Apoc. 4:2). Începând cu capitolul patru şi până la capitolul unsprezece, când cel de-al şaptelea înger sună din trompetă, toate viziunile au la bază tronul. Cea de-a doua este viziunea templului (Apoc. 11:9). De la capitolul doisprezece până la sfârşitul cărţii, toate viziunile sunt bazate pe templul lui Dumnezeu.

În capitolul patru, Ioan a avut o viziune a tronului lui Dumnezeu care avea un curcubeu în jurul său. Aceasta înseamnă că, începând cu acest capitol şi în continuare, totul se bazează pe autoritatea tronului şi pe amintirea legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu orice creatură vie de pe pământ. Curcubeul este semnul legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu toate lucrurile vii. Acum noi nu putem vedea un curcubeu complet. Cel mult putem vedea o jumătate din el. Dar există un curcubeu care înconjoară complet tronul. El este complet; în el nu există nici o întrerupere. Dumnezeu este credincios; El Îşi va aminti de legământul Său şi îl va respecta. Dumnezeu Îşi va aminti de legământul Său cu fiecare creatură vie de pe pământ. În tot ceea ce Dumnezeu doreşte să facă în legătură cu omul, El trebuie să rămână în legământul pe care l-a făcut.

La sfârşitul capitolului unsprezece, Ioan a avut o altă viziune — o viziune a templului lui Dumnezeu. În interiorul templului se putea vedea chivotul legământului. La început, Dumnezeu le-a spus israeliţilor să facă chivotul conform modelului care li s-a arătat pe munte, şi să pună chivotul în Sfânta Sfintelor din cort. Mai târziu, când Solomon a zidit templul, chivotul a fost pus în el. Când Israel a fost luat captiv în Babilon, chivotul s-a pierdut. Dar chiar dacă chivotul de pe pământ a fost pierdut, chivotul din ceruri a rămas. Chivotul de pe pământ a fost făcut după chivotul din cer. Umbra de pe pământ a dispărut, dar substanţa, realitatea din cer, rămâne. La sfârşitul capitolului 11 din Apocalipsa Dumnezeu ne arată încă o dată chivotul.

Ce este chivotul? Chivotul este expresia lui Dumnezeu Însuşi. El simbolizează faptul că Dumnezeu trebuie să fie credincios faţă

de Sine. Tronul este locul unde Dumnezeu Îşi exercită autoritatea, iar templul este locul unde Dumnezeu locuieşte. Tronul este ceva exterior, către lume şi omenire, dar templul este ceva pentru Dumnezeu Însuşi. Curcubeul din jurul tronului simbolizează faptul că Dumnezeu nu-i va face nimic rău omului, în timp ce templul simbolizează faptul că Dumnezeu nu va face nimic care să nu se ridice la înălţimea Lui. Dumnezeu trebuie să îndeplinească ceea ce Şi-a propus. Dumnezeu este capabil să îndeplinească cu succes ceea ce doreşte să facă. Chivotul nu era numai pentru om, ci şi pentru Dumnezeu Însuşi. Dumnezeu nu se poate nega pe Sine; El nu Se poate contrazice pe Sine. Dumnezeu Şi-a propus în veşnicie să aibă un popor glorificat, şi El a hotărât ca împărăţia lumii acesteia să devină împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său. Când vedem care este situaţia bisericii astăzi, nu putem decât să întrebăm: „Cum poate Dumnezeu să-Şi îndeplinească scopul?“ Totuşi, noi ştim că Dumnezeu nu Se va opri niciodată la jumătatea drumului. El are chivotul, şi El Însuşi a făcut legământul. Dumnezeul cel drept nu poate fi nedrept cu omul. Mai mult, Dumnezeul cel drept nu poate fi nedrept cu El Însuşi. Omul nu face niciodată nimic care să-l contrazică pe sine, căci fiecare om are propriul său caracter. Nici Dumnezeu nu Se poate nega pe Sine în lucrarea Sa, din pricina propriului Său caracter. Când Dumnezeu ne-a dezvăluit chivotul, El a vrut să spună că trebuie să îndeplinească ceea ce doreşte să facă.

Aici trebuie să observăm un singur lucru. Care este baza de pe care Dumnezeu şi Cristosul Său vor domni în veci de veci? Care este baza de pe care Dumnezeu va face ca împărăţia acestei lumi să devină împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său? Caracterul Său este baza. Dumnezeu va îndeplini toate aceste lucruri din cauza propriului Său caracter. Nimic nu-L poate împiedica. Trebuie să învăţăm că nimic din ceea ce este din Dumnezeu nu poate fi împiedicat vreodată. Chivotul rămâne, reprezentându-L pe Dumnezeu Însuşi şi legământul Său. Dumnezeu va îndeplini acest lucru prin Sine Însuşi. Îi mulţumim lui Dumnezeu că începând cu capitolul doisprezece şi până la sfârşitul acestei cărţi ni se arată cum anume Dumnezeu va îndeplini prin propria Sa credincioşie tot ceea ce Şi-a propus în veşnicie.

FEMEIA DIN VIZIUNE

Apocalipsa 12:1 spune: „Şi în cer a fost văzut un semn mare: o femeie îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioarele ei, şi având pe capul ei o coroană din douăsprezece stele.“ Cine este femeia descrisă aici? Ea este o femeie în jurul căreia s-au creat multe dispute printre studenţii Bibliei. Unii au spus că ea o simbolizează pe Maria, mama Domnului Isus. Alţii au spus că ea reprezintă naţiunea lui Israel. Totuşi, potrivit Scripturilor, această femeie nu poate fi nici Maria, mama Domnului, nici naţiunea lui Israel. Iată motivele:

(1) Din moment ce această viziune este revelată în cer, această femeie este în întregime din cer. Nici Maria, nici naţiunea lui Israel nu au această poziţie.

(2) După ce această femeie a născut copilul de parte bărbătească, ea a fugit în pustie. Dacă asemănăm această femeie cu naţiunea lui Israel, pe copilul de parte bărbătească pe care ea l-a născut cu Cristos, iar răpirea copilului de parte bărbătească cu înălţarea lui Cristos, aceasta nu corespunde cu faptele reale. Deşi naţiunea lui Israel a fost împrăştiată, fuga ei în pustie nu a fost rezultatul înălţării lui Cristos. Când Cristos S-a înălţat, Israel deja era împrăştiat de câtva timp şi nu mai era o naţiune. Dar aici vedem că femeia a fugit în pustie după ce copilul de parte bărbătească a fost răpit la Dumnezeu. Naţiunea lui Israel dispăruse cu mult timp înainte de înălţarea lui Cristos. Prin urmare, este imposibil ca această femeie să fie o referire la naţiunea lui Israel. Există un temei chiar mai slab de a o considera drept Maria.

(3) În timp ce această femeie era în durerile naşterii pentru a aduce pe lume copilul de parte bărbătească, ea s-a confruntat cu un dragon. Acest dragon avea şapte capete şi zece coarne. Capitolul şaptesprezece ne spune că aceste şapte capete sunt şapte împăraţi: cinci au căzut, unul este acum, iar celălalt încă nu a venit. Cele zece coarne sunt zece împăraţi care încă nu au primit împărăţia, care se vor ridica după aceea. Ştim că nici un asemenea eveniment istoric nu a avut loc înainte ca Cristos să Se fi înălţat. Prin urmare, această femeie şi copilul de parte bărbătească trebuie că se referă la lucrurile din viitor. Dacă spunem că această femeie se referă la naţiunea Israel sau la Maria, şi că copilul de parte bărbătească se referă la Domnul Isus, contrazicem istoria.

(4) După ce copilul de parte bărbătească a fost răpit la Dumnezeu, în cer a fost un război, şi Satan a fost aruncat pe pământ. Apoi s-a făcut o proclamaţie în cer: „Acum a venit mântuirea şi puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său, căci acuzatorul fraţilor noştri a fost aruncat jos, cel care-i acuză înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte“ (Apoc. 12:10). Ştim că acest lucru nu a fost îndeplinit încă. Efeseni 6 ne spune că biserica pe pământ încă trebuie să lupte cu căpeteniile, autorităţile şi forţele spirituale ale răului din locurile cereşti. Satan încă este acolo. Întrucât această porţiune din Scriptură încă nu a avut loc, este imposibil ca ea să fie o referire la timpul lui Isus.

(5) Când dragonul a fost aruncat pe pământ, el a persecutat femeia care născuse copilul de parte bărbătească. Mulţi oameni folosesc acest lucru ca o confirmare a faptului că femeia este Maria. După ce Maria L-a născut pe Domnului Isus, într-adevăr ea a fugit în Egipt; totuşi, ea nu a făcut aceasta la înălţarea Domnului. În versetele 14-16 se spune: „Şi cele două aripi ale marelui vultur i-au fost date femeii pentru a fugi în pustie, în locul ei, unde este hrănită un timp, timpuri şi jumătatea unui timp, departe de faţa şarpelui. Şi şarpele a aruncat din gura sa apă ca un râu după femeie, ca s-o facă să fie dusă de curentul lui. Şi pământul a ajutat-o pe femeie, şi pământul şi-a deschis gura şi a înghiţit râul pe care l-a aruncat dragonul din gura sa.“ Chiar dacă unii spun că această femeie este o referire la Maria sau la naţiunea lui Israel, noi ştim din istorie că nu a avut loc nici un asemenea lucru atunci când Cristos S-a înălţat la cer. Aşadar, această femeie nu poate fi o referire la Maria, şi nici la naţiunea lui Israel.

(6) Mai există încă o dovadă. Versetul 17 spune: „Şi dragonul s-a mâniat pe femeie şi s-a dus să facă război cu restul seminţei ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi au mărturia lui Isus.“ După ce copilul de parte bărbătească, care a fost născut din femeie, a fost răpit la tron, o rămăşiţă a seminţei ei încă a rămas pe pământ. Aceasta nu putea fi Maria. Mai mult, această rămăşiţă păzeşte poruncile lui Dumnezeu şi are mărturia lui Isus. Este în regulă să spunem că naţiunea lui Israel a păzit poruncile lui Dumnezeu, dar dacă spunem că naţiunea lui Israel a ţinut mărturia lui Isus, atunci am amesteca Vechiul Testament cu Noul Testament. În concluzie, este imposibil ca această femeie să fie Maria sau naţiunea lui Israel.

Cine este atunci femeia? Vechiul Testament ne arată că numai o singură femeie s-a confruntat cu şarpele — Eva în Geneza 3. În Noul Testament există de asemenea o singură femeie care s-a confruntat cu şarpele. Aici vedem corespondenţa şi corelaţia Scripturilor, a începutului cu sfârşitul. Mai mult, Dumnezeu specifică faptul că marele dragon este şarpele cel vechi. Aceasta înseamnă că El se referă la şarpele care a mai fost menţionat o dată înainte. Dumnezeu clarifică faptul că a fost numai un singur şarpe. Accentul este pe forma hotărâtă a cuvântului — şarpe*le cel* vechi. Prin urmare, femeia de aici trebuie să fie aceeaşi femeie care a fost menţionată înainte.

Soarele, luna şi stelele din Geneza sunt menţionate în Apocalisa 12 după acelaşi principiu. Aşa cum şarpele era în Geneza 3, la fel şarpele este şi aici. Sămânţa femeii menţionată în Geneza 3 este menţionată şi aici. Mai mult, durerile naşterii sunt în Geneza 3, şi de asemenea aici. Dacă comparăm aceste două porţiuni din Scriptură, putem vedea în mod clar faptul că femeia din Apocalipsa 12 este femeia pe care Dumnezeu Şi-a propus-o în voia Sa veşnică. Tot ceea ce i se va întâmpla acestei femei la vremea sfârşitului este consemnat în mod clar aici. Femeia din Geneza 2 vorbeşte despre scopul veşnic al lui Dumnezeu; femeia din Efeseni 5 vorbeşte despre poziţia şi viitorul bisericii; iar femeia din Apocalipsa 12 revelează lucrurile din vremea sfârşitului. Pe lângă aceste trei femei, mai este şi femeia care înfăţişează lucrurile din veşnicie.

Când femeia a apărut în viziune, Scripturile au arătat întâi că ea era „îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioarele ei, şi având pe capul ei o coroană din douăsprezece stele“ (12:1). Aceste fapte sunt foarte semnificative în relaţia lor cu epocile.

(1) Femeia era îmbrăcată cu soarele. Soarele se referă la Domnul Isus. Faptul că ea era îmbrăcată cu soarele înseamnă că atunci când soarele străluceşte în toată puterea sa, el străluceşte asupra ei. În epoca actuală, Dumnezeu Se revelează pe Sine prin ea. Aceasta ne arată care este relaţia ei cu Cristos şi cu epoca harului.

(2) Femeia avea luna sub picioarele ei. Expresia „sub picioarele ei“ nu înseamnă că ea calcă luna în picioare. Conform limbii greceşti, ea înseamnă că luna este supusă la picioarele ei. Lumina lunii este o lumină reflectată; ea nu are nici o lumină proprie. Toate lucrurile din epoca legii nu au făcut altceva decât să reflecte lucrurile din

epoca harului. Legea nu a fost decât un arhetip. Templul şi chivotul au fost arhetipuri. Tămâia, pâinea pentru punerea înainte din Locul Sfânt precum şi jertfele oferite de preoţi, toate au fost arhetipuri, ca şi sângele oilor şi boilor. Luna de sub picioarele femeii înseamnă că toate lucrurile care sunt în legătură cu legea îi sunt subordonate. Aceasta vorbeşte despre relaţia ei cu epoca legii.

(3) Femeia avea pe capul ei o coroană din douăsprezece stele. Figurile cele mai remarcabile din epoca patriarhilor au fost cele din timpul lui Avraam până la formarea celor douăsprezece triburi. Coroana din douăsprezece stele de pe capul ei vorbeşte despre relaţia ei cu epoca patriarhilor.

Deci, femeia nu este legată numai de epoca harului, ci şi de epoca legii şi de cea a patriarhilor. Totuşi, ea este mai mult legată de epoca harului. Ea îi include pe toţi sfinţii din epoca harului, ca şi pe sfinţii din epoca legii şi a patriarhilor.

NAŞTEREA COPILULUI DE PARTE BĂRBĂTEASCĂ

Apocalipsa 12:2 spune: „Şi ea era însărcinată şi ţipa în durerile naşterii, chinuindu-se ca să nască.“ A fi însărcinată este ceva figurat, nu ceva real. Ce înseamnă că o femeie este însărcinată? Înseamnă că un copil se află în uterul mamei sale, şi copilul şi mama sunt uniţi într-un singur trup. Când mama mănâncă, copilul este hrănit. Când mama este bolnavă, copilul este şi el afectat. Condiţia mamei este condiţia copilului. Mama şi copilul sunt una.

Totuşi, acest copil este în acelaşi timp diferit de mamă; el este o altă fiinţă. Dacă spui că ei sunt una, ei sunt cu adevărat una, căci copilul primeşte viaţă de la mamă. Totuşi, în ceea ce priveşte viitorul său, el este diferit. Viitorul său este complet diferit de cel al mamei. Imediat după ce se naşte, el este răpit la tronul lui Dumnezeu, în timp ce mama sa fuge în pustie.

În plus, în timp ce femeia este însărcinată, tot ceea ce se poate vedea este mama; copilul este ascuns. La exterior s-ar părea că este numai mama. Copilul există cu certitudine, dar el este ascuns în interiorul mamei; el este inclus în mamă.

Versetul 3 spune: „Şi un alt semn a fost văzut în cer; şi iată, era un mare dragon roşu, cu şapte capete şi zece coarne, şi pe capete avea şapte diademe.“ După câteva mii de ani, şarpele este complet

diferit. La început era un şarpe, dar acum a fost lărgit şi a devenit un dragon. Care este forma acestui dragon? El are şapte capete, zece coarne şi şapte coroane pe capete. El are aceeaşi înfăţişare cu fiara care se ridică din mare. Apocalipsa 13:1 spune: „Şi am văzut o fiară care ieşea din mare, având zece coarne şi şapte capete, iar pe coarne zece diademe.“ Fiara care se ridică din mare are şi ea şapte capete şi zece coarne cu coroane. Aceasta revelează scopul lui Satan — el vrea să câştige coroanele, care reprezintă autoritatea. Diferenţa dintre dragon şi fiară este aceea că coroanele dragonului sunt pe capetele sale, în timp ce coroanele fiarei sunt pe coarnele sale. Capetele simbolizează autoritatea deciziei, iar coarnele simbolizează autoritatea executării. Capetele controlează, iar coarnele execută. Cu alte cuvinte, coarnele sunt supuse poruncilor capetelor. De fiecare dată când capetele se mişcă, coarnele se mişcă şi ele. Aceasta înseamnă că comportarea fiarei este sub controlul dragonului.

Apocalipsa 12:4 începe astfel: „Şi cu coada sa trage a treia parte din stelele cerului, şi le aruncă pe pământ.“ Isaia 9:15 ne spune că coada denotă minciună şi înşelare. În Apocalipsa 2 şi 3, stelele se referă la îngeri. Din moment ce aici sunt menţionate stelele cerului, înseamnă că ele sunt îngerii. O treime din îngerii din ceruri au fost înşelaţi de dragon, şi ei au căzut şi au fost aruncaţi jos împreună cu dragonul.

Versetul 4 continuă: „Şi dragonul a stat înaintea femeii care era pe punctul de a naşte, pentru ca atunci când ea va naşte să-i devoreze copilul.“ Aici este o femeie pe care Dumnezeu a plănuit-o în voia Sa şi un copil de parte bărbătească pe care El doreşte să-l obţină. Dar dragonul împiedică ceea ce Dumnezeu urmăreşte să obţină prin femeie. Dragonul ştie că această femeie este pe punctul de a naşte un copil de parte bărbătească; prin urmare, el stă înaintea femeii şi aşteaptă să-i devoreze copilul de îndată ce ea îl va naşte.

Versetul 5 spune: „Şi ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească.“ Pentru a vedea relaţia dintre femeie şi copilul de parte bărbătească, să citim Galateni 4:26: „Dar Ierusalimul de deasupra este liber, şi el este mama noastră.“ Ultima parte din Galateni 4:27 spune: „Deoarece mai mulţi sunt copiii femeii părăsite decât ai celei cu bărbat.“ Ierusalimul care este deasupra este Noul Ierusalim, iar Noul Ierusalim este femeia, scopul pe care Dumnezeu doreşte să-l obţină în veşnicie. Femeia din creaţie este Eva, femeia din epoca

harului este Trupul lui Cristos, femeia de la sfârşitul epocii harului este descrisă în Apocalipsa 12, iar femeia din veşnicia viitoare va fi Noul Ierusalim. Când Cuvântul spune că Ierusalimul de deasupra are mulţi copii, aceasta nu înseamnă că mama şi copilul sunt separaţi, ci că unul a devenit mai mulţi, iar cei mulţi alcătuiesc unul singur. Suma numeroşilor copii este mama. Nu este ca şi cum mama naşte cinci copii după care sunt şase indivizi, ci aceşti cinci copii compun împreună mama. Fiecare copil este o parte a mamei — o parte din mamă este scoasă pentru un copil, o altă parte este scoasă pentru un alt copil, şi la fel este pentru toţi ceilalţi. E ca şi cum toţi sunt născuţi din ea, dar în realitate ei sunt ea însăşi. Mama nu este o altă fiinţă pe lângă copii; ea este suma tuturor copiilor. Când privim la întreg, vedem mama; când privim la ei pe rând, vedem copiii. Când privim la totalitatea oamenilor lui Dumnezeu din scopul Său vedem femeia; dacă privim la ei separat, vedem mulţi fii. Acesta este un principiu special.

Acelaşi principiu se aplică la Apocalipsa 12, atunci când se vorbeşte despre femeia care naşte un fiu, un copil de parte bărbătească. Copilul de parte bărbătească născut de această femeie este o minune şi un semn. Cuvântul „născut“ nu înseamnă că acest copil îşi are originea în ea şi apoi este separat de ea, ci doar faptul că înăuntrul ei există o asemenea fiinţă. „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească“ înseamnă pur şi simplu că în această femeie este inclus un grup de oameni.

Întregul popor al lui Dumnezeu are o parte în scopul Său veşnic, dar nu toţi îşi asumă responsabilitatea lor de drept. Prin urmare, Dumnezeu alege dintre ei un grup de oameni. Acest grup este o parte a întregului, o parte dintre cei mulţi aleşi de Dumnezeu. Acesta este copilul de parte bărbătească născut de femeie. Ca întreg, este vorba de mamă; ca minoritate, este vorba de copilul de parte bărbătească. Copilul de parte bărbătească este „fraţii“ din versetul 10 şi „ei“ din versetul 11. Aceasta înseamnă că copilul de parte bărbătească nu este un singur individ, ci o compoziţie din mai multe persoane. Toate aceste persoane adunate împreună devin copilul de parte bărbătească. În comparaţie cu mama, copilul de parte bărbătească pare să fie mic. Când grupul de oameni este comparat cu întregul, el este în minoritate. Dar planul lui Dumnezeu este împlinit în ei, iar scopul Său depinde de ei.

Versetul 5 spune: „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească, care trebuie să păstorească toate naţiunile cu un toiag de fier.“ Acest lucru ne vorbeşte despre împărăţia milenială. Biruitorii sunt instrumentul care-L face pe Dumnezeu capabil de a-Şi realiza scopul. Apocalipsa menţionează de trei ori păstorirea „naţiunilor cu ajutorul toiagului de fier.“ Întâi, capitolul 2:26-27 spune: „Şi aceluia care biruieşte şi care păzeşte lucrările Mele până la sfârşit, îi voi da autoritate peste naţiuni; şi el le va păstori cu un toiag de fier.“ Evident, acest pasaj se referă la biruitorii din biserică. Ultima menţionare a acestei fraze se află în 19:15, care spune: „Şi din gura Lui iese o sabie ascuţită, pentru ca să lovească naţiunile cu ea; şi El le va păstori cu un toiag de fier.“ Acest pasaj se referă la Domnul Isus. Atunci la cine se referă pasajul din capitolul doisprezece? Cu siguranţă se referă la biruitorii din biserică sau la Domnul Isus. Oare este posibil să se refere la Domnul Isus? Nu. (Totuşi, nu este în întregime imposibil, deoarece mai târziu vom vedea că aici este inclus Domnul Isus.) De ce nu este posibil? În primul rând, copilul de parte bărbătească a fost răpit la tronul lui Dumnezeu imediat după ce a fost născut. Prin urmare, aceasta nu ar putea fi o referire la Domnul Isus. Domnul Isus nu a fost luat la cer imediat după ce a fost născut. El a trăit pe acest pământ treizeci şi trei de ani şi jumătate, a murit, a înviat şi apoi S-a înălţat la ceruri. Din acest motiv noi credem că copilul de parte bărbătească se referă la biruitorii din biserică. El este alcătuit din acei oameni din biserică care sunt biruitori. Copilul de parte bărbătească se referă la ei, nu la Domnul Isus. Totuşi, copilul de parte bărbătească Îl include pe Domnul Isus, deoarece Domnul Isus a fost primul biruitor, şi toţi biruitorii sunt incluşi în Domnul Isus.) Copilul de parte bărbătească şi mama sunt diferiţi, dar de asemenea sunt una. Biruitorii diferă de biserică, dar ei sunt incluşi în biserică.

RĂPIREA COPILULUI DE PARTE BĂRBĂTEASCĂ

Apocalipsa 12:5 continuă: „Şi copilul ei a fost răpit la Dumnezeu şi la tronul Său.“ Sensul cuvântului „răpit“ din acest verset diferă de cel al cuvântului „răpiţi“ din 1 Tesaloniceni 4. Acolo se spune că unii vor fi răpiţi în nori, în timp ce aici se spune că copilul de parte bărbătească a fost răpit la tronul lui Dumnezeu. Copilul de parte bărbătească a fost răpit la tron deoarece deja este cineva pe tron. Capul

bisericii este pe tron. Scopul lui Dumnezeu nu este să aibă pe tron un singur om, ci mai mulţi oameni. Dorinţa Sa iniţială a fost să aibă pe tron un grup de oameni care să exercite autoritatea Sa. Dumnezeu doreşte ca Cristos împreună cu biserica să aducă la îndeplinire scopul Său. Totuşi, la acea vreme majoritatea oamenilor din biserică nu vor fi în stare să atingă tronul. Numai o minoritate numită biruitorii vor putea merge la tronul lui Dumnezeu. Ei vor fi răpiţi la tronul lui Dumnezeu deoarece ei vor realiza scopul lui Dumnezeu.

După ce copilul de parte bărbătească este răpit, imediat au loc două lucruri: „Şi femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, pentru a fi hrănită acolo o mie două sute şaizeci de zile. Şi a fost un război în cer: Mihail şi îngerii săi s-au luptat cu dragonul. Şi dragonul cu îngerii săi s-au luptat şi ei“ (Apoc. 12:6-7). Remarcaţi conjuncţia „şi“ care este folosită de două ori imediat după ce este menţionată răpirea copilului de parte bărbătească în versetul 5. Versetul 6 spune: „*Şi* femeia a fugit în pustie…“ Apoi versetul 7 spune: „*Şi* a fost un război în cer…“ Atât fuga femeii în pustie cât şi războiul din cer se datorează răpirii copilului de parte bărbătească.

Să examinăm războiul din cer. În primul rând îl remarcăm pe Mihail, al cărui nume este foarte semnificativ. Mihail înseamnă „Cine este ca Dumnezeu?“ Aceasta este o întrebare excelentă. Intenţia lui Satan este să fie ca Dumnezeu, dar Mihail întreabă: „Cine este ca Dumnezeu?“ Nu numai că Satan doreşte să fie ca Dumnezeu, dar el l-a ispitit şi pe om să fie ca Dumnezeu. Totuşi, întrebarea lui Mihail: „Cine este ca Dumnezeu?“, zguduie puterea lui Satan. Este ca şi cum Mihail i-ar spune lui Satan: „Tu vrei să fii ca Dumnezeu, dar nu vei reuşi niciodată!“ Aceasta este ceea ce ne revelează numele lui Mihail.

Imediat după ce copilul de parte bărbătească este răpit, începe un război în cer. Cu alte cuvinte, cauza războiului din cer este răpirea copilului de parte bărbătească. Din aceasta vedem că răpirea copilului de parte bărbătească nu este doar o chestiune de răpire a câtorva indivizi, ci mai mult decât atât, ea este pentru a pune capăt războiului care s-a desfăşurat de veacuri şi generaţii. Şarpele cel vechi, vrăjmaşul lui Dumnezeu, luptă împotriva lui Dumnezeu de câteva mii de ani. Când acest război are loc în cer, Mihail şi îngerii săi luptă împotriva dragonului, care este şarpele cel vechi. Odinioară el a fost un şarpe,

dar acum el s-a schimbat în formă şi a devenit un dragon. El şi-a crescut puterea în mod constant. Totuşi, odată ce copilul de parte bărbătească este răpit, nu numai că dragonul este incapabil să se mai extindă, dar el este alungat din cer. Răpirea copilului de parte bărbătească este o tranzacţie care-l face pe Satan să nu mai aibă nici o poziţie în cer.

Care este rezultatul luptei dintre Mihail cu îngerii săi şi dragonul cu îngerii lui? Versetele 8 şi 9 spun: „Şi ei [dragonul şi îngerii săi] nu au putut birui, şi nici nu li s-a mai găsit loc în cer. Şi marele dragon a fost aruncat jos, şarpele antic, care este numit Diavolul şi Satan, cel care înşeală întregul pământ locuit; el a fost aruncat pe pământ, şi îngerii săi au fost aruncaţi jos împreună cu el.“ Înfrângerea dragonului este rezultatul acestei bătălii. În cer nu a mai fost nici un loc pentru el; el şi îngerii săi au fost aruncaţi toţi jos pe pământ.

Moartea Domnului Isus a tratat deja poziţia pe care Satan a câştigat-o prin căderea omului. Cu alte cuvinte, răscumpărarea a distrus poziţia legală a lui Satan. Lucrarea bisericii este aceea de a executa în împărăţia lui Dumnezeu ceea ce Domnul Isus a îndeplinit în răscumpărare, şi în consecinţă, de a anula complet poziţia legală a lui Satan câştigată prin căderea omului. Răscumpărarea este soluţia lui Cristos pentru cădere; împărăţia este soluţia bisericii pentru cădere. Lucrarea de judecată a fost a lui Cristos, în timp ce executarea acestei judecăţi este sarcina bisericii. Răsturnarea lui Satan este lucrarea noastră. Dumnezeu încearcă să pună capăt acestui veac. El are nevoie de biruitori. Dacă nu există nici un copil de parte bărbătească, nu va exista nici o cale de a răsturna lucrarea lui Satan. Satan a fost judecat deja prin răscumpărare; acum pedeapsa trebuie să fie executată de către împărăţie.

După ce dragonul şi îngerii săi au fost aruncaţi jos din cer, versetul 10 spune: „Şi am auzit o voce puternică în cer spunând: ‚Acum a venit mântuirea şi puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său.‘ “ Aceasta este împărăţia. Când Satan este aruncat jos, când îngerii săi sunt aruncaţi jos împreună cu el, şi când în cer nu mai este nici un loc pentru ei, aceasta este mântuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru, precum şi autoritatea Cristosului Său.

Să citim în paralel două versete din Apocalipsa. „Şi al şaptelea înger a sunat din trompetă; şi au fost voci puternice în cer, spunând:

„Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său, şi El va domni în veci de veci“ (11:15). Acesta este subiectul. „Şi am auzit o voce puternică în cer spunând: „Acum a venit mântuirea şi puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său (12:10). Aceasta este împlinirea încununată de succes a subiectului. Cheia succesului este răpirea copilului de parte bărbătească. Din cauză că copilul de parte bărbătească este răpit, în cer va fi război şi Satan va fi aruncat jos. Rezultatul aruncării jos a lui Satan este venirea împărăţiei Domnului nostru şi a Cristosului Său. Răpirea biruitorilor face ca Satan să fie aruncat jos şi introduce împărăţia. Lucrarea biruitorilor este aceea de a introduce împărăţia lui Dumnezeu. Lucrarea Domnului a fost îndeplinită, şi El Se află pe tron. Acum biruitorii aduc la îndeplinire acest lucru.

Există un pasaj corespunzător în Luca 10, care spune: „Şi cei şaptezeci s-au întors cu bucurie spunând: ‚Doamne, chiar şi demonii ne sunt supuşi în numele Tău‘ “ (v. 17). Ucenicii izgoniseră demoni. Apoi Domnul a spus: „L-am urmărit pe Satan căzând ca fulgerul din cer“ (v. 18). Aceasta este o referire la aruncarea lui Satan din cer. Dar când are loc acest eveniment? El are loc în Apocalipsa 12. Ce a determinat faptul ca Satan să fie aruncat jos? Potrivit cu Luca 10:18, care este bazat pe versetul 17, Satan este aruncat jos din cer din cauză că biserica alungă demoni. De asemenea, versetul 17 arată faptul că alungarea demonilor nu este un lucru făcut o dată pentru totdeauna; dimpotrivă, biserica ar trebui să continue să alunge demoni pe pământ pentru ca Satan să fie aruncat jos din cer. Când Domnul Isus a murit, întreaga putere a lui Satan a fost distrusă. Dar de fapt ce poate să-l determine pe Satan să-şi piardă puterea în cer? Toată puterea sa poate fi nimicită de către copiii lui Dumnezeu care, pe pământ, îl tratează pe el (pe Satan) situaţie după situaţie. Când demonii vor fi aduşi de multe ori la supunere în numele Domnului Isus, Satan va fi aruncat jos.

Să presupunem că avem o balanţă care este folosită pentru cântărit. Pe un taler al balanţei se află Satan. Deoarece nu ştim cât „cântăreşte“ Satan, trebuie să continuăm să adăugăm greutăţi pe celălalt taler. De fiecare dată când îl tratăm pe Satan, adăugăm greutăţi pe celălalt taler. Atunci când greutatea a crescut suficient,

Satan va fi mişcat. La început, pe măsură ce adăugăm greutăţi pe celălalt taler, pare să nu fie nici un efect. Dar fiecare adăugare de greutate este valoroasă. În final, atunci când ultima greutate este adăugată, balanţa va începe să se mişte. Nu ştim cine va adăuga ultima greutate; dar întreaga greutate, cea care este adăugată la început şi cea care este adăugată la sfârşit, produce efectul. Lucrarea bisericii este aceea de a rezista lucrării lui Satan, pentru ca împreună să-i putem alunga pe demoni. Iată de ce Satan va face tot ce-i stă în putere pentru a ne împiedica să fim biruitori.

Alungarea demonilor nu înseamnă neapărat că atunci când întâlnim un demon ar trebui să ne confruntăm cu el. Alungarea demonilor înseamnă că noi alungăm toată lucrarea şi puterea demonului. Noi facem uz de autoritatea Domnului şi stăm tari pe poziţia noastră. Un frate adaugă o mică greutate, iar un alt frate mai adaugă încă o mică greutate. În final, într-o zi Satan va fi aruncat jos din cer. Dumnezeu nu lucrează în mod direct, prin propria Sa mână, pentru a-l face pe Satan să cadă din cer. Lui I-ar fi foarte uşor să facă această lucrare, dar El nu o face. El a încredinţat bisericii această lucrare. O, ce păcat că biserica a dat faliment în această chestiune şi a fost incapabilă să o facă! Iată de ce este nevoie de biruitori care să stea pe poziţia bisericii pentru a face lucrarea lui Dumnezeu. Când biruitorii stau pe poziţia bisericii şi fac lucrarea pe care biserica ar fi trebuit să o facă, rezultatul va fi: „Acum a venit mântuirea şi puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său.“ Copilul de parte bărbătească din Apocalipsa 12 este alcătuit din biruitorii care stau de partea bisericii. Prin urmare, de îndată ce copilul de parte bărbătească este răpit, Satan este aruncat jos din cer şi vine împărăţia.

PRINCIPIUL COPILULUI DE PARTE BĂRBĂTEASCĂ

Scriptura spune că acest copil de parte bărbătească va „păstori toate naţiunile cu un toiag de fier.“ Acesta este scopul lui Dumnezeu. Lucrarea bisericii este aceea de a face ca Satan să-şi piardă puterea şi de a introduce împărăţia lui Dumnezeu. Biserica pe care o doreşte Dumnezeu trebuie să aibă caracteristica lui Abigail — aceea de a coopera cu Cristos. Din moment ce biserica nu a atins scopul lui Dumnezeu şi nici măcar nu cunoaşte acest scop, ce poate să facă

Dumnezeu? El va alege un grup de biruitori care să atingă scopul Său şi să împlinească cerinţa Sa. Acesta este principiul copilului de parte bărbătească.

Există multe exemple ale acestui principiu în Biblie. Care a fost scopul lui Dumnezeu în alegerea poporului Israel în timpul Vechiului Testament? Exod 3:19 ne spune că El i-a ales pentru a fi o împărăţie de preoţi. Ce înseamnă o împărăţie de preoţi? Înseamnă că întreaga naţiune trebuia să-L slujească pe Dumnezeu şi să fie preoţii Săi. Totuşi, nu toţi cei din poporul lui Dumnezeu au devenit preoţi, deoarece s-au închinat viţelului de aur. În loc de a-I sluji lui Dumnezeu, ei s-au închinat unui idol. De aceea, Moise a poruncit poporului Israel spunând: „Cine este de partea Domnului? Să vină la mine“ (Exod 32:26). Atunci toţi fiii lui Levi s-au strâns împreună la Moise. Atunci Moise le-a spus: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: ‚Fiecare bărbat să-şi încingă sabia, să meargă prin tabără de la o poartă la alta, şi fiecare să ucidă pe fratele său, pe tovarăşul său şi pe vecinul său‘ “ (v. 27). Închinarea la idoli este cel mai mare păcat, aşa că Dumnezeu a cerut ca aceşti oameni să-i ucidă cu sabia pe proprii lor fraţi. „Şi copiii lui Levi au făcut după cuvântul lui Moise“ (v. 28). Ei au fost gata să-L slujească pe Dumnezeu mai presus de orice afecţiune omenească, aşa că Dumnezeu i-a ales să fie preoţi. Începând din acel moment, dintre copiii lui Israel numai cei din tribul lui Levi au fost preoţi. De atunci încolo, toţi israeliţii se apropiau de Dumnezeu prin leviţi. La început toţi israeliţii au fost aleşi ca să-L slujească pe Dumnezeu, dar ei L-au trădat; în consecinţă, dintre toţi cei care au căzut, Dumnezeu a ales un grup de oameni care să stea în locul lor. Acest grup de oameni constituie biruitorii.

Trebuie să reţinem faptul că leviţii nu-L slujeau pe Dumnezeu pentru ei înşişi, şi nici nu erau biruitori pentru că ei au ales să fie astfel. Cu atât mai puţin puteau ei să pretindă superioritatea asupra celorlalţi. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, atunci ei ar fi fost terminaţi. Leviţii au fost aleşi de Dumnezeu pentru a fi preoţi care să reprezinte întreaga masă a poporului lui Israel. Ceea ce copiii lui Israel ar fi trebuit să-I aducă lui Dumnezeu era adus pentru ei de către copiii lui Levi. Serviciul leviţilor înaintea lui Dumnezeu era considerat ca fiind serviciul întregii naţiuni a lui Israel. Numai copiii lui Levi erau preoţi, dar întreaga naţiune a lui Israel beneficia de pe urma preoţiei

lor. În acelaşi mod, lucrarea biruitorilor este pentru întreaga biserică. Lucrarea aparţine biruitorilor, dar biserica primeşte binecuvântarea lucrării. Aceasta este gloria biruitorilor. Treaba este a lor, dar realizările lor aduc glorie întregii biserici; lucrarea este a lor, dar întreaga biserică câştigă binecuvântarea.

În timpul judecătorilor, poporul lui Israel era apăsat de madianiţi şi era foarte disperat. Din unul dintre triburile lor, Dumnezeu l-a ridicat pe Ghedeon pentru a conduce un contingent de oameni şi a-l izgoni pe vrăjmaş. Întreaga naţiune a fost eliberată din cauza acestui grup. Responsabilitatea aparţinea întregii naţiuni, dar unii s-au temut, iar alţii au fost leneşi; de aceea, un grup de oameni a mers la bătălie şi a adus beneficiu întregii naţiuni.

Acelaşi principiu poate fi observat atunci când poporul Israel s-a întors din captivitate. Iniţial, Dumnezeu a promis că după şaptezeci de ani de captivitate poporul Israel se va întoarce şi va fi înapoiat ţării. Totuşi, nu toţi s-au întors; numai o minoritate, condusă de Ezra, Neemia, Zorobabel şi Iosua, s-a întors pentru a construi templul şi cetatea Ierusalimului. Dar ceea ce au făcut ei a contat pentru întreaga naţiune a lui Israel. Ceea ce au făcut ei a fost considerat ca fiind recâştigarea şi întoarcerea întregii naţiuni.

Principiul biruitorilor nu este acela că un individ care este deosebit de spiritual va avea o coroană şi o glorie care-l aşteaptă. Dar aceasta nu înseamnă că în ziua aceea indivizii nu vor fi răsplătiţi cu coroane şi glorie. Ar putea să le obţină şi pe acestea, dar ei nu sunt pentru acestea; nu acesta este scopul lor principal. Motivaţia biruitorilor de a fi biruitori nu este aceea ca ei să primească glorie sau coroane pentru ei înşişi, ci pur şi simplu este aceea ca ei să ia poziţia pe care întreaga biserică ar trebui să o ia şi să facă lucrarea pentru biserică. Înaintea lui Dumnezeu, biserica ar trebui să fie în condiţia pe care El o doreşte; ea ar trebui să fie răspunzătoare înaintea Lui, împlinind lucrarea care i s-a încredinţat şi stând în poziţia ei corectă. Totuşi, biserica a falimentat şi astăzi încă falimentează. Ea nu şi-a îndeplinit menirea de la început; ea nu şi-a făcut lucrarea, nu şi-a asumat responsabilitatea, şi nici nu a stat în poziţia ei potrivită. Ea nu a câştigat teren pentru Dumnezeu. A rămas numai un grup de oameni care să facă acea lucrare pentru biserică şi să-şi asume responsabilitatea bisericii. Acest grup îl formează biruitorii. Ceea ce

fac ei este socotit ca fiind lucrarea întregii biserici. Dacă există oameni care vor fi biruitori, scopul lui Dumnezeu este atins şi El este satisfăcut. Acesta este principiul copilului de parte bărbătească.

Motivul pentru care noi analizăm această chestiune a copilului de parte bărbătească este acela că Dumnezeu, în scopul Său veşnic, are nevoie de un grup de biruitori. Potrivit istoriei, trebuie să admitem că biserica a falimentat. De aceea, Dumnezeu îi cheamă pe biruitori să reprezinte biserica. Copilul de parte bărbătească despre care se vorbeşte în acest pasaj din Apocalipsa se referă în particular la biruitorii de la vremea sfârşitului. Odată ce copilul de parte bărbătească va fi născut, el va fi răpit la tronul lui Dumnezeu. Atunci, imediat lucrurile se vor precipita în cer, iar Satan va fi aruncat jos. Dificultatea lui Dumnezeu este înlăturată prin răpirea copilului de parte bărbătească; problema Sa este rezolvată. Se pare că odată ce copilul de parte bărbătească este născut, scopul lui Dumnezeu nu mai poate fi împiedicat. Aceasta este ceea ce Dumnezeu cere astăzi; aceasta este ceea ce Îl interesează pe El astăzi. Dumnezeu are nevoie de un grup de oameni care să atingă scopul Său iniţial.

BAZA ŞI ATITUDINEA BIRUITORILOR

În Apocalipsa 3:21 Domnul Isus a spus: „Celui care biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe tronul Meu.“ Motivul pentru care copilul de parte bărbătească poate să stea pe tron este acela că el a biruit. Acum vom vedea cum au biruit ei şi care este atitudinea lor.

Apocalipsa 12:11 spune: „Şi ei l-au biruit din pricina sângelui Mielului şi din pricina cuvântului mărturiei lor, şi nu şi-au iubit viaţa sufletului chiar până la moarte.“

„Ei l-au biruit [pe el].“ „El“ se referă la Satan. Ei l-au biruit pe Satan făcându-l incapabil să facă vreuna din lucrările sale asupra lor. Ei l-au biruit (1) din cauza sângelui Mielului, (2) din cauza cuvântului mărturiei lor şi (3) din cauză că au avut o atitudine de a nu-şi iubi viaţa sufletească până la moarte.

Sângele Mielului

În primul rând, „ei l-au biruit din pricina sângelui Mielului.“ În războiul spiritual, victoria se bazează pe sângele Mielului. Sângele

nu este numai pentru iertare şi mântuire; el este de asemenea baza de pe care noi îl biruim pe Satan. Unii oameni cred că sângele nu are o valoare prea mare pentru cei care au crescut în Domnul. Ei presupun că unii pot creşte până la stadiul în care să nu mai aibă nevoie de sânge. Trebuie să accentuăm faptul că nu este aşa! Nici o persoană nu poate creşte până la stadiul în care să nu mai aibă nevoie de sânge. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ei l-au biruit din pricina sângelui Mielului."

Activitatea majoră a lui Satan împotriva creştinilor este aceea de a-i acuza. Este Satan un criminal? Da. Este el un mincinos şi un ispititor? Da. Este el unul care ne atacă? Da. Dar aceasta nu este tot. Lucrarea sa de căpetenie este aceea de a acuza. „Acuzatorul fraţilor noştri a fost aruncat jos, cel care-i acuză înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte." De aici vedem că Satan îi acuză pe fraţi zi şi noapte. El nu este numai acuzatorul înaintea lui Dumnezeu, ci el este acuzatorul şi în conştiinţa noastră, iar acuzaţiile sale ne pot face să devenim slabi şi complet lipsiţi de putere. Lui îi place să-i acuze pe oameni într-o asemenea măsură, încât ei să se considere inutili şi astfel să-şi piardă în întregime terenul de luptă împotriva lui. Noi nu spunem că nu este nici o nevoie să tratăm păcatul. Trebuie să avem un simţ acut faţă de păcat, dar nu ar trebui să acceptăm acuzaţiile lui Satan.

Odată ce un copil al lui Dumnezeu acceptă acuzaţiile lui Satan, el va simţi că este greşit tot timpul zilei. Când se va trezi dimineaţa devreme, el va simţi că este greşit. Când va îngenunchia ca să se roage, el va simţi că este greşit, şi nici măcar nu va crede că Dumnezeu îi va răspunde la rugăciune. Când va vrea să vorbească un cuvânt în întâlnire, el va simţi că nu ar avea nici un rost, deoarece el nu este în regulă. Când va vrea să-I dăruiască ceva Domnului, el se va întreba de ce ar oferi ceva, deoarece cu siguranţă Dumnezeu nu va accepta un dar de la unul ca el. Principala preocupare a unor astfel de creştini nu este cât de glorios şi de victorios este Domnul Isus, ci cât de răi şi nevrednici sunt ei. De dimineaţă până seara ei sunt obsedaţi de gândul propriei lor nevrednicii. Fie că lucrează, fie că se odihnesc, se plimbă, citesc Scripturile sau se roagă, nu trece o clipă fără ca ei să se gândească cât de nevrednici sunt. Aceasta este acuzaţia lui Satan. Dacă Satan îi poate păstra într-o asemenea

condiţie, el a câştigat victoria. Oamenii aflaţi în această stare sunt fără putere înaintea lui Satan. Dacă acceptăm aceste acuzaţii, niciodată nu vom putea fi biruitori. De multe ori, când suntem absorbiţi de gândul propriului nostru rău, este foarte uşor ca în mod eronat să considerăm această atitudine ca fiind umilinţă creştină, fără a realiza că de fapt noi suferim efectul dăunător al acuzaţiilor lui Satan. Când păcătuim trebuie să mărturisim şi să tratăm. Dar trebuie să învăţăm o altă lecţie; trebuie să învăţăm să nu privim la noi înşine, ci să ne aţintim privirile numai asupra Domnului Isus. Faptul de a fi conştienţi de sinele nostru în fiecare zi, de dimineaţă până seara, este o condiţie bolnavă. Ea este rezultatul acceptării acuzaţiilor lui Satan.

În conştiinţa unora dintre copiii lui Dumnezeu există prea puţin simţământ faţă de păcat. Oamenii de acest gen nu sunt de prea mult folos spiritual. Totuşi, există mulţi copii ai lui Dumnezeu a căror conştiinţă este atât de slabă, încât ei nu au nici o conştienţă reală a lucrării Domnului Isus. Întrebându-i dacă au simţământul unui anumit păcat particular, ei nu pot identifica nici unul. Totuşi, ei au mereu simţământul că sunt greşiţi. Ei simt întotdeuna că sunt slabi şi nevrednici. De fiecare dată când se gândesc la ei înşişi, îşi pierd toată pacea şi bucuria. Ei au acceptat acuzaţiile lui Satan. De fiecare dată când Satan ne dă acest gen de simţământ, noi suntem slăbiţi şi nu-i mai putem rezista.

Deci, nu trebuie să evaluăm în mod uşuratic acuzaţiile lui Satan. Lucrarea sa de căpetenie este aceea de a ne acuza, şi el o face zi şi noapte, fără încetare. El ne acuză atât în conştiinţa noastră, cât şi înaintea lui Dumnezeu, până când conştiinţa noastră devine atât de slabă, încât nu poate fi întărită.

În viaţa şi lucrarea zilnică a unui creştin, conştiinţa are un rol foarte important. În 1 Corinteni 8 apostolul Pavel spunea că, dacă conştiinţa cuiva este întinată, el este distrus. Faptul că el este distrus nu înseamnă că îl aşteaptă pieirea veşnică, ci că nu mai poate fi zidit. El a fost atât de slăbit, încât a devenit fără nici o valoare. 1 Timotei 1 spune că un om care îşi îndepărtează conştiinţa este naufragiat în ce priveşte credinţa. Un vapor naufragiat nu mai poate naviga. De aceea, capacitatea unui creştin de a sta în picioare înaintea lui Dumnezeu depinde de faptul dacă el are sau nu are vreo pată pe

conştiinţa sa. Odată ce el acceptă acuzaţiile lui Satan, conştiinţa sa este pătată, şi odată ce conştiinţa sa este pătată, el nu mai poate continua în serviciul său şi nici nu mai poate lupta pentru Dumnezeu. De asemenea, trebuie să înţelegem că lucrarea principală a lui Satan este de a ne acuza, şi aceasta este lucrarea pe care noi trebuie să o biruim.

Cum putem noi să biruim acuzaţiile lui Satan? Vocea din cer ne spune: „Ei l-au biruit din pricina sângelui Mielului.“ Sângele este baza victoriei, şi el este instrumentul cu care îl biruim pe Satan. El poate să ne acuze, dar noi putem răspunde spunând că sângele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte de fiecare păcat (1 Ioan 1:7). „Fiecare păcat“ înseamnă orice păcat, fie mare, fie mic. Sângele Fiului lui Dumnezeu ne curăţeşte de toate păcatele. Satan poate să ne spună că suntem greşiţi, dar noi avem sângele Domnului Isus. Sângele Domnului Isus ne poate curăţi de multele noastre păcate. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte de fiecare păcat.

Nu trebuie doar să respingem acuzaţiile care sunt fără cauză, dar de asemenea trebuie să respingem toate acuzaţiile care au o cauză. Când copiii lui Dumnezeu au făcut ceva greşit, ei au nevoie numai de sângele lui Isus, Fiul Său, nu şi de acuzaţiile lui Satan. Sângele preţios este necesar pentru păcat, nu acuzaţia. Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbeşte niciodată despre nevoia de a ne simţi acuzaţi după ce am păcătuit. Singura problemă este aceea dacă noi ne-am mărturisit păcatul. Dacă L-am mărturisit, atunci ce se mai poate spune? Dacă am păcătuit şi nu mărturisim, atunci meritǎm să fim acuzaţi. Dar acolo unde nu este nici un păcat, nu există nici un motiv de acuzare. Dacă am păcătuit şi am mărturisit, nu ar trebui să fim acuzaţi.

Dacă ai păcătuit, poţi să îngenunchezi şi să-I mărturiseşti lui Dumnezeu. Sângele Domnului Isus te va curăţi imediat. Să nu crezi că vei fi puţin mai sfânt dacă te gândeşti cât de păcătos eşti, sau că vei fi mai sfânt dacă ai mai mult simţământ faţă de păcatul tău. Nu. Trebuie să te întrebi un singur lucru: Cum tratez sângele Domnului Isus? Noi am păcătuit, dar acest sânge ne curăţeşte de fiecare păcat. „Fiecare păcat“ înseamnă păcat mare sau păcat mic, păcat amintit sau păcat uitat, păcat vizibil şi păcat invizibil, păcat despre care noi

credem că poate fi iertat şi păcat despre care nu credem că poate fi iertat — în acest „fiecare“ sunt incluse tot felul de păcate. Sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu ne spală de unul sau două păcate, sau chiar de multe păcate, ci ne curăţeşte de *fiecare* păcat.

Trebuie să admitem faptul că avem păcat. Noi nu spunem că suntem fără păcat. Dar indiferent de aceasta, noi nu acceptăm acuzaţiile lui Satan. Înaintea lui Dumnezeu noi suntem curaţi deoarece avem sângele preţios. Nu ar trebui să credem mai mult în acuzaţii decât în sângele preţios. Când comitem păcat, noi nu-L glorificăm pe Dumnezeu; dar atunci când nu ne încredem în sângele preţios, noi Îl dezonorăm chiar mai mult. A păcătui este un lucru ruşinos, dar a nu crede în sângele preţios este şi mai ruşinos. Trebuie să învăţăm să ne încredem în sângele Mielului.

Romani 5:9 spune: „…fiind justificaţi acum în sângele Său.“ Mulţi oameni, atunci când vin în prezenţa Domnului, nu au nici o pace în inima lor. De asemenea, înăuntrul lor ei au simţământul că sunt nevrednici şi greşiţi. Aceasta se datorează faptului că ei au o nădejde falsă. Ei se aşteaptă să aibă ceva pozitiv în ei înşişi de oferit lui Dumnezeu. Când descoperă că în ei înşişi nu au nimic pozitiv de oferit, vine acuzaţia. O acuzaţie poate suna astfel: „O persoană ca tine nu va avea niciodată ceva bun ca să-I ofere lui Dumnezeu.“ Dar trebuie să ne amintim că, chiar la început, noi nu am avut nici o bunătate pozitivă înaintea lui Dumnezeu. Nu exista nimic bun în noi înşine ca să-I putem oferi lui Dumnezeu. Noi nu-I putem prezenta decât un singur lucru — sângele. Nu puteam fi justificaţi decât prin sânge. Noi nu avem nici o dreptate (neprihănire) pozitivă în noi înşine. Noi devenim drepţi numai din pricina dreptăţii pe care o primim prin răscumpărare. De fiecare dată când venim la tronul harului noi putem privi la El pentru har. Acesta este un tron al harului, nu un tron al dreptăţii. De fiecare dată când venim înaintea lui Dumnezeu, unica noastră calificare este aceea că am fost răscumpăraţi, nu că am înaintat în viaţa noastră creştină. Nici un creştin nu poate atinge vreodată stadiul în care să poată spune: „Am mers destul de bine în ultima vreme; acum am îndrăzneala de a mă ruga.“ Nu. De fiecare dată când venim înaintea lui Dumnezeu, singurul nostru teren, singura noastră poziţie, se bazează pe sânge. Trebuie să înţelegem că nici o măsură de creştere spirituală nu poate să înlocuiască

eficacitatea sângelui. Nici măcar o singură experienţă spirituală nu poate înlocui vreodată lucrarea sângelui. Chiar dacă cineva ar deveni la fel de spiritual ca apostolul Pavel, ca apostolul Ioan sau ca apostolul Petru, el tot ar avea nevoie de sânge pentru a sta înaintea lui Dumnezeu.

Uneori, când am păcătuit, Satan vine să ne acuze; iar alteori, când nu am păcătuit, Satan tot vine să ne acuze. Uneori, problema nu este că am păcătuit sau nu; ci problema este aceea de a nu avea o dreptate pozitivă de oferit lui Dumnezeu; şi de aceea Satan ne acuză. Totuşi, trebuie să ne fie clar: noi putem intra în prezenţa lui Dumnezeu numai din pricina sângelui, nu din pricina altui lucru. Din moment ce am fost curăţiţi prin sânge şi justificaţi prin sânge, noi nu avem absolut nici o obligaţie de a accepta acuzaţiile lui Satan.

Sângele preţios este baza războiului spiritual. Dacă noi nu cunoaştem valoarea sângelui, nu putem lupta. Odată ce conştiinţa noastră este slăbită, suntem terminaţi. De aceea, dacă nu menţinem o conştiinţă curată şi fără reproş, nu vom avea nici o cale de a-l trata pe Satan. Satan poate folosi mii de motive pentru a ne acuza. Dacă le acceptăm, vom cădea. Dar când Satan ne vorbeşte, putem replica tuturor motivelor sale cu unicul răspuns al sângelui. Nu există nici măcar un singur motiv căruia noi să nu-i putem răspunde cu sângele. Războiul spiritual necesită o conştiinţă fără nici o pată, şi numai sângele ne poate asigura o asemenea conştiinţă.

Evrei 10:2 spune: „Deoarece cei care se închină, fiind purificaţi odată, nu ar mai fi avut conştienţa păcatelor…“ Când conştiinţa creştinului nu mai are simţul păcatului, aceasta se datorează sângelui. Odată ce stăm pe terenul sângelui, odată ce credem în sânge, Satan nu mai poate lucra asupra noastră. Adesea nouă ne place să credem că nu mai putem lupta deoarece am păcătuit. Dar Domnul ştie că suntem păcătoşi; de aceea El a pregătit sângele. Domnul are o cale pentru omul păcătos, deoarece Domnul are sângele. Dar El nu are nici o cale pentru cel care de bunăvoie acceptă acuzaţiile lui Satan. Oricine acceptă acuzaţiile lui Satan neagă puterea sângelui. Nimeni care crede în sângele preţios nu poate ca în acelaşi timp să primească acuzaţiile lui Satan. Ori una, ori cealaltă, trebuie să plece. Dacă acceptăm acuzaţiile, sângele trebuie să plece; dacă acceptăm sângele, acuzaţiile trebuie să plece.

Domnul Isus este Marele Preot şi Mediator pentru noi (vezi Evrei 2:17-18; 4:14-16; 7:20-28; 8:6; 9:15; 1 Ioan 2:1). El slujeşte mereu în această poziţie — Mare Preot şi Mediator. Scopul slujirii Sale este acela de a ne apăra de acuzaţiile lui Satan. Nu este nevoie decât o clipă pentru ca un om să-L primească pe El ca Mântuitor, dar pentru a face faţă acuzaţiilor lui Satan este nevoie de o viaţă întreagă. În limba greacă, cuvântul *mediator* înseamnă „un apărător rânduit.“ Domnul este Mediatorul nostru, Apărătorul nostru. Domnul vorbeşte pentru noi. Dar întrebarea este: Stăm noi de partea Mediatorului, sau de partea acuzatorului? Ar fi ridicol dacă am crede cuvintele acuzatorului în timp ce Mediatorul nostru se află chiar în plină acţiune de apărare a noastră. Oare nu ar fi absurd dacă un avocat ar dovedi în mod continuu că inculpatul este nevinovat, iar inculpatul ar persista în a-l crede pe acuzator? O, fie ca noi să vedem că Domnul Isus este Mediatorul nostru şi că El ne apără! Fie ca noi să vedem că sângele este baza de pe care noi îl tratăm pe Satan! Ar trebui să nu răspundem niciodată acuzaţiilor lui Satan cu o conduită bună; ar trebui să-i răspundem cu sângele. Dacă noi am înţelege valoarea sângelui, astăzi numărul creştinilor plini de pace şi bucurie de pe pământ s-ar înmulţi mult.

„Ei l-au biruit din pricina sângelui Mielului.“ Cât de preţioase sunt aceste cuvinte! Fraţii l-au biruit nu din cauza meritului lor, a progresului lor sau a experienţei lor. Ei l-au biruit din pricina sângelui Mielului. De fiecare dată când ne vin acuzaţii de la Satan, noi trebuie să le tratăm prin sânge. Odată ce acceptăm sângele, puterea lui Satan va fi anulată. Tot ceea ce suntem depinde de sânge, şi noi avem nevoie de sânge în fiecare zi. Aşa cum am fost dependenţi de sânge şi ne-am încrezut în sânge în ziua în care am fost mântuiţi, tot astfel în continuare trebuie să depindem de sânge şi să ne încredem în sânge. Dumnezeu doreşte să ne elibereze de multe acuzaţii lipsite de sens. El vrea să rupă aceste lanţuri. Niciodată nu trebuie să credem că suntem umili dacă primim zi de zi acuzaţiile sale. Trebuie să învăţăm să biruim aceste acuzaţii. Dacă nu biruim acuzaţiile, nu putem fi biruitori niciodată. Biruitorii trebuie să cunoască valoarea sângelui. Deşi nu cunoaştem imensa valoare a sângelui, totuşi Îi putem spune Domnului: „O Doamne, aplică pentru mine sângele aşa după cum Tu Îl evaluezi.“ Ar trebui să tratăm

puterea lui Satan potrivit cu evaluarea de către Dumnezeu a sângelui, nu potrivit cu propria noastră evaluare.

Cuvântul mărturiei lor

Al doilea lucru este acela că fraţii l-au biruit „din pricina cuvântului mărturiei lor.“ Când conştiinţa noastră este fără pată, atunci gura noastră poate să depună mărturie. Când există o acuzaţie în conştiinţa noastră, noi nu putem spune nimic. S-ar părea că, cu cât vorbim, cu atât vocea ne devine mai scăzută. Aici, înţelesul mărturiei este acela de a depune mărturie înaintea altora, nu înaintea noastră înşine. Când înaintea lui Dumnezeu ai sângele, vei avea îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu, şi vei avea o mărturie înaintea oamenilor. Nu numai că vei depune mărturie despre faptul că păcătoşii pot fi iertaţi şi că omul poate fi acceptat din pricina lui Cristos, ci vei depune mărturie şi despre împărăţia lui Dumnezeu. „Mărturie“ înseamnă a le spune altora ce este în Cristos, iar cuvântul mărturiei este ceva care trebuie spus. Biruitorii trebuie să proclame frecvent victoria lui Cristos. Satan se teme cel mai mult atunci când acest fapt este repetat iarăşi şi iarăşi. Este un fapt că împărăţia cerului va veni; este un fapt că Domnul este Împărat; este un fapt că Cristos este victorios şi pe veci victorios; este un fapt că Satan este înfrânt; este un fapt că omul cel puternic a fost legat şi condamnat în mod legal; este un fapt că Cristos a distrus pe cruce toată lucrarea lui Satan. Când declarăm toate aceste fapte, noi avem mărturia. Când proclamăm că Cristos este asta şi Cristos este aceea, aceasta este mărturia.

Cuvântul mărturiei este cel care îi provoacă lui Satan cea mai mare teamă. Satan nu se teme când noi încercăm să stăm la discuţie cu el, dar se teme când noi proclamăm faptele. Satan nu se teme atunci când noi discutăm teologie sau când explicăm Scripturile, dar el se teme atunci când noi declarăm faptele spirituale. „Isus este Domnul“ — acesta este un fapt spiritual. Mulţi oameni vorbesc despre Isus ca Domn şi explică felul în care Isus este Domn, dar Satan nu se teme absolut deloc. Totuşi, atunci când cineva declară în credinţă că Isus este Domnul, Satan se teme. El nu se teme de predicarea sau de teologia noastră, ci de cuvântul mărturiei noastre.

Că Isus este deasupra oricărui alt nume este un fapt spiritual.

Noi trebuie să-l declarăm în credinţă, nu numai oamenilor, ci şi lui Satan. De multe ori noi îi vorbim lui Satan ca el să audă; noi vorbim în mod intenţionat, ca el să audă. Noi numim acesta cuvântul mărturiei. Chiar şi atunci când suntem singuri în camera noastră, noi putem proclama cu voce tare: „Isus este Domnul.“ Putem spune: „Domnul Isus este mai puternic decât omul cel tare,“ sau: „Fiul lui Dumnezeu l-a legat deja pe Satan,“ etc. Acesta este cuvântul mărturiei noastre.

Creştinii trebuie să se bizuie pe rugăciune în orice lucru, dar uneori cuvântul mărturiei noastre este mai eficace decât rugăciunea. În Marcu 11:23, Domnul Isus a spus: „Oricine spune muntelui acestuia ‚Ridică-te şi aruncă-te în mare' şi nu se îndoieşte în inima sa, ci crede că ceea ce spune se întâmplă, va avea lucrul cerut.“ Domnul Isus nu a spus că ceea ce o persoană se roagă, se va întâmpla; ci că ceea ce o persoană *spune*, se va întâmpla. Chinezii au un proverb: „O compunere poate ieşi imediat din gura cuiva.“ Dar creştinii pot spune: „O împlinire poate ieşi imediat din gura cuiva.“ Dumnezeu a creat cerurile şi pământul prin cuvântul gurii Sale. Incidentul din Marcu 11 ne arată că noi îi putem vorbi muntelui. Lucrul respectiv se va îndeplini numai dacă vorbim în credinţă. De multe ori rugăciunea nu este la fel de puternică pe cât este cuvântul proclamaţiei. De multe ori trebuie să folosim cuvântul mărturiei pentru a-l trata pe Satan.

Atunci când citim cartea Faptelor găsim multe cuvinte ale mărturiei. În capitolul 3, Petru şi Ioan l-au văzut pe olog la poarta templului, şi Petru nu a făcut altceva decât să-i spună: „Argint şi aur nu am, dar ce am îţi dau: în numele lui Isus Cristos Nazarineanul, ridică-te şi umblă.“ Acesta este cuvântul mărturiei. Cuvântul mărturiei nu înseamnă să-L implori pe Dumnezeu să trateze situaţia, ci să o tratezi în mod direct, în numele Domnului. În Fapte 16, când Pavel a alungat demonul, el a folosit de asemenea cuvântul proclamaţiei: „Îţi poruncesc în numele lui Isus Cristos să ieşi din ea.“ Demonul a ieşit imediat.

Să ilustrăm în continuare folosind relatarea unui anumit eveniment. Odată, două surori erau implicate în predicarea evangheliei. Într-o zi ele au ajuns într-un anumit sat şi au stat acolo un timp. Şi acolo era o femeie stăpânită de un demon, iar un membru al familiei sale le-a invitat pe aceste două surori să meargă în casa ei

pentru a alunga demonul. După ce s-au rugat, ele au simţit că trebuie să meargă. Când au ajuns, au văzut că femeia era îmbrăcată cuviincios şi că totul era în bună ordine. Ele s-au întrebat dacă într-adevăr femeia era posedată de un demon. Atunci i-au predicat, iar ea părea că înţelege foarte bine. (De fapt, demonii nu pot înţelege clar, dar ei pretind că o fac.) Cele două surori nu mai ştiau ce să creadă. Ei au întrebat-o pe femeie: „Crezi în Domnul Isus?“ Ea a răspuns: „Cred de mulţi ani.“ La această replică, cele două surori au fost realmente tulburate şi nu mai ştiau cum să facă faţă situaţiei respective. Atunci au întrebat-o: „Ştii tu cine este Isus?“ Ea a spus: „Dacă vreţi să ştiţi cine este Isus, veniţi şi vedeţi.“ Apoi le-a condus din camera din faţă într-o cameră din spatele casei. Arătând către un idol, ea a spus: „Acesta este Isus. Eu cred în el de mulţi ani.“ Atunci, una dintre surori a simţit că trebuie să dea o mărturie. Vă rog să remarcaţi faptul că ceea ce a spus ea este tipul de mărturie despre care vorbim acum.

Sora a apucat mâna femeii şi i-a spus (nu femeii, ci demonului): „Îţi aminteşti că, în urmă cu mai mult de nouăsprezece secole, Fiul lui Dumnezeu a venit din cer pentru a deveni un om timp de treizeci şi trei de ani şi jumătate? De multe ori El a alungat demoni ca tine. Îţi aminteşti că ai dorit să-L ataci şi să-I faci rău? Tu şi toţi ai voştri v-aţi ridicat să-L omorâţi şi să-L pironiţi pe cruce. Aţi fost fericiţi atunci. N-aţi ştiut că după trei zile El Se va scula din morţi şi va distruge toată puterea voastră. Nu eşti decât un duh rău sub mâna lui Satan. Îţi aminteşti că, atunci când Fiul lui Dumnezeu a ieşit din Hades, Dumnezeu a anunţat din cer tuturor creaturilor vii şi tuturor duhurilor: ‚De acum încolo numele lui Isus este mai presus de orice nume. De fiecare dată când numele Său este menţionat, orice limbă trebuie să mărturisească şi orice genunchi trebuie să se plece‘? Aşa că, în numele lui Isus îţi poruncesc să ieşi din ea!“ Când sora a făcut această proclamaţie, demonul a trântit femeia pe podea şi a plecat.

Întrebarea surorii: „Îţi aminteşti?“ este de o importanţă maximă. Rostirea repetată a acelei întrebări a fost mărturia ei. Dacă-i predicăm lui Satan, şi el poate predica, şi el poate face acest lucru foarte mult. Dacă stăm la discuţie cu el, el are tot felul de raţionamente. Dar dacă vorbim faptele, în special faptele spirituale, Satan va fi neajutorat.

Trebuie să cunoaştem faptele din Scripturi şi să le credem. Trebuie să fim acoperiţi de sânge pentru ca Dumnezeu să ne protejeze de toate atacurile vrăjmaşului. Apoi îi putem vorbi lui Satan. Satan se teme atunci când noi îi vorbim cuvântul mărturiei. În experienţa noastră creştină, uneori ne simţim atât de slabi, încât nici nu ne putem ruga lui Dumnezeu. În asemenea momente trebuie să ne amintim faptele spirituale, faptele victorioase. Trebuie să proclamăm înaintea lui Satan şi a demonilor săi că Domnul Isus este victorios şi că Isus este Domnul. O asemenea proclamaţie este mărturia, iar mărturia este proclamaţia. Ce proclamăm noi? Noi proclamăm că Isus este Domn, că Domnul este victorios, că Satan a fost călcat sub picioarele Sale. Apoi noi proclamăm că Domnul ne-a dat autoritate să călcăm peste şerpi şi scorpioni şi să biruim toată puterea vrăjmaşului. Acesta este cuvântul mărturiei. Cuvântul mărturiei îl face pe Satan să-şi piardă terenul. Când depunem cuvântul mărturiei, noi îi dăm lui Satan o lovitură. Lucrarea Domnului ne-a dat nu doar sângele care să ne protejeze, ci şi cuvântul mărturiei prin care îl putem înfrânge pe Satan.

A nu ne iubi viaţa sufletului

Am vorbit despre baza biruinţei, dar care este experienţa biruitorilor? Ei fac faţă încercărilor şi întâmpină multe dificultăţi, dar Apocalipsa 12:11 spune: „Ei nu şi-au iubit viaţa sufletului chiar până la moarte.“ Aceasta este atitudinea biruitorilor în război. În acest verset, cuvântul „viaţă“ are două sensuri. Unul denotă viaţa fizică, în timp ce celălalt se referă la puterea sufletului. (Cuvântul „viaţă“ poate fi tradus prin „viaţa sufletului.“) Să analizăm puterea sufletului sau abilitatea naturală.

Cea mai bună metodă prin care Satan ne poate trata este aceea de a ne face să acţionăm în propria noastră putere. Satan vrea ca noi să acţionăm prin noi înşine. El vrea ca noi să exercităm propria noastră abilitate şi energie carnală în lucrarea noastră pentru Dumnezeu.

Ce este abilitatea naturală? Abilitatea naturală este abilitatea pe care am avut-o de la început şi care nu a fost tratată prin cruce niciodată. Ea însoţeşte caracterul nostru. Abilitatea naturală a unui om ar putea fi inteligenţa sa. În tot ceea ce face, el se bazează pe

propria sa inteligenţă. Pentru altul, abilitatea naturală poate să fie elocvenţa sa. El poate vorbi bine, independent de orice putere specială de la Duhul Sfânt. Totuşi, omul nu-L poate sluji pe Dumnezeu cu abilitatea naturală, care nu a fost tratată prin cruce niciodată. Falimentul bisericii se datorează faptului că omul îşi foloseşte abilitatea sa naturală. O, noi toţi trebuie să fim aduşi de Dumnezeu la punctul în care să fim plini de frică şi tremur, ca nu cumva să facem ceva fără Domnul. Trebuie să devenim asemenea persoane — care nu doar să *vorbească* astfel de lucruri, ci care în realitate să *fie* asemenea persoane. Atunci vom deveni utili în mâna lui Dumnezeu.

Noi nu încurajăm pe nimeni să pretindă că este sfânt. Acest lucru este inutil, deoarece nu vine din Cristos. Noi spunem că Dumnezeu vrea să zdrobească tot ceea ce este natural într-un om. Cristos va fi manifestat numai atunci când vom fi separaţi de toate elementele care îşi au originea în sinele nostru. Trebuie să-I îngăduim lui Dumnezeu să ne anuleze sinele prin cruce. Într-o zi trebuie să-I îngăduim lui Dumnezeu să frângă coloana vertebrală a vieţii noastre naturale. Nu ar trebui să încercăm să tratăm această chestiune aspect cu aspect, punct cu punct. Faptul de a trata numai lucrurile exterioare şi a lăsa neatinsă viaţa lăuntrică, naturală, nu numai că este inutil, ci dimpotrivă, ne va face mândri. Vom considera că suntem cât se poate de satisfăcători; totuşi, condiţia noastră lăuntrică va fi chiar mai dificil de tratat.

Trebuie să vină ziua în care puterea noastră de a face binele şi abilitatea noastră de a-L sluji pe Dumnezeu vor fi zdrobite. Atunci vom mărturisi înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor că noi nu putem face nimic. Ca urmare, Cristos va putea să-Şi manifeste puterea asupra noastră. Noi toţi trebuie să fim aduşi de Dumnezeu la stadiul în care să nu putem face nimic în biserică prin puterea noastră naturală. Mulţi oameni cred că, atât timp cât motivaţia lor este corectă, este suficient de bine. Dar nu este aşa. Când spui că lucrezi, Domnul va întreba: „Prin ce lucrezi?“ Dacă spui că eşti zelos, Domnul va întreba: „De unde vine zelul tău?“ Dacă spui că ai putere, Domnul va întreba: „Care este sursa puterii tale?“ Întrebarea nu este ce faci, ci cu ce o faci. Problema nu este dacă lucrul respectiv este bun sau nu, ci care este sursa bunătăţii.

Trebuie să învăţăm să experimentăm crucea. Scopul crucii este

acela de a ne trata, pentru ca să nu mai îndrăznim să acţionăm prin noi înşine. Este inutil să discutăm doar despre mesajul crucii sau să ascultăm mesajul crucii. Dumnezeu are nevoie de cei care au trecut prin cruce şi care au fost trataţi de cruce. Nu este destul ca mesajul nostru să fie corect. Trebuie să întrebăm: „Cum rămâne cu noi înşine? Ce fel de persoane suntem noi?“ Apostolul Pavel spunea: „Căci m-am hotărât să nu cunosc altceva între voi decât pe Isus Cristos şi pe El răstignit. Şi eu am fost la voi în slăbiciune şi în teamă şi în mult tremur; şi vorbirea şi proclamaţia mea nu constau în cuvintele convingătoare ale înţelepciunii“ (1 Cor. 2:2-4). Prima parte a acestor versete se referă la mesajul lui Pavel, iar ultima parte se referă la persoana lui Pavel. Deseori noi credem că atunci când o persoană ca Pavel se ridică să vorbească, el trebuie să se simtă bogat şi plin de propriile sale resurse. Dar mesajul lui Pavel era crucea, iar el însuşi era în slăbiciune, frică şi mult tremur. De fiecare dată când cunoaştem crucea vom fi în slăbiciune, teamă şi mult tremur. Dacă am fost trataţi de cruce, nu vom avea nici o încredere în noi înşine şi nu vom îndrăzni să ne lăudăm. Dacă ne lăudăm, considerând că suntem foarte capabili, nu cunoaştem deloc crucea.

Lucrarea subiectivă a crucii în noi este aceea de a înlătura lucrurile care nu-şi au originea în Dumnezeu. Crucea lasă numai lucrurile care sunt din Dumnezeu. Ea nu poate clătina ceea ce vine de la Dumnezeu, dar tot ce este de la om este fără putere înaintea ei. Unii fraţi au spus că în trecut aveau multe metode de a-i ajuta pe oameni ca să fie mântuiţi; dar după ce au început să experimenteze tratarea prin cruce, crucea a tratat variatele lor metode, şi acum este ca şi când nu mai sunt capabili să facă nimic. Aceasta dovedeşte că ceea ce făceau înainte venea din ei înşişi, deoarece tot ceea ce este din Dumnezeu nu poate fi omorât de cruce. Tot ceea ce poate fi distrus de cruce este cu certitudine de la om. Ceea ce trece de cruce şi înviază din nou este de la Dumnezeu; tot ceea ce nu este capabil să învieze este de la om. Domnul Isus este de la Dumnezeu, căci după ce a trecut prin cruce, El a fost capabil să învieze din nou. Ar trebui să nu iubim nimic din viaţa sufletească sau din viaţa cărnii, ci să o lăsăm ca în întregime să se ducă în moarte. Nu trebuie să îngăduim ca ceva dintr-o asemenea viaţă să rămână în noi. Baza biruinţei noastre este sângele Mielului şi cuvântul mărturiei noastre. Mai

mult, atitudinea noastră este aceea că nu vom trăi prin noi înşine în nici un fel; nu vom preţui propria noastră abilitate şi nici nu vom avea vreo încredere în sine. Trebuie să trăim ca oameni plini de teamă şi tremur. Trebuie să realizăm ce creaturi slabe suntem.

Celălalt înţeles al neiubirii vieţii sufletului nostru este acela că noi nu ne iubim viaţa noastră fizică. Trebuie să stăm pentru Dumnezeu chiar cu preţul vieţii noastre. În cartea Iov, Satan I-a spus lui Dumnezeu: „Piele pentru piele! Într-adevăr, omul va da tot ce are pentru viaţa sa“ (2:4). Satan ştie că omul îşi preţuieşte viaţa mai mult decât orice altceva. Dar Dumnezeu spune că biruitorii nu îşi iubesc viaţa. Atitudinea biruitorului este aceea că lui nu-i pasă de ceea ce i-ar putea face Satan. Chiar dacă Satan i-ar lua viaţa, el nu se va înclina niciodată înaintea sa, ci întotdeauna îi va rămâne credincios lui Dumnezeu. Atitudinea biruitorului este aceea de a fi capabil să-I spună Domnului: „De dragul Tău, nu este nici un singur lucru pe care să nu vreau să-l părăsesc, nici chiar viaţa mea.“

CAPITOLUL 5

ORAŞUL SFÂNT, NOUL IERUSALIM

Am văzut deja că femeia din Geneza 2 este aceeaşi cu femeia din Efeseni 5 şi Apocalipsa 12. Acum să analizăm o altă femeie, despre care se consemnează în Apocalipsa 21 şi 22.

Deşi există o mare distanţă între ele, ultimele două capitole din Apocalipsa corespund cu primele trei capitole din Geneza. Dumnezeu a creat cerul şi pământul în Geneza 1, iar despre cerul cel nou şi pământul cel nou se vorbeşte în ultimele două capitole din Apocalipsa. Atât în Geneza cât şi în Apocalipsa se află pomul vieţii. În Geneza este un râu care curge din Eden, iar în Apocalipsa este un râu de apă vie care curge din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. În Geneza există aurul, perlă (bedelion) şi un fel de piatră preţioasă (onix), iar în Apocalipsa există aur, perlă şi tot felul de pietre preţioase. În Geneza 2, Eva era soţia lui Adam. În Apocalipsa 21, Mielul are şi El o soţie. Soţia Mielului este Noul Ierusalim, iar scopul veşnic al lui Dumnezeu este împlinit în această femeie. În Geneza 3, căderea omului a fost urmată de moarte, boală, suferinţă şi blestem. Dar, atunci când Noul Ierusalim coboară din cer, în capitolul 21 din Apocalipsa, nu mai există moarte, suferinţă, plâns sau durere, deoarece toate lucrurile de odinioară au trecut. Dacă citim Scripturile cu atenţie, vom vedea că Geneza 1—3 corespunde într-adevăr cu Apocalipsa 21 şi 22. Aceste pasaje stau faţă în faţă la cele două capete ale timpului.

Deci, am văzut patru femei: Eva în Geneza 2, soţia (biserica) în Efeseni 5, femeia din viziunea din Apocalipsa 12, precum şi soţia Mielului din Apocalipsa 21. Aceste patru femei sunt de fapt o singură femeie, dar istoria ei poate fi împărţită în patru stadii. Când a fost concepută în planul lui Dumnezeu, ea s-a numit Eva. Când este

răscumpărată şi Îl manifestă pe Cristos pe pământ, ea este numită biserica. Când este persecutată de marele dragon, ea este femeia din viziune. Când este complet glorificată în veşnicie, ea este soţia Mielului. Aceste patru femei revelează lucrarea lui Dumnezeu din veşnicie în veşnicie. Femeia din Geneza 2 este femeia pe care Dumnezeu Şi-a propus-o în inima Sa în veşnicia trecută, iar femeia din Apocalipsa 21 este femeia care împlineşte scopul lui Dumnezeu în veşnicia viitoare. Dintre cele două femei de la mijloc, una este biserica, pregătită de către Dumnezeu pentru Cristos, iar cealaltă este femeia care va da naştere copilului de parte bărbătească la sfârşitul timpului. Cu alte cuvinte, aceste patru femei descriu cele patru stadii ale istoriei unei singure femei: un stadiu este în veşnicia trecută, două stadii sunt între veşnicii şi un alt stadiu este în veşnicia viitoare. Chiar dacă aceste patru femei par să fie diferite când vorbim despre ele separat, când le punem împreună vedem că de fapt este vorba de aceeaşi femeie. Soţia Mielului este femeia din Efeseni 5. Din moment ce Domnul Isus este Mielul, este imposibil ca femeia din Efeseni 5 să fie alta decât soţia Mielului. Femeia din Efeseni 5 este asemănată şi cu Eva, iar Eva este asemănată şi cu soţia Mielului din Apocalipsa 21. Când există biruitori, a căror lucrare o reprezintă pe cea a întregii biserici, femeia din Apocalipsa 12 va introduce femeia din Apocalipsa 21. Ca rezultat, în veşnicia viitoare Dumnezeu va obţine într-adevăr o femeie, o femeie conducătoare, care-l va fi tratat complet pe Satan. Dumnezeu va obţine cu adevărat o soţie pentru Miel, iar scopul Său va fi împlinit. Să vedem modul în care femeia din Apocalipsa 12 devine femeia din Apocalipsa 21.

CĂDEREA BABILONULUI

Dintre cele două femei despre care se vorbeşte în Apocalipsa 17:1-3 şi 21:9-10, una este numită curva cea mare, iar cealaltă este numită mireasa. Apocalipsa 17:1 spune: „Şi unul din cei şapte îngeri care avea cele şapte potire a venit şi a vorbit cu mine zicând: ‚Vino aici; îţi voi arăta judecata curvei celei mari care şade pe multe ape.‘ “ Apocalipsa 21:9 spune: „Şi unul dintre cei şapte îngeri care aveau cele şapte potire pline cu ultimele şapte plăgi, a venit şi a vorbit cu mine, spunând: ‚Vino aici; îţi voi arăta mireasa, soţia Mielului.‘ “ Apocalipsa 17:3 spune: „Şi m-a dus în duh într-o pustie, şi am văzut

o femeie.“ Apocalipsa 21:10 spune: „Şi m-a dus în duh pe un munte mare şi înalt, şi mi-a arătat oraşul sfânt, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu.“ Când Duhul Sfânt l-a inspirat pe om să scrie Scripturile, El a folosit în mod intenţionat o structură paralelă atunci când a prezentat cele două femei, pentru ca noi să avem o imagine clară.

Să analizăm întâi lucrurile referitoare la curvă. Curva despre care se vorbeşte în Apocalipsa 17 şi 18 este Babilonul, iar faptele ei sunt extrem de neplăcute lui Dumnezeu. De ce conduita ei constituie o ofensă atât de mare la adresa lui Dumnezeu? Ce reprezintă Babilonul şi care este principiul Babilonului? De ce Dumnezeu tratează Babilonul şi de ce este necesar să aşteptăm ca Babilonul să fie judecat înainte ca soţia Mielului să apară? Dumnezeu să ne deschidă ochii pentru ca într-adevăr să vedem Babilonul conform Scripturilor.

Numele *Babilon* îşi are originea în „Babel.“ Ne amintim istoria turnului Babel din Biblie. Principiul turnului Babel implică încercarea de a construi pe pământ ceva care să atingă cerul. Când oamenii au zidit acest turn, ei au folosit cărămizi. Între cărămidă şi piatră există o diferenţă fundamentală. Piatra este făcută de Dumnezeu, iar cărămizile sunt făcute de om. Cărămizile sunt o invenţie omenească, un produs omenesc. Babilonul este legat de propriile eforturi ale omului de a construi un turn care să atingă cerul. Babilonul reprezintă abilitatea omului. El reprezintă un creştinism fals, un creştinism care nu-I îngăduie Duhului Sfânt să aibă autoritate, un creştinism care nu caută călăuzirea Duhului Sfânt şi care face toate lucrurile prin efort omenesc. Totul constă din cărămizi arse de om; totul depinde de acţiunea omului. Cei care acţionează după acest principiu nu văd că sunt limitaţi; în loc de aceasta, ei încearcă să facă lucrarea Domnului folosindu-şi propria lor abilitate naturală. Ei nu stau pe o poziţie în care într-adevăr să poată spune: „Doamne, dacă Tu nu ne dai har, noi nu putem face nimic.“ Ei cred că abilitatea omului poate fi suficientă pentru a face lucrurile spirituale. Intenţia lor este aceea de a întemeia pe pământ ceva care să atingă cerul.

Totuşi, Dumnezeu nu poate accepta aşa ceva niciodată. Un om are ceva talent şi crede că poate să predice după ce a studiat puţin teologia. Ce înseamnă asta? Cărămizi! Un altul, care este foarte inteligent, primeşte un anumit ajutor şi posedă o anumită cunoştinţă,

şi apoi devine un lucrător creştin. Din nou, ce înseamnă aceasta? Cărămizi! Un anumit om este capabil să facă anumite lucruri, deci i se cere să vină şi să conducă treburile bisericii. Ce înseamnă aceasta? Cărămizi! Toate acestea sunt eforturile omului de a construi ceva de pe pământ până la cer folosind abilitate omenească, folosind cărămizi.

Din nou, trebuie să accentuăm faptul că în biserică nu există nici un loc pentru om. Lucrurile cereşti pot veni numai din cer; lucrurile de pe pământ nu pot merge niciodată în cer. Problema omului este aceea că el nu vede că se află sub judecată, şi nici nu vede că nu este decât ţărână şi lut. Omul poate construi până la o mare înălţime, dar cerul este mai sus decât cea mai mare înălţime făcută de om. Indiferent cât de înalt pot să-şi zidească oamenii turnul, ei tot nu pot atinge cerul. Cerul este întotdeauna deasupra omului. Deşi omul poate să urce şi să construiască, şi deşi s-ar putea să nu cadă, el tot nu va fi capabil să atingă cerul. Dumnezeu a distrus planul omului de a construi turnul Babel pentru a-i arăta că este inutil în lucrurile spirituale. Omul nu poate face nimic.

În Vechiul Testament există un alt incident care ilustrează în mod remarcabil acest principiu. Când israeliţii au intrat în ţara Canaan, prima persoană care a comis păcat a fost Acan. Care a fost păcatul pe care l-a comis Acan? El a spus: „Când am văzut în mijlocul prăzii o manta frumoasă de Şinear…le-am poftit şi le-am luat“ (Ios. 7:21). O haină babiloniană l-a amăgit pe Acan, făcându-l să păcătuiască. Ce implică această haină frumoasă? Haina frumoasă este purtată de dragul înfăţişării. Când cineva se îmbracă cu o haină frumoasă, aceasta înseamnă că el se împodobeşte pentru a-şi îmbunătăţi înfăţişarea şi pentru a-şi adăuga un pic de strălucire. Faptul că Acan a poftit o haină babiloniană denotă faptul că el urmărea să se îmbunătăţească pe sine, să arate mai bine. Acesta a fost păcatul lui Acan.

Cine au fost primii care au păcătuit în Noul Testament, după ce a început biserica? Scriptura revelează că ei au fost Anania şi Safira. Care a fost păcatul pe care l-au comis? Ei L-au minţit pe Duhul Sfânt. Ei nu-L iubeau prea mult pe Domnul, dar voiau să fie priviţi ca unii care-L iubesc foarte mult pe Domnul. Ei doar simulau. Ei nu au fost gata să-I ofere cu bucurie lui Dumnezeu totul al lor. Totuşi, înaintea omului, ei au acţionat ca şi cum I-ar fi oferit totul. Aceasta este haina babiloniană.

Deci, principiul Babilonului este ipocrizia. Nu există nici o realitate, şi totuşi oamenii acţionează ca şi cum ea ar exista, pentru a obţine gloria de la om. Iată o primejdie reală pentru copiii lui Dumnezeu — aceea de a simula că sunt spirituali. Foarte mult din conduita spirituală este în falsitate. Ea este îmbrăcată ca o poleială. Multe rugăciuni lungi sunt contrafaceri; multe tonuri rugative sunt ireale. Nu există nici o realitate; dar lucrurile sunt făcute ca şi cum ea ar exista. Acesta este principiul Babilonului. De fiecare dată când îmbrăcăm o haină care nu se potriveşte cu condiţia noastră reală, noi ne acţionăm în principiul Babilonului.

Copiii lui Dumnezeu nu ştiu cât de multă falsitate au îmbrăcat pentru a primi glorie de la om. Acest lucru este complet opus atitudinii miresei. Orice lucru făcut în falsitate este conform principiului curvei, nu conform principiului miresei. Pentru copiii lui Dumnezeu este un lucru mare să fie eliberaţi de simulare înaintea omului. Principiul Babilonului este acela de a simula pentru a primi gloria de la om. Dacă ne fixăm privirea pe gloria omului şi pe poziţia acestuia în biserică, noi avem o parte în păcatul hainei babiloniene şi în păcatul comis de Anania şi Safira. Consacrarea falsă este păcat, iar spiritualitatea falsă este de asemenea păcat. Adevărata închinare este în duh şi în adevăr. Fie ca Dumnezeu să ne facă oameni adevăraţi.

O altă condiţie a Babilonului este dezvăluită în Apocalipsa 18:7: „Căci ea zice în inima ei: ‚Şed ca regină, şi nu sunt o văduvă.‘ “ Ea şade ca o regină. Ea şi-a pierdut în întregime caracterul de văduvă. Ea nu are nici un simţământ faţă de Domnul Isus care a fost omorât şi răstignit pe cruce. În loc de aceasta, ea spune: „Şed ca regină.“ Ea şi-a pierdut credincioşia; ea şi-a ratat scopul ei potrivit. Acesta este principiul Babilonului, şi acesta este creştinismul corupt.

Capitolul 18 ne spune multe alte lucruri despre Babilon, în special lucruri legate de luxul în care se desfăta. În ceea ce priveşte atitudinea noastră faţă de invenţiile ştiinţei, noi ne putem folosi de multe dintre ele atunci când avem nevoie. Aşa cum apostolul Pavel vorbea despre folosirea lumii (1 Cor. 7:31), scopul nostru este numai acela de a folosi aceste lucruri. Totuşi, desfătarea în lux este altceva. Unii creştini refuză orice lux şi orice lucru care contribuie la desfătarea cărnii. Noi nu spunem că nu ar trebui să folosim absolut deloc anumite lucruri; dar spunem că orice lucru în exces înseamnă lux. Indiferent

dacă este vorba de îmbrăcăminte, hrană sau adăpost, cât timp este ceva excesiv sau dincolo de nevoia noastră, este un lux şi este conform principiului Babilonului. Dumnezeu ne permite tot ceea ce avem nevoie, dar El nu ne permite lucruri care depăşesc necesitatea noastră. Ar trebui să ne organizăm trăirea potrivit principiului nevoii; atunci Dumnezeu ne va binecuvânta. Dacă trăim conform poftei noastre, atunci trăim conform principiului Babilonului, şi Dumnezeu nu ne va binecuvânta.

Am văzut că principiul Babilonului înseamnă amestecarea lucrurilor omului cu Cuvântul lui Dumnezeu, şi a lucrurilor cărnii cu lucrurile Duhului. Înseamnă a simula că ceva din om este ceva din Dumnezeu. Înseamnă a primi gloria omului pentru a satisface pofta omului. Prin urmare, Babilonul este creştinismul amestecat şi corupt. Care ar trebui să fie atitudinea noastră faţă de Babilon? Apocalipsa 18:4 spune: „Şi am auzit o altă voce din cer, spunând: ‚Ieşiţi din ea, poporul Meu, ca să nu participaţi la păcatele ei şi să nu primiţi plăgile ei.‘ “ 2 Corinteni 6:17-18 spune de asemenea: „De aceea, ‚ieşiţi din mijlocul lor şi fiţi separaţi, spune Domnul; şi nu vă atingeţi de ce este necurat; şi vă voi primi bine‘; ‚şi Eu voi fi un Tată pentru voi, iar voi Îmi veţi fi fii şi fiice.‘ “ Conform Cuvântului lui Dumnezeu, copiii Săi nu pot fi implicaţi în nici un lucru care conţine caracterul Babilonului. Dumnezeu a spus că trebuie să ieşim din orice situaţie în care puterea omului este amestecată cu puterea lui Dumnezeu, în care abilitatea omului este amestecată cu lucrarea lui Dumnezeu, şi în care opinia omului este amestecată cu Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu putem avea parte în vreun lucru care are caracterul Babilonului. Trebuie să ieşim afară din el. Copiii lui Dumnezeu trebuie să înveţe din adâncimile duhului lor să se separe de Babilon şi să judece toate acţiunile lui. Dacă facem astfel, noi nu vom fi condamnaţi împreună cu Babilonul.

Babilonul şi-a avut începutul în turnul Babel. Babilonul devine tot mai mare zi de zi. Dar la sfârşit îl va judeca Dumnezeu. Apocalipsa 19:1-4 spune: „După aceste lucruri, am auzit ceva şi cum ar fi fost vocea unei mari mulţimi din cer, spunând: ‚Aleluia! Mântuirea şi gloria şi puterea sunt ale Dumnezeului nostru. Căci adevărate şi drepte sunt judecăţile Sale; căci El a judecat curva cea mare care a corupt pământul cu curvia ei, şi El a răzbunat sângele sclavilor Săi

din mâna ei.' Şi a doua oară ei au spus: ‚Aleluia!' Şi fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor. Şi cei douăzeci şi patru de bătrâni şi cele patru creaturi vii au căzut jos şi I s-au închinat lui Dumnezeu care şade pe tron, spunând: ‚Amin, Aleluia!' " Atunci când Dumnezeu va judeca curva şi va zdrobi toată lucrarea ei, şi când El va arunca afară tot ceea ce este ea şi principiul pe care îl reprezintă, vocile din cer vor spune: „Aleluia!" În Noul Testament există foarte puţine exclamaţii de „Aleluia," şi toate se află în acest capitol deoarece Babilonul, care a falsificat Cuvântul lui Cristos, a fost judecat.

Pasajul din Apocalipsa 18:2-8 ne spune motivul căderii şi judecării Babilonului. Faptele păcătoase ale Babilonului sunt proclamate, iar consecinţele judecăţii lui sunt prezentate. Toţi cei care au acelaşi gând cu Dumnezeu trebuie să spună: „Aleluia," căci Dumnezeu a judecat Babilonul. Deşi judecata efectivă va avea loc în viitor, judecata spirituală trebuie să aibă loc astăzi. Judecata efectivă va fi îndeplinită de către Dumnezeu în viitor, dar judecata spirituală trebuie să fie executată de către noi astăzi. Dacă copiii lui Dumnezeu aduc în biserică multe lucruri nespirituale, cum considerăm acest lucru? Oare faptul că noi toţi suntem copiii lui Dumnezeu şi că ar trebui să ne iubim unii pe alţii înseamnă că nu ar trebui să spunem „Aleluia" la judecata lui Dumnezeu? Trebuie să înţelegem că aici nu este vorba de dragoste, ci de gloria lui Dumnezeu. Principiul Babilonului este confuzia şi necurăţia; de aceea, numele ei este curva. Puţinele pasaje din Apocalipsa pe care Dumnezeu le foloseşte pentru a descrie Babilonul ne arată ura Sa extremă faţă de ea. „Cei care distrug pământul" din Apocalipsa 11:18 sunt din această femeie, despre care în capitolul nouăsprezece se spune că „a corupt pământul" (v. 2).

Dumnezeu urăşte principiul Babilonului mai mult decât orice altceva. Trebuie ca în prezenţa Sa să vedem cât din fiinţa noastră încă nu este absolut pentru El. Tot ce este compromis şi nu este absolut este numit Babilon. Avem nevoie de iluminarea lui Dumnezeu, pentru ca în lumina Sa să putem judeca totul din noi care nu este absolut faţă de El. Numai când ne judecăm pe noi înşine în felul acesta putem mărturisi că şi noi urâm principiul Babilonului. Fie ca, prin harul Său, Domnul să nu îngăduie ca noi să urmărim glorie şi onoare în afara lui Cristos. Domnul nee cere ca să ne placă şi să urmărim să fim persoane absolute, care să nu trăiască în principiul Babilonului.

Apocalipsa 19:5 spune: „Şi o voce a ieşit din tron, spunând: ‚Lăudaţi-L pe Dumnezeul nostru, voi toţi sclavii Săi şi cei care vă temeţi de El, mici şi mari.‘ “ O trăsătură specială a cărţii Apocalipsa o constituie proclamaţiile din cer. Citim despre lucruri cum ar fi o „voce din cer“ şi „o voce a ieşit din tron“ (18:4; 19:5). Acestea sunt declaraţii din cer, care indică timpul când Dumnezeu vorbeşte, locul în care Dumnezeu vorbeşte şi lucrul pe care El pune accent. Există motive clare pentru proclamaţia din Apocalipsa 19:5. Pe de o parte, ea se datorează faptului că marea curvă este judecată; iar pe de altă parte, ea priveşte către căsătoria Mielului care trebuie să vină. De aceea, din cer a fost emisă o proclamaţie din cer pentru a-I da laudă Dumnezeului nostru. Dumnezeu lucrează din veşnicie şi a consumat multă energie în lucrarea Sa pentru ca să obţină laudă. Efeseni menţionează că Dumnezeu are o moştenire în sfinţi. Care este moştenirea lui Dumnezeu în sfinţi? Există numai un singur lucru pe care omul I-l poate aduce lui Dumnezeu — lauda. Lauda este moştenirea lui Dumnezeu în sfinţi. Vocea din cer proclamă faptul că toţi slujitorii lui Dumnezeu, toţi cei care-I aparţin lui Dumnezeu, mici şi mari, trebuie să-L laude. Scopul lui Dumnezeu trebuie împlinit, şi el va fi împlinit în curând. Dumnezeu trebuie să obţină ceea ce caută; noi toţi trebuie să-L lăudăm.

Când vocea de pe tron a declarat că lauda trebuie dată lui Dumnezeu, în univers au răsunat o mulţime de ecouri. Apocalipsa 19:6 spune: „Şi am auzit ca şi cum ar fi fost vocea unei mari mulţimi şi ca sunetul multor ape şi ca sunetul unor tunete puternice, spunând: ‚Aleluia! Căci Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic domneşte.‘ “ Pe de o parte, a fost emisă o declaraţie de la tron; iar pe de altă parte a existat un răspuns din partea a mii de mii, şi a zeci de mii de zeci de mii. Când Ioan asculta, el nu a auzit vocea unei singure persoane, ci vocea multor ape şi vocea unor tunete puternice. Când asculţi zgomotul unei mari cascade sau al valurilor oceanului, vei înţelege cât de puternică poate fi vocea multor ape. Vocea tunetului este suficient de puternică; cu cât mai puternică este vocea tunetelor puternice! Toate aceste voci puternice şi tunătoare spuneau: „Aleluia!“ Declaraţia din cer, răspunsul întregului univers şi fiecare voce spunea „Aleluia“ din cauza unui eveniment special care urma să aibă loc. Evenimentul este acela că „Domnul Dumnezeul nostru cel Atotputernic domneşte.“

ASpre ce se îndreaptă inimile noastre atunci când citim această proclamaţie? Acest pasaj nu spune că *noi* vom domni şi că prin urmare ar trebui să ne veselim şi să fim extrem de bucuroşi. Şi nici nu spune că vom primi o coroană şi că de aceea ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu. El spune că Domnul Dumnezeul nostru cel Atotputernic domneşte. Gândul lui Dumnezeu este acela că El ar trebui să domnească, că El ar trebui să exercite autoritate. Când Dumnezeu domneşte, Cristos este Cel care domneşte. Să întoarcem paginile înapoi, la Apocalipsa 11:15: „Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său, şi El va domni în veci de veci." „Domnul nostru" se referă la Dumnezeu, iar „Cristosul Său" se referă la Cristos. Dar pronumele „El" care urmează este folosit într-un mod destul de ciudat. Din moment ce pasajul începe cu „Domnul nostru şi…Cristosului Său," ar fi logic ca el să continue cu expresia: „Şi *Ei* vor domni în veci de veci." Aşa ar fi corect din punct de vedere gramatical. Dar nu este aşa. Pasajul respectiv este urmat de expresia „Şi *El* va domni în veci de veci." Aceasta ne face în stare să înţelegem că domnia Domnului este domnia lui Cristos, şi că domnia lui Cristos este domnia lui Dumnezeu. Împărăţia lui Dumnezeu este împărăţia lui Cristos. Domnia lui Dumnezeu este domnia lui Cristos. Deoarece Dumnezeu domneşte şi Cristos domneşte, toţi se veselesc cu o mare bucurie şi strigă: „Aleluia!"

Apocalipsa 19:7 continuă: „Să ne bucurăm şi să ne veselim, şi să-I aducem gloria…" Acesta este momentul în care Dumnezeu va fi glorificat. Iar apoi, versetul spune: „…căci a venit căsătoria Mielului, şi soţia Lui s-a pregătit." (*Soţia* este traducerea corectă, deşi unii traducători folosesc cuvântul *mireasa*). Nu numai că autoritatea lui Dumnezeu a început, dar a fost introdusă şi împărăţia. Mai mult, omul corporativ, eterna Eva pe care Dumnezeu a dorit-o, a fost obţinută. Căsătoria Mielului a venit, iar soţia Lui s-a pregătit. Există două motive pentru laudă. În primul rând, Dumnezeu domneşte. La aceasta noi spunem: „Aleluia!" În al doilea rând, Dumnezeu a obţinut ceea ce El S-a hotărât să aibă în veşnicia trecută. La aceasta noi spunem din nou: „Aleluia!" Ar trebui ca şi noi să ne veselim şi să fim extrem de bucuroşi, deoarece într-o zi Dumnezeu va obţine cu certitudine ceea ce El doreşte. Când a venit căsătoria Mielului, soţia Lui este gata.

Când privim la noi înşine, pare imposibil ca vreodată să vină o asemenea zi în care Cristos va prezenta în faţa Sa o biserică glorioasă, fără pată, rid sau vreun alt lucru de acest fel. Dar din moment ce aceasta se va întâmpla, cum ne putem reţine de la a spune „Aleluia!"? Indiferent cât de multă slăbiciune a fost şi este, atât ieri cât şi azi, în ziua aceea Dumnezeu va obţine ceea ce a hotărât în voia Sa. Niciodată să nu uitaţi — în ziua aceea, soţia va fi gata. De aceea, trebuie să-I dăm gloria şi trebuie să spunem Aleluia!

Să citim din nou versetul 7: „Să ne bucurăm şi să ne veselim, şi să-I aducem gloria, căci a venit căsătoria Mielului, şi soţia Lui s-a pregătit." Trebuie să remarcăm faptul că acest pasaj se referă la soţia Mielului, nu la mireasa Mielului. Acum să mergem mai departe, şi să citim Apoc. 21:1-2: „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou…şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborându-se din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soţul ei." Când au loc evenimentele din capitolul 19, cu privire la soţia care s-a pregătit? Ele au loc înainte de mileniu. Când au loc evenimentele din capitolul 21, cu privire la mireasa care este gata? Ele au loc după mileniu. Din moment ce Noul Ierusalim trebuie să aştepte cerul cel nou şi pământul cel nou înainte de a fi mireasa Mielului, de ce se spune că soţia Mielului este gata *înainte* de mileniu? Vă rog să remarcaţi faptul că în capitolul 19 nu se vorbeşte despre căsătoria Mielului, ci pur şi simplu se spune că această căsătorie a venit. La acea vreme, dacă vom privi înapoi, vom vedea că curva a căzut, iar dacă vom privi înainte, vom vedea cerul cel nou şi pământul cel nou. De aceea este făcută declaraţia potrivit căreia căsătoria Mielului a venit. Totuşi, în realitate, există o mie de ani la mijloc. Numai atunci când aceşti o mie de ani vor fi trecut va veni timpul efectiv pentru căsătoria Mielului. Femeia este de fapt soţia lui Cristos în cerul cel nou şi pământul cel nou, nu în timpul împărăţiei.

Există încă un lucru pe care trebuie să-l remarcăm. În capitolul 12 există femeia cu copilul de parte bărbătească şi cu mulţi alţi copii. Dar în capitolul 19 există numai soţia. Unde sunt copilul de parte bărbătească şi numeroşii copii? Este ca şi cum ar fi dispărut. Cum este posibil ca femeia, copilul de parte bărbătească şi restul copiilor ei să devină soţia Mielului?

Pentru a ne lămuri, trebuie să studiem principiul copilului de

parte bărbătească. Amintiţi-vă că copilul de parte bărbătească îndeplineşte totul ca şi cum ar reprezenta întreaga biserică. În capitolul 19, declaraţia că soţia s-a pregătit este făcută având în vedere biruitorii. Întregul corp al bisericii trebuie să aştepte până la vremea cerului nou şi a pământului cel nou pentru a fi mireasa. Ea nu va fi gata decât atunci. Dar cu o mie de ani mai devreme, se anunţă că soţia s-a pregătit. De ce? Ce fel de pregătire este aceasta? Această proclamaţie se referă la pregătirea biruitorilor şi numai a lor. Din cauză că biruitorii sunt gata pe deplin, se declară că soţia s-a pregătit.

Trebuie să nu uităm că ceea ce biruitorii îndeplinesc nu este numai pentru ei înşişi, ci pentru întreaga biserică. Cuvântul lui Dumnezeu spune că, atunci când un singur mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună cu el (1 Cor. 12:26). Biruitorii se luptă cu Satan în numele întregului Trup. Victoria lor aduce beneficiu întregului. De aceea, pregătirea menţionată în capitolul 12 este legată de viaţă. Din cauză că biruitorii au mai multă maturitate în viaţă, ei sunt gata. Din cauză că biruitorii sunt gata înaintea lui Dumnezeu, El consideră pregătirea lor ca fiind pregătirea întregului Trup.

Realizaţi cât de preţioase sunt toate acestea? Trebuie să reţinem acest unic lucru — toată căutarea noastră şi toată creşterea noastră nu este pentru noi ca indivizi, ci pentru Trup. Ceea ce primeşte fiecare mădular de la Dumnezeu este pentru întregul Trup. Când urechile tale aud un cuvânt, nu poţi spune că *tu* nu ai auzit, deoarece urechile tale sunt unite cu trupul tău. Când gura ta spune ceva greşit, nu poţi nega că *tu* ai vorbit greşit, deoarece gura şi trupul tău sunt unite. În acelaşi mod, tot ceea ce biruitorii realizează constituie realizarea întregului Trup. Din moment ce Domnul nostru este Capul bisericii, tot ceea ce El a realizat pe cruce aparţine bisericii. În acelaşi fel, aşa cum noi primim beneficiu de la Cap, tot astfel primim beneficiu de la Trup. Aşa cum participăm la ceea ce Domnul a realizat, tot astfel participăm la ceea ce alte mădulare au realizat. Când Dumnezeu vede pregătirea biruitorilor, El o consideră ca fiind pregătirea întregii biserici. De aceea se poate spune că soţia s-a pregătit.

Pregătirea soţiei se referă în special la hainele soţiei. Versetul 19:8 spune: „Şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat; căci inul subţire sunt dreptăţile sfinţilor.“ Scriptura ne revelează că există două feluri de haine pentru creştini. Una dintre ele

este Domnul Isus. Domnul Isus este îmbrăcămintea noastră. Cealaltă este haina din in subţire, strălucitor şi curat, despre care se vorbeşte în versetul 8. De fiecare dată când venim înaintea lui Dumnezeu, Domnul Isus este haina noastră. El este dreptatea noastră, şi noi Îl îmbrăcăm atunci când ne apropiem de Dumnezeu. Această haină este îmbrăcămintea noastră comună; fiecare sfânt este îmbrăcat înaintea lui Dumnezeu şi nu poate fi găsit dezbrăcat. Pe de altă parte, atunci când Îi suntem prezentaţi lui Cristos, trebuie să fim îmbrăcaţi cu in subţire, strălucitor şi curat. Acesta reprezintă dreptăţile sfinţilor. „Dreptăţile" înseamnă o succesiune de fapte drepte, una după cealaltă. Toate aceste fapte drepte constituie haina noastră de in subţire. Când am fost mântuiţi, noi am început să obţinem o haină de in subţire pentru împodobirea noastră — dreptăţile sfinţilor.

Putem vedea aceste două tipuri de haine pentru creştin şi în Psalmul 45. Versetul 13 spune: „Fiica împăratului este plină de glorie înăuntrul locuinţei regale; Haina ei este o ţesătură încrustată cu aur." Materialul îmbrăcăminţii ei este aur, aur bătut. Apoi, versetul 14 spune: „Ea va fi condusă înaintea Împăratului în îmbrăcăminte brodată." Haina menţionată în versetul 13 diferă de cea menţionată în versetul 14. În versetul 13 haina este de aur; dar în versetul 14 haina este o broderie. Hainele din in subţire din Apocalipsa 19 sunt brodate; ele nu sunt din aur.

Atunci, ce este aurul? Domnul Isus este aurul. El este aur deoarece este în întregime de la Dumnezeu. Dreptatea pe care Domnul Isus ne-a dat-o, haina pe care El a pus-o pe noi atunci când am fost mântuiţi, este ceva din aur. Pe lângă această haină, din ziua în care am primit mântuirea, noi am ţesut o altă haină. Această haină are de-a face cu faptele drepte ale sfinţilor. Cu alte cuvinte, îmbrăcămintea din aur ne este dată de către Dumnezeu prin Domnul Isus, în timp ce îmbrăcămintea brodată ne este dată de către Domnul Isus prin Duhul Sfânt. Când am crezut în Domnul, Dumnezeu ne-a dat o haină de aur prin Domnul Isus. Această haină este Domnul Isus Însuşi, şi nu are absolut nimic în comun cu conduita noastră. Ea a fost procurată de El, gata făcută. Totuşi, haina brodată este legată de faptele noastre. Ea este lucrată, cusătură cu cusătură, prin lucrarea zilnică a Duhului Sfânt în noi.

Care este înţelesul broderiei? La început este doar o bucată de

material care nu are nimic pe ea. Mai târziu, pe ea se coase ceva cu un fir, şi prin această lucrare de coasere materialul iniţial şi firul devin una. Aceasta înseamnă că, atunci când Duhul lui Dumnezeu lucrează asupra noastră, El Îl constituie pe Cristos înăuntrul nostru — aceasta este lucrarea de brodare. Deci noi nu vom avea doar o haină din aur, ci şi o haină brodată de Duhul Sfânt. Prin această lucrare, Cristos va fi constituit în noi şi va fi exprimat din noi. Această haină brodată constă din faptele drepte ale sfinţilor. Ea nu este făcută o dată pentru totdeauna, ci este realizată treptat, zi după zi, până când Dumnezeu spune că ea este gata.

Poate unii vor întreba despre care fapte drepte se vorbeşte în mod specific aici. Evangheliile consemnează multe fapte drepte, cum ar fi cea a Mariei, care şi-a exprimat dragostea pentru Domnul ungându-L cu untdelemn. Această dreptate (faptă dreaptă) poate fi unul din firele transversale sau longitudinale din haina ei de in subţire. Au mai fost şi alţii, cum ar fi Ioana, soţia lui Cuza, şi multe alte femei, care, din dragostea lor pentru Domnul, au slujit nevoilor Sale materiale şi ale ucenicilor Săi. Acestea sunt de asemenea fapte drepte. Deseori inima noastră este atinsă de dragostea Domnului, iar noi îi dăm o expresie exterioară. Aceasta este dreptatea noastră, haina noastră de in subţire. Aceasta este lucrarea de brodare care are loc astăzi. Orice expresie care rezultă din dragostea noastră pentru Domnul şi care este făcută prin Duhul Sfânt este o „cusătură“ printre miile de alte „cusături“ din broderie. Biblia ne spune că oricine va da un pahar cu apă rece unui micuţ, cu nici un chip nu-şi va pierde răsplata. Aceasta de asemenea este o faptă dreaptă făcut din dragoste pentru Domnul. Atunci când avem vreo expresie sau act al dragostei pentru Domnul, aceasta este dreptate (faptă neprihănită).

Apocalipsa 7:9 ne spune că haina pe care o poartă mulţimile este o haină albă. Ea a fost spălată şi albită în sângele Mielului. Trebuie să nu uităm că noi putem fi albiţi numai dacă suntem curăţiţi de păcatele noastre prin sânge. Noi trebuie să fim curăţiţi nu doar de păcatele noastre, ci şi de conduita noastră bună. Şi ea poate fi albită numai dacă este spălată în sânge. Nici măcar o singură faptă a vreunui creştin nu este albă la origine. Chiar dacă avem o anumită dreptate (neprihănire), ea este amestecată, nu este pură. Deseori am fost buni cu alţii, dar înăuntru am fost răuvoitori. Deseori am

fost răbdători cu alţii; dar când ne-am dus acasă am cârtit. Astfel, după ce am făcut vreo faptă dreaptă, noi încă avem nevoie de curăţirea sângelui. Avem nevoie de sângele Domnului Isus ca să ne curăţească de păcatele pe care le comitem, şi avem nevoie de sângele Domnului Isus ca să curăţească faptele noastre drepte.

Nici un creştin nu poate face vreodată o haină care să fie de un alb pur. Chiar dacă am putea face una care să fie nouăzeci şi nouă la sută pură, tot ar exista un procent de amestec. Înaintea lui Dumnezeu nici un om nu este în întregime fără cusur. Chiar şi faptele bune făcute din dragoste pentru Domnul au nevoie de curăţirea sângelui. Un om foarte spiritual a spus odată că până şi lacrimile pe care le vărsa pentru păcat trebuiau să fie spălate prin sânge. O, chiar şi lacrimile de pocăinţă trebuie curăţite prin sânge! Deci, Apocalipsa 7:14 indică faptul că hainele lor au fost albite în sângele Mielului. Noi nu avem nimic cu care să ne putem lăuda. De la exterior la interior, nimic nu este în întregime pur. Cu cât ne cunoaştem mai mult pe noi înşine, cu atât realizăm mai mult cât de murdari suntem. Cele mai bune fapte ale noastre şi cele mai bune intenţii ale noastre sunt impure. Fără curăţirea sângelui este imposibil să fim albi.

Dar hainele nu sunt doar albe; ele sunt luminoase sau strălucitoare (Apoc. 19:8). Înţelesul cuvântului „luminos“ este „strălucitor.“ Albul are tendinţa de a deveni opac, pal şi comun. Dar această haină nu este numai albă, ci şi strălucitoare. Poate Eva a fost albă înainte de a păcătui, dar în nici un caz nu a fost strălucitoare. Poate Eva era fără păcat înainte de cădere; dar ea era numai inocentă, nu şi sfântă. Dumnezeu nu cere doar să fim albi, ci şi strălucitori. Albul este un aspect pasiv, static; dar strălucirea este un aspect pozitiv, activ.

De aceea, nu trebuie să ne fie teamă de greutăţi, şi nici nu trebuie să ne dorim o cale uşoară, deoarece zilele dificile ne pot face să strălucim. Când ne gândim la unii creştini, nu simţim că au păcătuit sau că sunt greşiţi în vreun fel. Dimpotrivă, simţim că sunt foarte buni în aproape fiecare aspect. Dar în acelaşi timp nu simţim nici o strălucire. Bunătatea lor este doar o bunătate obişnuită. Ei sunt albi, dar nu strălucesc. Totuşi, există alţi creştini care sunt încercaţi deseori şi care se confruntă cu suferinţa. De multe ori ei sunt atât de zguduiţi încât este ca şi cum în mod sigur vor cădea — dar ei continuă să stea în picioare. După o anumită perioadă de timp, aceşti

creştini ajung de o calitate strălucitoare. Ei sunt strălucitori în caracterul şi virtutea lor. Ei nu sunt opaci, ci strălucitori; ei nu sunt doar albi, ci luminoşi.

Dumnezeu lucrează în noi tot timpul. El depune în mod continuu mult efort asupra noastră pentru ca noi să fim albi, şi El lucrează în mod continuu asupra noastră pentru a ne face strălucitori. Dorinţa Sa este ca noi să fim luminoşi. De aceea, trebuie să plătim un preţ mare. Trebuie să fim gata ca asupra noastră să vină orice fel de dificultate. Altfel, nu putem fi niciodată luminoşi. A fi doar albi nu este suficient; Dumnezeu cere ca în noi să se vadă o strălucire pozitivă. Teama de greutăţi, teama de necazuri şi dorinţa de a avea o cale uşoară şi lină ne va face să ne pierdem strălucirea. Cu cât întâmpinăm mai multe suferinţe şi dificultăţi, cu atât putem străluci mai mult. Oamenii care duc o viaţă uşoară şi obişnuită pot fi albi, dar ei nu vor fi strălucitori niciodată.

Această haină este din in subţire. Potrivit Scripturilor, lâna are un alt înţeles decât inul. Lâna simbolizează lucrarea Domnului Isus, iar inul subţire simbolizează lucrarea Duhului Sfânt. Isaia 53:7 Îl descrie pe Domnul Isus ca pe o oaie care este mută înaintea celor care o tund. Acest verset ne indică faptul că lâna posedă aspectul răscumpărării. Totuşi, în inul subţire nu este implicat nici un aspect al răscumpărării. Inul subţire este produs dintr-o plantă; el nu are legătură cu sângele. Inul subţire este produsul lucrării Duhului Sfânt înăuntrul omului. Haina din in subţire ne spune că Dumnezeu cere ca omul să aibă nu doar dreptatea lui Dumnezeu, ci şi propriile sale fapte drepte. Dumnezeu nu intenţionează să obţină doar dreptatea Sa în noi, ci de asemenea intenţionează să obţină multe dreptăţi (fapte drepte) în noi.

„Şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat“ (Apoc. 19:8). Toate faptele şi toate dreptăţile exterioare sunt produse prin har. „I s-a dat…“ Faptele nu sunt fabricate de omul natural; ele sunt produsul lucrării Duhului Sfânt în om. Trebuie să învăţăm să privim la Domnul şi, într-o atitudine de aşteptare, să spunem: „Doamne, dă-mi-l. Doamne, acordă-mi harul.“ Cât de bun este acest lucru — haina este dată prin har! Dacă spunem că haina este făcută de noi, aceasta este realitatea; într-adevăr ea a fost lucrată de noi. Dar, de cealaltă parte, ea este dată de Dumnezeu, deoarece noi nu putem

produce un lucru atunci când depindem de noi înşine. Domnul este Cel care îl îndeplineşte în noi prin Duhul Sfânt.

De multe ori simţim că o povară este într-adevăr mare. De aceea vrem să scăpăm de ea; aproape că-L implorăm pe Domnul: „O Doamne, eliberează-mă!" Dar trebuie să ne schimbăm rugăciunea şi să spunem: „Doamne, fă-mă în stare să port povara. Doamne, fă-mă să pot sta în picioare sub ea. Fă-mă alb şi îmbracă-mă într-o haină strălucitoare."

Apocalipsa 19:9 spune: „Şi el [îngerul] mi-a spus: ‚Scrie…' " Dumnezeu a vorbit, şi El i-a cerut lui Ioan să scrie. Ce a scris el? „Binecuvântaţi sunt cei chemaţi la ospăţul de căsătorie al Mielului." Îngerul a spus: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu." O, nu poate exista nici un alt privilegiu, nici o altă poziţie mai înaltă decât aceasta — de a fi chemat la ospăţul de căsătorie al Mielului. „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu." Dumnezeu clarifică în mod special faptul că acestea sunt cuvintele Sale adevărate. Trebuie să le acceptăm, trebuie să le acordăm atenţie şi trebuie să le ţinem minte.

Care este diferenţa dintre cei care sunt chemaţi la ospăţul de căsătorie şi mireasa Mielului? Mireasa este un grup ales — omul cel nou. Dar cei care sunt chemaţi la ospăţul de nuntă sunt mulţi indivizi — biruitorii. Ospăţul de căsătorie al Mielului se referă la epoca împărăţiei. Cei care sunt chemaţi vor fi împreună cu Domnul, savurând o părtăşie unică şi specială, pe care nimeni nu a gustat-o vreodată. Domnul a spus prin înger: „Binecuvântaţi sunt cei chemaţi la ospăţul de căsătorie al Mielului…Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu." Fie ca, de dragul Său, Dumnezeu să ne facă capabili de a savura această părtăşie specială cu El. Fie ca El să ne facă persoane care, în umilinţă, caută să satisfacă dorinţa inimii Sale. Fie ca El să ne facă să urmărim a fi persoane care să alimenteze biserica cu viaţă. Şi fie ca El să ne facă în stare să fim biruitorii de dragul împărăţiei.

CERUL CEL NOU ŞI PĂMÂNTUL CEL NOU

Versetul 21:1 spune: „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou; căci primul cer şi primul pământ au trecut, şi marea nu mai este." Aici din nou, la distanţă, noi suntem în partea opusă Genezei.

În Geneza 1, cerul şi pământul sunt cerul şi pământul de la început, dar în acest verset avem un cer nou şi un pământ nou. În Geneza era marea, dar în acest verset marea nu mai este.

Versetul 2 continuă: „Şi am văzut oraşul sfânt, Noul Ierusalim, coborându-se din cer de la Dumnezeu, pregătit ca o mireasă împodobită pentru soţul ei.“ În capitolul 19 se află declaraţia potrivit căreia a venit căsătoria Mielului şi soţia Lui s-a pregătit. Dar în acest capitol, Noul Ierusalim este pregătit ca o mireasă împodobită pentru soţul ei. Aceasta este realitatea. În Apocalipsa există multe declaraţii, dar cea mai importantă dintre ele o găsim în Apocalipsa 11:15. Conform ordinii desfăşurării evenimentelor, răpirea copilului de parte bărbătească şi aruncarea din cer a dragonului au loc după această declaraţie. Atunci, cum este posibil ca la această vreme să fie rostite cuvintele „împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său“? Este posibil deoarece această declaraţie a fost făcută la începutul lucrurilor, nu la împlinirea lor. Aceasta înseamnă că a sosit un punct de cotitură. Atunci când există o cotitură definită către scopul veşnic al lui Dumnezeu, El poate face o asemenea declaraţie în cer. În capitolul 19 Dumnezeu face o altă declaraţie, spunând că a venit căsătoria Mielului şi că soţia Lui s-a pregătit. Această declaraţie de asemenea este făcută la începutul evenimentelor care sunt gata să se întâmple. Deoarece înaintea Sa biruitorii reprezintă mireasa, şi deoarece în ochii Săi acest grup de oameni este gata, Dumnezeu poate declara faptul că a venit căsătoria Mielului şi că soţia Lui s-a pregătit. Totuşi, acest „a venit“ este pe deplin realizat în cerul cel nou şi pământul cel nou. În Apocalipsa 21:2, Ioan a văzut în realitate Noul Ierusalim coborându-se din cer de la Dumnezeu. La acel timp, mireasa era cu adevărat gata, în orice privinţă. Aceasta nu este doar pregătirea declarată în capitolul 19, ci pregătirea în fapt real.

Acum trebuie să ne întoarcem la Efeseni 5:26 şi 27. „Pentru ca El să o sfinţească, după ce a curăţit-o prin spălarea apei în cuvânt, ca să-Şi prezinte biserica glorioasă, neavând pată sau rid sau vreun asemenea lucru, ci fiind sfântă şi fără cusur.“ „Pentru ca El să-Şi prezinte biserica“ este un lucru care se împlineşte în Apocalipsa 21. Acum, înaintea lui Dumnezeu, mireasa este gata de a fi prezentată Domnului. „Pregătită ca o mireasă“ nu mai reprezintă ceva dificil de înţeles. Până la sfârşitul perioadei împărăţiei, întreaga biserică

va fi adusă la acest stadiu. Ceea ce nu putem vedea astăzi, vom vedea pe deplin în ziua aceea. Astăzi putem spune că standardul lui Dumnezeu pentru biserică este înalt şi ne întrebăm cum va putea biserica să ajungă vreodată într-o asemenea condiţie. Poate nu ştim cum va face Dumnezeu acest lucru, dar totuşi ştim că biserica va ajunge în acea poziţie la vremea cerului nou şi a pământului nou. Unii ar putea crede că biserica va atinge stadiul din Efeseni 5 înainte de perioada împărăţiei. Totuşi, Domnul nu a spus aceasta. Biserica nu va ajunge la acest stadiu până la timpul din Apocalipsa 21. La timpul cerului nou şi a pământului nou nu va exista doar un grup de sfinţi perfectaţi, ci vor fi toţi sfinţii, întregul Trup, din toate naţiunile şi din toate epocile. Toţi vor fi înaintea lui Dumnezeu şi vor fi glorificaţi în prezenţa Sa.

Apocalipsa 21:3 spune: „Şi am auzit o voce puternică din tron spunând: ‚Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, şi El va locui cu ei, ei vor fi popoarele Sale, şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei şi va fi Dumnezeul lor.‘ “ Acest verset ne arată cum va fi în cerul cel nou şi pământul cel nou. Cerul cel nou şi pământul cel nou sunt în binecuvântarea veşnică, iar aici se vorbeşte despre binecuvântarea pozitivă. Acest verset este urmat de afirmaţii care spun că nu va mai fi asta şi nu va mai fi aceea. Acestea sunt aspectele negative, nu aspectele pozitive. Atunci, care este binecuvântarea pozitivă şi veşnică? Ea este aceea că Dumnezeu va fi cu noi. Prezenţa lui Dumnezeu este binecuvântarea. Tot ceea ce Scripturile au spus vreodată despre binecuvântarea în veşnicie este rezumat în aceste cuvinte: „Dumnezeu Însuşi va fi cu ei.“ Cea mai severă suferinţă este aceea de a fi fără prezenţa lui Dumnezeu. Dar în veşnicie toată satisfacţia va fi prezenţa lui Dumnezeu. Binecuvântarea acelei zile nu este alta decât aceea că Dumnezeu va fi cu noi. Solomon a spus odată: „Iată, cerul şi cerul cerurilor nu Te pot conţine; cu cât mai puţin casa aceasta pe care am zidit-o eu?“ (1 Împ. 8:27). Cerul şi cerul cerurilor nu-L pot conţine, dar am putea spune că Noul Ierusalim Îl poate conţine. Dumnezeu locuieşte în Noul Ierusalim şi tronul lui Dumnezeu este întemeiat acolo.

Noul Ierusalim este femeia pe care noi am analizat-o. În Geneza am văzut o grădină şi o femeie. Această femeie a păcătuit, şi Dumnezeu a izgonit-o din grădină. Acum, în cerul nou şi în pământul cel nou,

femeia şi oraşul sfânt sunt una; ele nu mai sunt două entităţi diferite. Deoarece Noul Ierusalim este femeia, Noul Ierusalim este soţia Mielului; prin urmare, femeia şi oraşul sfânt sunt una. Şi nu doar atât; tronul lui Dumnezeu este întemeiat în Noul Ierusalim, sau putem spune că Dumnezeu Însuşi locuieşte înăuntrul acestei femei. Cel Atotputernic locuieşte în ea. De aceea, nu contează cât de mare este forţa sau ispita care poate veni din afară. Puterile rele nu mai pot interveni, şi nici omul nu mai poate cădea din nou, deoarece Dumnezeu locuieşte înăuntrul ei. Binecuvântarea cerului nou şi a pământului cel nou este prezenţa lui Dumnezeu. Toţi cei care au gustat ceva din prezenţa lui Dumnezeu în experienţa lor ştiu că aceasta este într-adevăr o binecuvântare. Nici o altă binecuvântare nu este mai mare sau mai preţioasă decât aceasta.

Să citim din nou ultima parte a versetului 3: „El va locui cu ei, ei vor fi popoarele Sale, şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei şi va fi Dumnezeul lor." Vedem relaţia dintre Dumnezeu şi om? Ce înseamnă în realitate ca noi să fim poporul lui Dumnezeu? Înseamnă că Dumnezeu va locui împreună cu noi, şi că, prin urmare, noi vom fi poporul Său. Ce înseamnă că Dumnezeu va fi Dumnezeul nostru? Înseamnă că Dumnezeu va fi cu noi, şi că prin urmare El va fi Dumnezeul nostru. Când suntem departe de prezenţa Sa, Dumnezeu nu poate fi Dumnezeul nostru. Cea mai mare şi cea mai înaltă binecuvântare din veşnicie este aceea că Dumnezeu va fi cu noi şi că El va fi Dumnezeul nostru.

Versetul 4 spune: „Şi El va şterge orice lacrimă din ochii lor; şi moarte nu va mai fi, şi nici nu va mai fi mâhnire sau plâns sau durere; căci lucrurile de odinioară au trecut." Toţi oamenii au experimentat vărsarea de lacrimi, dar în cerul cel nou şi pământul cel nou ei vor primi această binecuvântare — Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea este în întregime o consecinţă a căderii. Dar în cerul cel nou şi pământul cel nou nu va mai exista moarte. Ultimul vrăjmaş va fi înlăturat. Mâhnirea sau tânguirea reprezintă durerea inimii noastre, simţământul suferinţei lăuntrice; plânsul este vărsarea de lacrimi, expresia exterioară a suferinţei. Durerea este suferinţa trupului nostru fizic. Dar Dumnezeu va pune capăt tuturor acestor lucruri. Toate sunt rezumate în cuvintele: *orice lacrimă, moarte, mâhnire, plâns* şi *durere*. Dar ele nu vor mai fi; toate vor trece.

Versetul 5 spune: „Şi Cel ce şade pe tron a spus: ‚Iată, Eu fac toate lucrurile noi.‘ “ Problema cu care noi ne confruntăm astăzi este aceea că, chiar dacă suntem noua creaţie, noi încă trăim în vechea creaţie. Dar în ziua aceea toate lucrurile vor deveni noi; toate lucrurile vor fi în noua creaţie. Nu numai fiinţa lăuntrică va fi nouă, dar şi cea exterioară va fi nouă. Întregul mediu şi toate lucrurile din el vor fi făcute noi. Acest lucru se numeşte veşnicie. Noua creaţie este pentru noi. Inimile noastre vor fi satisfăcute doar atunci când toate lucrurile vor fi în noua creaţie. Isaia 6 vorbeşte despre experienţa dureroasă pe care noi toţi o împărtăşim: „Sunt un om cu buze necurate.“ În plus, o altă experienţă dureroasă este consemnată în cuvintele: „şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate.“ Dar în ziua aceea totul din jurul nostru va fi în noua creaţie. Ziua aceea va fi absolut glorioasă.

Apocalipsa 21:5 continuă: „Şi El a spus: ‚Scrie, căci aceste cuvinte sunt fidele şi adevărate.‘ “ Cât de bine este că avem scrise aceste lucruri. Dumnezeu i-a dat aceste cuvinte lui Ioan şi i-a poruncit să le scrie. Nici o iotă sau virgulă din ceea ce este scris nu poate trece. Aceste cuvinte sunt fidele şi adevărate! Credinţa noastră finală va fi să-L vedem pe Dumnezeu câştigând victoria decisivă.

În versetul 6, Dumnezeu i-a spus lui Ioan: „A venit împlinirea lor.“ De ce Dumnezeu a putut să-i spună lui Ioan că aceste cuvinte s-au împlinit? El a putut spune aceasta deoarece El este „Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul.“ De multe ori este ca şi cum lucrarea lui Dumnezeu nu a avut succes, dar El spune: „Eu sunt Alfa şi Omega.“ Dumnezeu a făcut planul iniţial, şi tot Dumnezeu îl va aduce la împlinirea finală. Cum Îi mulţumim lui Dumnezeu că El este Alfa, Iniţiatorul tuturor lucrurilor! Geneza 1:1 spune: „La început, Dumnezeu…“ Când cerurile şi pământul au fost create, Dumnezeu a plănuit toate lucrurile. Toate lucrurile şi-au avut începutul în Dumnezeu. În acelaşi timp, El este şi Omega. Omul poate să falimenteze şi va falimenta, dar Dumnezeu este Omega. Omul poate spune asta şi omul poate spune aceea, dar Dumnezeu are ultimul cuvânt. El este Omega.

Dumnezeu a rostit aceste lucruri deoarece El vrea să ne spună că Îşi va aduce planul la îndeplinire, El Îşi va atinge scopul şi va duce la bun sfârşit ceea ce a început. Noi recunoaştem că lucrarea lui

Satan a întrerupt într-adevăr lucrarea lui Dumnezeu, dar de asemenea recunoaştem că Dumnezeu nu este doar Alfa care a plănuit la început, ci şi Omega care va reuşi la sfârşit. Dumnezeu nu renunţă niciodată, şi El nu va îngădui ca vreunul din scopurile Sale să rămână neîmplinite. Indiferent care este condiţia bisericii în experienţa ei prezentă, în scopul lui Dumnezeu ea nu va avea nici o pată, nici un rid sau vreun astfel de lucru. Mai mult decât atât, ea va fi îmbrăcată în glorie şi va fi prezentată Fiului Său.

Când îi vedem pe copiii lui Dumnezeu care diferă atât de mult unii de alţii în credinţă şi în doctrină, ca şi în practică, ne întrebăm cum este posibil ca vreodată ei să ajungă la unitatea credinţei, după cum se vorbeşte în Efeseni 4. Deseori suspinăm şi spunem că aşa ceva nu se va putea întâmpla niciodată, chiar dacă am aştepta încă două mii de ani. Dar Dumnezeu a spus că El este Omega. Va veni ziua în care El va avea înaintea Sa o biserică glorioasă. Poate că El va folosi apă sau va folosi foc, dar cu certitudine va avea o biserică glorioasă. Nu-L putem împiedica pe Dumnezeu. El va obţine ceea ce-L va satisface. Oricât de slabi, indiferenţi sau împietriţi am fi, va veni o zi când Dumnezeu ne va sfărâma în bucăţi. El ne va zdrobi şi ne va face ţăndări, pentru ca noi să devenim ceea ce El vrea să fim. Dumnezeu este Omega. Din moment ce Dumnezeu face acest lucru, El va stărui până la sfârşit. El nu va renunţa niciodată. Să-L lăudăm cu veselie. El trebuie să-Şi atingă scopul!

Versetul 6 continuă: „Celui ce însetează îi voi da din izvorul apei vieţii fără plată.“ Aici accentul nu este pe răscumpărare, ci pe nevoia noastră de Dumnezeu. Înţelesul setei este nevoia de Dumnezeu. A fi fără Dumnezeu înseamnă a fi fără apă. Prin urmare, izvorul apei vieţii este pentru satisfacerea celor însetaţi.

Acum trebuie să acordăm o atenţie specială versetului 7. Cum Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru promisiunea deosebit de preţioasă din acest verset, care ne spune ce anume vor obţine biruitorii. Biruitorii despre care se vorbeşte aici sunt diferiţi de cei menţionaţi în Apocalipsa 2 şi 3. Biruitorii din capitolele 2 şi 3 sunt un grup din întreaga biserică, în timp ce biruitorii despre care se vorbeşte aici sunt în legătură cu „cel care însetează.“ Versetul precedent spune: „Celui ce însetează îi voi da din izvorul apei vieţii fără plată.“ Apoi, versetul 7 spune: „Cel ce biruieşte va moşteni aceste lucruri.“ Cu alte

cuvinte, cei care beau din izvorul apei vieţii sunt biruitorii despre care se vorbeşte aici. Aceşti biruitori diferă de cei care nu beau din această apă. Această biruinţă este de acelaşi fel cu cea despre care se vorbeşte în 1 Ioan 5:4: „Căci tot ce este născut din Dumnezeu biruieşte lumea; şi aceasta este victoria care a biruit lumea — credinţa noastră.“ Cei care sunt născuţi din Dumnezeu, cei care Îi aparţin Domnului, au credinţă. Cei care nu Îi aparţin Domnului, nu au credinţă. Şi această credinţă ne face să biruim lumea. Desigur, acest lucru ar trebui să ne facă să fim plini de bucurie, să ne veselim şi să strigăm „Aleluia!“ În cerul cel nou şi pământul cel nou noi toţi suntem biruitori! Copilul de parte bărbătească din perioada împărăţiei este constituit dintr-o minoritate, dar în Noul Ierusalim întregul Trup biruieşte. În Noul Ierusalim, problema este numai dacă avem sau nu avem credinţă. Dacă avem credinţă, suntem biruitori.

În ziua aceea, Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii noştri; şi moartea nu va mai fi, şi nici nu va mai fi mâhnire, plâns sau durere, căci lucrurile de odinioară au trecut. Dar toate aceste lucruri sunt aspecte negative. Aspectul pozitiv este acela că „El va locui împreună cu ei, iar ei vor fi popoarele Lui.“ În versetul 7 Dumnezeu mai spune: „Eu îi voi fi Dumnezeu, iar el Îmi va fi un fiu.“ Prin urmare, poziţia noastră ca creştini înaintea lui Dumnezeu nu este numai ca oameni, ci şi ca fii. Dumnezeu vrea să aibă mai mulţi fii care să intre în glorie. Îi mulţumim lui Dumnezeu şi-L lăudăm pentru că El a spus: „Eu îi voi fi Dumnezeu, iar el Îmi va fi un fiu.“ În veşnicie nu există nici o binecuvântare mai mare decât aceasta.

Versetul 8 spune: „Dar laşii şi necredincioşii şi urâcioşii şi criminalii şi curvarii şi vrăjitorii şi idolatrii şi toţi cei falşi, partea lor va fi în lacul care arde cu foc şi cu pucioasă, care este moartea a doua.“ Aşa cum binecuvântarea în veşnicie este un fapt, tot astfel pedeapsa în veşnicie este un fapt. Pedeapsa din partea Dumnezeului dragostei este inevitabilă şi nu poţi scăpa de ea. Acesta este un avertisment sever pentru oricine.

ORAŞUL SFÂNT SE COBOARĂ DIN CER

Să observăm acum detaliile oraşului sfânt, Noul Ierusalim. Apocalipsa 21:9-10 spune: „Şi unul din cei şapte îngeri care avea cele şapte potire pline cu ultimele şapte plăgi a venit şi a vorbit cu mine,

spunând: ‚Vino aici; îţi voi arăta mireasa, soţia Mielului.' Şi m-a dus în duh pe un munte mare şi înalt şi mi-a arătat oraşul sfânt, Ierusalimul, coborându-se din cer de la Dumnezeu."

Când îngerul a vrut să-i arate lui Ioan marea curvă din Apocalipsa 17:1-3, el l-a condus în pustie. În ochii lui Dumnezeu şi în ochii celor care sunt inspiraţi de Duhul Sfânt, curva locuieşte în pustie. Ea locuieşte într-un loc unde nu există nici viaţă şi nici roadă — într-un ţinut pustiu. Astăzi oamenii pot contempla clădirile înalte ale bisericilor, pot lua parte la servicii duminicale bine pregătite, şi pot admira abilitatea omului; dar în ochii lui Dumnezeu, tot ce îşi are originea în Babilon se află în pustie; este arid.

Când îngerul i-a arătat lui Ioan soţia Mielului, el l-a adus pe un munte mare şi înalt. Acolo el i-a arătat oraşul sfânt, Ierusalimul, care se coboară din cer de la Dumnezeu. Ioan a contemplat această privelişte de pe un munte mare şi înalt. Acest lucru revelează faptul că, dacă dorim să avem viziunea veşnică a lui Dumnezeu, noi trebuie să fim aduşi de El pe un munte mare şi înalt. Dacă din punct de vedere spiritual nu vom sta pe un munte mare şi înalt, noi nu-i vom vedea pe cei care trăiesc în câmpie, nu vom vedea Noul Ierusalim, şi nici nu vom vedea lucrarea finală a lui Dumnezeu. Ce i-a spus Dumnezeu lui Moise să facă atunci când acesta a ajuns la Iordan împreună cu copiii lui Israel? El i-a poruncit să se urce pe vârful muntelui Pisga şi să-şi ridice ochii pentru a contempla ţara pe care El o promisese. Aceasta ne spune de asemenea că, pentru a primi viziunea şi revelaţia şi pentru a contempla planul lui Dumnezeu, noi trebuie să fim pe înălţime.

Niciodată să nu credeţi că este suficient ca zi de zi să fim nişte creştini obişnuiţi, care să nu comită vreun un păcat mare. Trebuie să înţelegem că, de fiecare dată când luăm această poziţie, planul veşnic al lui Dumnezeu nu devine pentru noi altceva decât doctrină şi cunoştinţă. Trebuie să sperăm să înaintăm măcar puţin pe linie spirituală şi să avem o oarecare realizare spirituală. Ar trebui să nădăjduim să urcăm pe un munte înalt. Numai astfel vom fi capabili să vedem Noul Ierusalim.

Dumnezeu va îndeplini ceea ce doreşte să facă. Dumnezeu va obţine în veşnicia viitoare ceea ce Şi-a propus în veşnicia trecută. Dar în primul rând trebuie să existe biruitori care să introducă

împărăţia, iar apoi trebuie să existe biruitori care să introducă cerul cel nou şi pământul cel nou. Dar problema care se pune este cine vor fi biruitorii. Pentru a fi biruitori trebuie să avem o revelaţie. Dacă nu avem nici o revelaţie, este foarte uşor să primim totul ca pe o învăţătură. Dar trebuie să nu uităm că cunoştinţa nu poate produce roadă niciodată; numai revelaţia poate aduce roadă. Totuşi, pentru a avea revelaţia trebuie să ne urcăm pe muntele înalt; nu putem locui în câmpie. Este destul de greu să urcăm un munte, deoarece trebuie să ne exersăm puterea pentru a urca. Nu putem atinge vârful cât timp nu am depus un anumit efort. Fie ca Dumnezeu să ne dea această realizare spirituală şi să ne elibereze de câmpia joasă. Nu ar trebui să credem că numai faptul de a fi mântuit şi de a nu mai dori nimic altceva este suficient. Dumnezeu trebuie să ne salveze de un asemenea nivel scăzut de viaţă şi să ne arate dorinţa inimii Sale. Numai atunci când vom fi pe muntele cel înalt vom primi revelaţia.

După ce Ioan a văzut Noul Ierusalim, el a făcut un lucru foarte nechibzuit — a căzut cu faţa la pământ pentru a se închina la picioarele îngerului. Acest gest al său, deşi nesăbuit, este foarte semnificativ. Ioan era ultimul dintre cei doisprezece ucenici care urma să părăsească lumea. Cunoştinţa sa, faptele sale, dragostea sa şi experienţa sa le-au depăşit mult pe ale noastre; totuşi, în cartea Apocalipsei vedem că el a făcut de două ori acest gest nechibzuit. El a vrut să se închine în faţa îngerilor în două situaţii — odată în 19:10 şi apoi în 22:8. Deşi acest gest al lui Ioan a fost o fărădelege şi i s-a spus: „Să nu faci aceasta," totuşi, el ilustrează sinceritatea lui Ioan şi faptul că el aprecia mult planul şi lucrarea lui Dumnezeu. Într-o asemenea situaţie, el a fost incapabil să se reţină şi a făcut ceva nesăbuit. Fapta lui a fost greşită, dar în schimb a dovedit că inima lui era dreaptă. Acest lucru ne arată atitudinea pe care ar trebui să o avem atunci când primim viziunea lui Dumnezeu. Fie ca Domnul să ne dea şi nouă o asemenea viziune. Fie ca El să ne facă în stare să urcăm sus pe înălţime pentru a vedea Noul Ierusalim. O, fie ca totul dinăuntrul nostru să fie pentru succesul acestei viziuni şi pentru nimic altceva!

Îngerul i-a spus lui Ioan: „Îţi voi arăta mireasa, soţia Mielului" (21:9). Îngerul a spus că el îi va arăta soţia Mielului, dar Ioan a văzut „oraşul sfânt, Ierusalimul, care se coboară din cer de la Dumnezeu" (v. 10). Soţia Mielului pe care Ioan a văzut-o era oraşul sfânt,

Ierusalimul. Prin urmare, descrierea oraşului este în acelaşi timp descrierea soţiei Mielului. Oraşul este o figură de stil care descrie caracteristicile şi condiţia spirituală a Trupului corporativ pe care Dumnezeu l-a ales înainte de creaţie.

Acest oraş se coboară din cer de la Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu este interesat doar de destinaţia acestui om corporativ, ci şi de locul de unde vine acest om corporativ. Nu este vorba de viitor, ci de sursă. Soţia Mielului se coboară din cer. Noul Ierusalim este din cer, nu de pe pământ. Dumnezeu nu ne prezintă un om cu o istorie a păcatului, care apoi a fost mântuit. (Aceasta nu înseamnă că noi nu avem o istorie a păcatului sau că nu trebuie să ne pocăim şi să fim mântuiţi prin har.) Mai curând, acest pasaj ne arată numai acea parte care este din Dumnezeu. El ne descrie biserica glorioasă din Efeseni 5, care urmează să-I fie prezentată lui Cristos.

În Vechiul Testament, o singură femeie reprezintă într-un fel special biserica ce urmează să-I fie oferită lui Cristos. Ea este Rebeca. Avraam i-a spus bătrânului său slujitor: „Să nu-i iei fiului meu o soţie dintre fiicele cananiţilor, în mijlocul cărora locuiesc; ci să te duci în ţara mea, şi la rudele mele, şi să iei o soţie fiului meu Isaac“ (Gen. 24:3-4). Rebeca nu era o locuitoare a ţării de la vest de Eufrat, şi nici o locuitoare a ţării de la vest de Iordan, ci ea era una dintre rudele lui Isaac.

Dumnezeu doreşte să aibă un om corporativ din „rudenia“ lui Cristos. Din moment ce Cristos a venit din cer, biserica de asemenea trebuie să vină din cer. Astfel, Evrei 2:11 spune: „Căci atât Cel ce sfinţeşte cât şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-Unul singur, şi de aceea Lui nu Îi este ruşine să-i numească fraţi.“ Ce sunt fraţii? Fraţii sunt cei care au fost născuţi din aceeaşi mamă şi din acelaşi tată. Cum îi mulţumim lui Dumnezeu că, pe de o parte, noi am fost cumpăraţi cu sângele preţios al Domnului, iar pe de altă parte, cu adevărat am fost născuţi din Dumnezeu! Există două aspecte ale istoriei fiecărui creştin: unul este acela că la exterior noi am fost cumpăraţi de către Dumnezeu, iar celălalt este acela că în interior am fost născuţi din Dumnezeu. Din punctul de vedere al istoriei noastre cu păcatul, noi am fost cumpăraţi la exterior; dar din punctul de vedere al istoriei noastre aparte de păcat, noi am fost născuţi din Dumnezeu; căci oricine este născut din Dumnezeu nu poate păcătui. Această parte nu are nici început al păcatului, nici istorie a păcatului. Faptul că Noul Ierusalim

se coboară de la Dumnezeu implică faptul că biserica nu a fost niciodată pe acest pământ. Este ca şi cum biserica s-ar coborî pe pământ pentru prima dată. Aceasta nu înseamnă că noi nu am venit la Dumnezeu ca păcătoşi, dar că în noi există o parte care este de la Dumnezeu şi este în întregime din Dumnezeu. Cum trebuie să-I mulţumim lui Dumnezeu că Noul Ierusalim se coboară din cer de la Dumnezeu!

Acest oraş este complet diferit de oraşul despre care se scrie în capitolul 17 din Apocalipsa. Acel oraş este numit oraşul cel mare, iar acest oraş este numit oraşul sfânt. Caracteristica Babilonului este măreţia sa, iar caracteristica Noului Ierusalim este sfinţenia sa. Printre creştini există unii care sunt preocupaţi de măreţie, dar există alţii care acordă atenţie sfinţeniei. Cei care se concentrează asupra măreţiei sunt conform principiului Babilonului, în timp ce aceia care acordă atenţie sfinţeniei sunt conform principiului Noului Ierusalim.

Care este înţelesul sfinţeniei? Din moment ce numai Dumnezeu este sfânt, tot ceea ce îşi are originea în El de asemenea trebuie să fie sfânt. „Atât Cel ce sfinţeşte cât şi cei sfinţiţi sunt toţi dintr-Unul singur.“ Aceasta înseamnă că Cristos este sfânt, deoarece El este din acel Unul singur, şi în acelaşi timp şi noi suntem sfinţi, deoarece şi noi suntem din acel Unul singur. Numai cei care sunt din acel Unul singur sunt sfinţi. Numai ceea ce îşi are originea în Dumnezeu are valoare; ceea ce provine din Dumnezeu, şi numai aceea, este Noul Ierusalim. Tot ceea ce este din om trebuie lăsat la o parte. Răpirea se bazează pe acest lucru. De ce unii vor rămâne afară? Deoarece ei au atât de multe lucruri care nu sunt din Cristos; şi nimic din ceea ce nu este din Cristos nu poate fi adus în cer. Nimic din ceea ce nu îşi are originea în cer nu se poate întoarce în cer. Tot ce este al pământului trebuie lăsat pe pământ; în timp ce tot ceea ce provine din cer se poate întoarce în cer.

LUMINA ORAŞULUI SFÂNT

Apocalipsa 21:11 descrie acest oraş ca „având gloria lui Dumezeu. Lumina ei era ca o piatră foarte preţioasă, ca piatra de iaspis, clară ca cristalul.“ Iaspisul a fost deja menţionat în Apocalipsa 4. Ioan L-a văzut pe Cel care şedea pe tron, a cărui înfăţişare era ca a iaspisului şi a sardiului. Cel pe care Ioan L-a văzut şezând pe tron era la fel ca

iaspisul. Cu alte cuvinte, semnificaţia iaspisului este Dumnezeu văzut, Dumnezeu făcut vizibil. Atunci când omul va sta înaintea tronului, Dumnezeu i se va descoperi ca iaspis. Iată cum Îl vom recunoaşte atunci când vom merge acolo, nu acum, când suntem aici. Ceea ce înţelegem noi astăzi în multe domenii este foarte obscur; dar în acel oraş, gloria lui Dumnezeu va avea strălucirea iaspisului. Aceasta înseamnă că, atunci când Noul Ierusalim se va coborî pe pământ, noi vom fi capabili să-L vedem pe Dumnezeu Însuşi. Niciodată nu-L vom mai înţelege în mod greşit şi nici nu va mai fi nevoie ca vreodată să întrebăm care este raţiunea vreunui lucru. Lumina Noului Ierusalim este la fel de clară ca cristalul, fără nici o urmă de amestec. În ziua aceea totul va fi transparent şi ne va fi arătat într-un mod clar. În ziua aceea noi Îl vom vedea pe Dumnezeu şi Îl vom cunoaşte pe Dumnezeu.

LOCUITORII ORAŞULUI SFÂNT

Versetele 12-14 spun: „El [oraşul] avea un zid mare şi înalt şi avea douăsprezece porţi, şi la porţi doisprezece îngeri, şi avea înscrise nume, care sunt numele celor douăsprezece triburi ale fiilor lui Israel: spre est trei porţi, spre nord trei porţi, spre sud trei porţi, iar spre vest trei porţi. Şi zidul cetăţii avea douăsprezece temelii, iar pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.“ Câţi sunt incluşi în acest om corporativ? Ni se spune că numele celor douăsprezece triburi ale lui Israel sunt scrise pe porţi, iar numele celor doisprezece apostoli sunt scrise pe temelii. Aceasta ne arată că oraşul îi include atât pe sfinţii din Vechiul cât şi pe sfinţii din Noul Testament.

Acest lucru poate fi dovedit dacă citim câteva pasaje din Scriptură. Luca 13:28-29 spune: „Va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor când îi veţi vedea pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov şi pe toţi profeţii în împărăţia lui Dumnezeu, iar pe voi scoşi afară. Şi vor veni de la est şi de la vest, de la nord şi de la sud, şi vor sta la masă în împărăţia lui Dumnezeu.“ Deci împărăţia lui Dumnezeu îi include pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov, care îi reprezintă pe sfinţii Vechiului Testament. Cei care vin de la est, vest, nord şi sud îi reprezintă pe sfinţii Noului Testament. Aceste două grupuri de oameni participă în împărăţia lui Dumnezeu; prin urmare, ei toţi vor intra în Noul Ierusalim.

Evrei 11:8-10 spune: „Prin credinţă Avraam…a locuit ca străin în ţara promisiunii ca într-o ţară străină, făcându-şi locuinţa în corturi împreună cu Isaac şi Iacov, co-moştenitorii aceleiaşi promisiuni; căci el aştepta cu dor oraşul cu temelii, al cărui Arhitect şi Constructor este Dumnezeu.“ Oraşul la care se face referire în acest pasaj este Noul Ierusalim. Numai acest oraş este un oraş care are temelii, al cărui Arhitect şi Constructor este Dumnezeu. Versetul 13 spune: „Toţi aceştia au murit în credinţă.“ „Toţi aceştia“ sunt Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov şi mulţi alţii. Versetul 16 continuă: „Dar cum s-ar spune, ei tânjeau după o ţară mai bună, adică una cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu Îi este ruşine să fie numit Dumnezeul lor, căci le-a pregătit un oraş.“ „Ei“ din versetul 16 sunt „aceştia“ din versetul 13. Aceasta ne arată că sfinţii Vechiului Testament au o parte în Noul Ierusalim. Pentru toţi sfinţii din Vechiul Testament, începând cu Abel, Dumnezeu a rânduit un oraş, Noul Ierusalim. Ei toţi au o parte în el. Versetele 39-40 spun: „Toţi aceştia, obţinând o bună mărturie prin credinţa lor, nu au obţinut promisiunea, deoarece Dumnezeu a prevăzut ceva mai bun pentru noi, pentru ca ei să nu poată fi făcuţi perfecţi fără noi.“ Dumnezeu i-a ţinut pe toţi sfinţii Vechiului Testament în aşteptare; de aceea ei încă nu au obţinut acel oraş. El le-a poruncit să aştepte pentru ca atât ei cât şi noi să putem merge acolo împreună. Deci, atât sfinţii Vechiului Testament cât şi sfinţii Noului Testament vor fi în Noul Ierusalim.

Efeseni 2:11-14 spune: „Prin urmare, amintiţi-vă că odată voi, neamurile în carne, cei numiţi necircumcişi, …la acea vreme eraţi separaţi de Cristos, înstrăinaţi de statul Israel şi străini de legămintele promisiunii, neavând nici o nădejde şi fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odată eraţi departe, aţi ajuns aproape în sângele lui Cristos. Căci El Însuşi este pacea noastră, El, care a făcut din cei doi unul singur şi care a dărâmat zidul de despărţire de la mijloc.“ De la versetul 11 la 13 este folosit pronumele „voi“; dar în versetul 14 este folosit pronumele „noastră.“ Când este folosit pronumele „voi,“ se face referire la sfinţii din Efes; dar când este folosit pronumele „noi,“ se face referire atât la sfinţii iudei cât şi la sfinţii efeseni, precum şi la toţi sfinţii din Vechiul şi din Noul Testament. Cristos este pacea noastră şi El a făcut din cei doi unul singur, dărâmând zidul de despărţire de la mijloc. Versetul 15 spune:

„Abrogând în carnea Sa legea poruncilor în rânduieli, pentru a-i crea pe cei doi în El Însuşi într-un singur om nou, făcând astfel pace.“ Cuvântul „doi“ din acest verset corespunde cu „cei doi“ din versetul 14, şi se referă atât la sfinţii Vechiului Testament cât şi la sfinţii Noului Testament. El nu se referă la relaţia dintre om şi Dumnezeu. Oare era posibil ca Dumnezeu şi omul să fie creaţi împreună pentru a deveni un om nou? Nu. Acest pasaj se referă atât la sfinţii dintre neamuri cât şi la sfinţii dintre iudei, atât la sfinţii Vechiului Testament cât şi la sfinţii Noului Testament.

Versetul 16 spune: „Şi să-i împace pe amândoi într-un singur Trup cu Dumnezeu prin cruce, după ce prin ea a ucis vrăjmăşia.“ A-i împăca „pe amândoi într-un singur Trup“ cu Dumnezeu înseamnă că atât sfinţii Vechiului Testament cât şi sfinţii Noului Testament sunt împăcaţi cu Dumnezeu. Versetele 17-19 spun: „Şi venind, El a anunţat pacea ca evanghelie vouă care eraţi departe, şi pace celor care erau aproape; căci prin El ambii avem acces într-un singur Duh la Tatăl. Aşa că voi nu mai sunteţi străini şi călători, ci concetăţeni cu sfinţii şi membri ai casei lui Dumnezeu.“ Sfinţii din Efes nu mai erau străini, ci concetăţeni cu sfinţii şi membri ai casei lui Dumnezeu. Versetele 20-22 spun: „Fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi a profeţilor, Cristos Isus Însuşi fiind piatra unghiulară; în care toată clădirea, fiind ansamblată laolaltă, creşte într-un templu sfânt în Domnul; în care şi voi sunteţi zidiţi împreună într-un locaş al lui Dumnezeu în duh.“ Astfel, locaşul lui Dumnezeu îi include pe toţi sfinţii din Vechiul şi din Noul Testament. Avraam, Isaac şi Iacov sunt acolo, iar noi de asemenea suntem acolo. În concluzie, în timpul cerului nou şi al pământului cel nou, toţi cei care au viaţa lui Dumnezeu vor fi incluşi în Noul Ierusalim.

ORAŞUL, PORŢILE ŞI ZIDUL

Să continuăm să citim din Apocalipsa 21. Trebuie să acordăm o atenţie specială zidului cetăţii. Versetul 12 spune: „El [oraşul] avea un zid mare şi înalt.“ Versetul 15 spune: „Cel care vorbea cu mine avea o trestie de aur ca măsură pentru a măsura oraşul, porţile şi zidul lui.“ Versetul 17 spune: „Şi i-a măsurat zidul, o sută patruzeci şi patru de coţi, după măsura omului, adică a unui înger.“

La început, Dumnezeu a făcut o grădină în Eden, iar şarpele

a putut să intre în această grădină pentru a-i vorbi Evei. Aceasta ne arată că în jurul grădinii nu exista nici un zid. Iniţial Dumnezeu a intenţionat ca Adam să păzească grădina. Cu alte cuvinte, intenţia Sa a fost ca Adam să fie zidul grădinii. Totuşi, Adam nu a păzit-o, şi astfel Satan a intrat. Dar cum rămâne cu Noul Ierusalim? Noul Ierusalim are un zid. Pe de o parte, un zid include, iar pe de altă parte, el exclude. El include şi păzeşte tot ceea ce este în interiorul oraşului, şi exclude şi respinge tot ceea ce este în afara oraşului. Când există un zid care înconjoară oraşul, el are rolul de a separa ceea ce este în interiorul oraşului de tot ceea ce este în afara lui; el are rolul de a diferenţia cele două categorii de lucruri. Noul Ierusalim este omul cel nou pe care Dumnezeu a dorit să-l obţină. Omul cel nou se află în prezenţa lui Dumnezeu şi este separat de tot ceea ce este afară. Şarpele nu se mai poate strecura înăuntru. Există un zid, o separare, o distincţie. Orice posibilitate ca şarpele să intre din nou a fost anulată.

Când Noul Ierusalim este descris, primul lucru care este menţionat în afară de gloria lui Dumnezeu este zidul. Deci, separarea este unul dintre cele mai importante principii din trăirea unui creştin. Dacă nu există nici o separare, creştinul nu are nici o valoare. Trebuie să existe o linie care să diferenţieze ceea ce este spiritual de ceea ce este carnal. Noul Ierusalim are o separare, o linie de hotar, şi din aceasta noi trebuie să învăţăm o lecţie. Tot ceea ce este din Babilon trebuie respins, în timp ce tot ceea ce este din Dumnezeu trebuie protejat. A construi zidul unui oraş nu este un lucru uşor, deoarece Satan urăşte un zid mai mult decât orice altceva. Când Neemia s-a întors la Ierusalim pentru a construi zidul, Sanbalat şi Tobia au venit şi au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a opri construcţia. Neemia ţinea într-o mână o suliţă, iar cu cealaltă mână construia zidul. De aceea, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne facă în stare să purtăm arme spirituale, pentru a lupta cu răutatea spirituală din locurile înalte şi pentru a menţine principiul separării.

Oraşul are douăsprezece porţi şi douăsprezece temelii, iar pe temelii sunt numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Aceasta indică faptul că în oraş totul se bazează pe principiile împărăţiei lui Dumnezeu care au fost predicate de către apostoli. Efeseni 2:20 spune: „Fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi a profeţilor.“ Aceasta înseamnă

că revelaţia pe care apostolii au obţinut-o este temelia Noului Ierusalim.

Porţile sunt pentru intrare şi ieşire, dar de ce pe ele sunt scrise numele celor douăsprezece triburi ale lui Israel? Domnul Isus a spus că mântuirea vine de la iudei (Ioan 4:22). De la Israel noi am învăţat tot ceea ce este în legătură cu Dumnezeu. Legea a fost dată lui Israel, răscumpărarea este cunoscută prin Israel, iar mântuirea a venit de la Israel. De aceea pe porţi sunt scrise numele celor douăsprezece triburi ale lui Israel.

Oraşul are trei porţi spre est, trei porţi spre nord, trei porţi spre sud şi trei porţi spre vest. În fiecare direcţie există câte trei porţi. De obicei, porţile se află într-un loc convenabil pentru intrare şi ieşire. Prin urmare, deoarece acest oraş are porţi pe toate cele patru laturi, înseamnă că el este localizat într-o poziţie centrală şi că este centrul oricărui lucru. Noul Ierusalim este capodopera din centrul inimii lui Dumnezeu.

Slavă lui Dumnezeu! La porţi sunt doisprezece îngeri care păzesc intrarea (Apoc. 21:12). Înainte heruvimii păzeau calea către pomul vieţii, dar acum pomul vieţii din oraş este păzit de îngerii de la porţi. Îngerii sunt duhuri slujitoare (Evr. 1:14), şi va veni ziua în care aceşti îngeri vor fi supuşi bisericii.

Apocalipsa 21:15 spune: „Şi cel ce a vorbit cu mine avea o trestie de aur ca măsură pentru a măsura oraşul cu porţile şi zidul lui.“ În Biblie, aurul reprezintă tot ceea ce este din Dumnezeu. Faptul că oraşul este măsurat cu aur înseamnă că oraşul poate fi măsurat cu standardul lui Dumnezeu şi corespunde standardului lui Dumnezeu. Trebuie să căutăm gloria lui Dumnezeu, sperând că vom putea satisface standardul lui Dumnezeu în ziua în care vom fi măsuraţi.

Versetul 16 spune: „Şi oraşul este pătrat, iar lungimea lui este la fel de mare ca lăţimea. Şi a măsurat oraşul cu trestia, găsind o lungime de douăsprezece mii de stadii; lungimea, lăţimea şi înălţimea lui sunt egale.“ În Biblie mai este menţionat şi un alt loc a cărui lungime, lăţime şi înălţime sunt egale, şi acel loc este Sfânta Sfintelor din templu. „Locul preasfânt avea douăzeci de coţi lungime, douăzeci de coţi lăţime şi douăzeci de coţi înălţime“ (1 Împ. 6:20). Lungimea, lăţimea şi înălţimea sunt egale. În Biblie, numai Sfânta Sfintelor din templu şi oraşul Noului Ierusalim au lungimea, lăţimea şi înălţimea

egale. Cu alte cuvinte, în cerul cel nou şi pământul cel nou, Noul Ierusalim devine Sfânta Sfintelor pentru Dumnezeu. Când David i-a dat lui Solomon modelul pentru templu, el i-a spus: „Toate acestea… Domnul m-a făcut să le înţeleg scriindu-le cu mâna Lui pe mine, şi chiar toate lucrările acestui model" (1 Cron. 28:19). Totul din templu a fost construit conform revelaţiei divine. În cerul cel nou şi pământul cel nou, Noul Ierusalim este însuşi templul lui Dumnezeu. Tot ceea ce constituie oraşul este ceva în Dumnezeu. Nu există nimic care să fie în afara Sa.

Apocalipsa 21:17 spune: „Şi i-a măsurat zidul, o sută patruzeci şi patru de coţi, după măsura omului, adică a unui înger." Oare astăzi putem spune că măsura unui om este egală cu cea a unui înger? Nu, niciodată. Dar când măsura unui om va fi egală cu măsura unui înger? Domnul Isus a spus că în înviere omul va fi egal îngerilor (Luca 20:36). Cei o sută patruzeci şi patru de coţi vor fi revelaţi atunci când măsura omului va fi egală cu măsura unui înger. Cu alte cuvinte, în interiorul oraşului totul este în realitatea învierii. Slavă lui Dumnezeu, printre toate lucrurile incluse în acest oraş nu există nimic care să nu fie în înviere. Tot ce este mort şi tot ce este din om este în afara oraşului; dar înăuntru totul este înviat şi din Dumnezeu. Învierea reprezintă ceea ce este din Dumnezeu. Tot ce este din om, odată ce moare, nu poate fi înviat niciodată; dar tot ce este din Dumnezeu, deşi trece prin moarte, va învia iarăşi. Tot ce nu poate fi legat sau ţinut de moarte se numeşte înviere. Când ceea ce îşi are originea în noi trece prin cruce, este adus la un sfârşit; dar nimic din Dumnezeu nu poate fi atins de moarte.

Când Ioan a consemnat descrierea oraşului, numărul pe care el l-a folosit pretutindeni a fost *doisprezece* sau un multiplu de doisprezece — douăsprezece porţi, douăsprezece temelii, doisprezece apostoli, douăsprezece triburi, etc. Zidul oraşului este de o sută patruzeci şi patru de coţi, care reprezintă produsul dintre doisprezece şi doisprezece. Doisprezece este numărul folosit în veşnicie. El este cel mai preţios număr din Biblie. În prima parte a Apocalipsei, cifra şapte este des întâlnită — şapte biserici, şapte sigilii, şapte trompete, şapte potire, şapte îngeri, etc. Dar în ultima parte, numărul doisprezece apare de multe ori, ca în cazurile menţionate deja. Cifra şapte simbolizează perfecţiunea, iar numărul doisprezece de asemenea simbolizează

perfecţiunea, dar aceste două numere nu sunt complet identice. Şapte este compus din trei plus patru, în timp ce doisprezece este compus din trei înmulţit cu patru. Întrucât Dumnezeu este Dumnezeul Triunic, numărul trei Îl reprezintă pe Dumnezeu, în timp ce patru este numărul care reprezintă creaţia, cum ar fi de exemplu cele patru vânturi, cele patru anotimpuri şi cele patru creaturi vii. Când trei este adăugat la patru, înseamnă că Dumnezeu îi este adăugat omului. Ce plenitudine şi perfecţiune este atunci când Creatorul este adăugat creaturii! Dar tot ceea ce este adăugat poate fi şi scăzut, şi în consecinţă pierdut din nou; deci această plenitudine nu este durabilă. Dar în Noul Ierusalim, unirea lui Dumnezeu cu omul nu mai este ilustrată de cifra şapte, ci de numărul doisprezece. Unirea nu mai este trei plus patru, ci trei înmulţit cu patru. Înmulţirea este o unire perfectă, ceva care nu poate fi separat niciodată. Când Creatorul Se contopeşte cu creatura rezultă doisprezece, iar doisprezece este numărul unirii perfecte. În cerul cel nou şi pământul cel nou, Dumnezeu şi omul vor deveni una, şi nu vor mai putea fi separaţi.

AUR, PIETRE PREŢIOASE ŞI PERLE

Din ce materiale este construit acest oraş? Versetul 18 spune: „Şi zidul era construit din iaspis.“ Deja am observat iaspisul. Am văzut că strălucirea oraşului este ca iaspisul. Înţelesul acestui lucru este acela că, atunci când contemplăm gloria oraşului, noi privim la adevărata imagine a lui Dumnezeu. Cunoscând adevărata imagine a lui Dumnezeu, omul poate să-L cunoască pe Dumnezeul care şade pe tron. Dumnezeu nu este departe de om, şi nici nu este un Dumnezeu imposibil de cunoscut.

Aşa cum am văzut, funcţia zidului oraşului este de a separa ceea ce este înăuntrul oraşului de ceea ce este în afara lui. Faptul că acest zid este făcut din iaspis înseamnă că separarea se bazează pe ceea ce este văzut în adevărata lumină a lui Dumnezeu. Deci, separarea are la bază faptul de a vedea ceea ce Dumnezeu cere, ceea ce El caută. Dacă unui om nu îi este clară cerinţa lui Dumnezeu, atunci el nu va avea nici o separare.

Să citim în continuare versetul 18: „Şi oraşul era aur curat, ca sticla transparentă.“ Cu alte cuvinte, tot ceea ce este în oraş este din Dumnezeu. Aurul simbolizează ceea ce este din Dumnezeu, ceea ce

se află în noua creaţie a lui Dumnezeu. Petru a spus că noi suntem părtaşi naturii divine. Înăuntrul fiecărei persoane care-I aparţine lui Dumnezeu există o parte care este din Dumnezeu. Înainte de a fi mântuiţi, totul din noi era carne, totul era natural; nu exista absolut nimic de natură spirituală. Dar atunci când L-am primit pe Domnul, Dumnezeu Şi-a împărţit viaţa Sa în noi. Acesta este aurul pe care El ni l-a dat. Înăuntrul nostru există o parte din aur, ceva care cu adevărat este din Dumnezeu. Totuşi, este regretabil că, deşi avem acest aur în noi, el este amestecat cu multe alte lucruri; el este un aliaj (amestec). Noi avem natura lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp avem în noi multe lucruri care sunt complet diferite de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care cea mai mare parte a lucrării lui Dumnezeu cu copiii Săi este aceea de a-i reduce, nu de a adăuga ceva la ei.

De multe ori oamenii ar vrea să obţină mai mult de la Dumnezeu, să fie umpluţi cu Duhul Sfânt şi să-L cunoască mai bine pe Cristos. Toate aceste lucruri îşi au locul lor. Există o mare nevoie de a obţine mai mult din Dumnezeu, de a fi umpluţi cu Duhul Sfânt şi de a cunoaşte mai mult din Cristos. Dar există şi o altă nevoie — nu de creştere, ci de reducere. Lucrarea fundamentală a lui Dumnezeu este aceea de a ne reduce. Dumnezeu face această lucrare din ziua în care am fost mântuiţi, iar instrumentul folosit de El în această lucrare de reducere este crucea. Rolul crucii este acela de a anula; nu de a aduce lucruri în noi, ci de a lua lucruri de la noi. În noi există atât de mult rebut. Există atât de multe lucruri care nu sunt din Dumnezeu, care nu-I aduc glorie. Dumnezeu vrea să înlăture toate aceste lucruri prin cruce, pentru ca noi să putem deveni aur pur. Ceea ce Dumnezeu a pus în noi este aur pur; dar, din cauză că în noi există atât de multă zgură, atât de multe lucruri care nu sunt din Dumnezeu, noi am devenit un amestec. De aceea, Dumnezeu trebuie să depună mult efort pentru a ne face să vedem lucrurile din noi care aparţin sinelui nostru şi care nu-I pot aduce glorie. Noi credem că, dacă Dumnezeu ne vorbeşte, vom descoperi că ceea ce trebuie înlăturat este mult mai mult decât ceea ce trebuie adăugat. Creştinii care sunt deosebit de puternici în suflet trebuie să ţină minte că lucrarea lui Dumnezeu în ei prin Duhul Sfânt este aceea de a înlătura lucruri din ei şi de a-i reduce.

Trăsătura remarcabilă a Noului Ierusalim este aceea a aurului,

a aurului pur. Acolo nu există nimic care să conţină vreun amestec; totul este în întregime din Dumnezeu. Unica lecţie pe care Dumnezeu vrea ca noi să o învăţăm astăzi este aceea că tot ce vine din noi nu este decât zgură. În afară de aurul care este în noi, tot ce vine din noi este rebut. Când este adăugată aurului, bunătatea noastră este zgură; când este adăugat aurului, zelul nostru este zgură. Tot ce este de la noi este zgură. Cu alte cuvinte, tot ce nu este din Dumnezeu este zgură. Nimeni nu poate să stea înaintea lui Dumnezeu şi să spună că are ceva cu care poate contribui. Dumnezeu cere aur pur. În Noul Ierusalim totul este aur pur, fără nici o zgură. Va veni ziua în care noi vom vedea că tot ce nu este din Dumnezeu se află pe cruce. În Noul Ierusalim totul este din Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să-Şi atingă scopul. Dacă Dumnezeu spune că va fi aur pur, atunci va fi aur pur. Nu există nimic care să poată fi amestecat cu lucrarea lui Dumnezeu.

Versetele 19 şi 20 spun: „Temeliile zidului oraşului erau împodobite cu orice piatră preţioasă; prima temelie era iaspis; a doua, safir; a treia, calcedon; a patra, smarald; a cincea, sardonix; a şasea, sardiu; a şaptea, crisolit; a opta, beril; a noua, topaz; a zecea, crisopraz; a unsprezecea, iacint; a douăsprezecea, ametist.“ Ce implică pietrele preţioase? Există o diferenţă fundamentală între pietre preţioase şi aur. Aurul este un element chimic, în timp ce piatra preţioasă nu este un element chimic, ci un compus. Aurul este un element deoarece Dumnezeu l-a creat astfel; el a fost făcut în mod direct de către Dumnezeu. Dar o piatră preţioasă este formată din variate tipuri de elemente, compuse împreună printr-un proces chimic care are loc în pământ, sub căldură şi presiune, într-o perioadă de timp foarte lungă. Cu alte cuvinte, pietrele preţioase nu reprezintă ceva dat de Dumnezeu în mod direct, ci ceva produs în om de Duhul Sfânt, prin mult efort şi mulţi ani de ardere. Lucrarea Duhului Sfânt pe pământ este aceea de a ne trece în mod continuu prin încercări, aşa încât noi să avem tot felul de experienţe şi să devenim pietre preţioase înaintea Sa. Prin urmare, pietrele preţioase sunt rezultatul disciplinării noastre de către El.

Să ilustrăm acest lucru. Naşterea lui Isaac reprezintă aur, dar experienţa lui Iacov este piatră preţioasă. Isaac a fost un fiu născut prin promisiunea lui Dumnezeu. El nu a suferit niciodată şi nu a greşit niciodată în mod flagrant. Dar cazul lui Iacov a fost complet diferit.

El a suferit foarte mult şi a trecut prin multe încercări. Mâna lui Dumnezeu a fost asupra lui tot timpul. Zi după zi şi an după an, Dumnezeu a introdus câte ceva în Iacov, făcându-l să devină o piatră preţioasă.

Viaţa pe care Dumnezeu ne-a împărţit-o este aurul, în timp ce viaţa pe care Dumnezeu o constituie în noi este piatra preţioasă. Zi după zi, prin tot felul de împrejurări, El ne formează în imaginea lui Cristos. Aceasta este piatra preţioasă. Dumnezeu nu Se opreşte doar la faptul de a ne da o porţie din viaţa lui Cristos; El vrea ca viaţa lui Cristos să fie introdusă în noi. Pe de o parte, trebuie să înţelegem că, dacă nu ar exista în noi viaţa Domnului, noi nu am fi deloc diferiţi de cum eram înainte de a fi mântuiţi. Dar pe de altă parte, după ce L-am urmat pe Domnul timp de cinci sau zece ani, fiind disciplinaţi şi trataţi de către El, o parte din viaţa lui Cristos a fost constituită în noi prin Duhul Sfânt. În noi există ceva care a fost format de Domnul, şi aceasta este piatra preţioasă.

Nu ar trebui să fii surprins atunci când Dumnezeu te pune în mod continuu în foc ca să arzi. S-ar părea că toate lucrurile prin care ceilalţi oameni trec sunt bune, dar lucrurile cu care te confrunţi tu nu sunt nici prospere, nici uşoare. Ba chiar eşti greşit înţeles sau atacat de alţii; ţi s-au întâmplat mai multe lucruri decât oricui altcuiva. Dar trebuie să înţelegi că toate acestea nu sunt fără o cauză. Dumnezeu te arde în mod continuu; Duhul Sfânt lucrează pentru a constitui mai mult din viaţa lui Cristos în tine, pentru ca astfel tu să fii transformat în imaginea Sa.

În Apocalipsa nu găsim doar un singur fel de piatră preţioasă, ci tot felul de pietre preţioase. Unele sunt iaspis, altele safir, altele calcedon, altele smarald, altele sardonix, altele sardiu şi alte feluri. Toate aceste pietre preţioase sunt produsul arderii. Ele nu au fost formate de Dumnezeu într-un singur moment, ci au fost obţinute după ce au fost prelucrate prin anii lungi ai lucrării lui Dumnezeu. Piatra preţioasă nu ne-a fost dată la creaţie, şi nici nu este ceva ce am obţinut atunci când am devenit o nouă creaţie. Piatra preţioasă este formată în noi zi de zi, prin lucrarea de ardere a lui Dumnezeu. Ea este o substanţă care este pusă în foc în mod constant. Când focul arde într-un anumit fel, un anumit mineral este topit în această substanţă, iar ea devine un anumit tip de piatră preţioasă. Când

focul arde într-un alt fel, el face ca un alt fel de mineral să fie dizolvat în această substanţă, şi astfel devine un alt tip de piatră preţioasă. Diferite metode de topire a anumitor minerale împreună formează variate tipuri de pietre preţioase.

Pietrele preţioase reprezintă lucrarea Duhului Sfânt. Când am fost mântuiţi, noi am obţinut natura lui Dumnezeu; dar din acel moment, zi de zi, Duhul Sfânt a introdus natura lui Dumnezeu în noi, pentru ca noi să aducem roada Duhului. Nu există numai o singură roadă a Duhului. Există dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea şi multe altele. Duhul Sfânt trebuie să lucreze în noi în mod continuu pentru a ne face să aducem toate aceste feluri de roadă. Când am fost mântuiţi, Dumnezeu Şi-a împărţit viaţa în noi. Dar roada Duhului nu este ceva ce ne este împărţit de Dumnezeu. Noi aducem aceste roade numai atunci când Duhul Sfânt lucrează înăuntrul nostru într-o anumită măsură. Astfel, piatra preţioasă este ceva format în noi prin Duhul Sfânt, prin intermediul a numeroase şi variate împrejurări.

Dumnezeu nu numai că ne-a împărtăşit natura Sa, dar zi de zi El face din noi un anumit fel de oameni, care să poată aduce glorie numelui Său. Când ai fost mântuit, tu ai obţinut natura lui Dumnezeu; iar când eu am fost mântuit, am obţinut şi eu natura Sa. În această privinţă, toţi creştinii sunt la fel; toţi au obţinut natura lui Dumnezeu. Dar în zilele următoare, poate Dumnezeu te-a pus în anumite împrejurări pentru a-ţi da anumite experienţe. Poate El te-a lăsat să treci prin anumite încercări, anumite dificultăţi şi anumite suferinţe, pentru ca tu să devii un creştin ca şi crisolitul, calcedonul, sardiul, sau vreo altă piatră preţioasă. Dumnezeu lucrează în fiecare creştin pentru ca să devină un anumit tip de piatră preţioasă. Noi toţi avem în comun aurul înaintea lui Dumnezeu, dar după ce devenim pietre preţioase înaintea Lui, fiecare primeşte o anumită formă.

Ceea ce Duhul Sfânt formează în noi prin intermediul împrejurărilor va dăinui pentru totdeauna. Când un creştin primeşte mai multe tratamente într-un anumit fel, el va învăţa mai multe lecţii în acea privinţă. Aceasta va produce în el un caracter remarcabil, un caracter care nu se va pierde după câţiva ani, ci va rămâne pentru veşnicie. Ceea ce el a obţinut va fi pentru totdeauna o piatră preţioasă în Noul Ierusalim.

În mulţi dintre copiii lui Dumnezeu, care au umblat cu El timp de zece sau douăzeci de ani, există ceva introdus de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Nu numai că Dumnezeu le-a împărţit ceva, ci ei înşişi au devenit acel ceva, şi acesta este însuşi constituentul lor. Ei au fost disciplinaţi de Duhul Sfânt timp de mulţi ani. Trecându-i prin multe încercări şi experienţe, Duhul Sfânt a format în ei un anumit fel de viaţă. Cei care îi cunosc bine pe aceşti fraţi recunosc că într-adevăr a fost realizat ceva în ei. Ei nu posedă doar viaţa pe care Dumnezeu le-a dat-o, ci şi viaţa transformată pe care Duhul Sfânt a introdus-o înăuntrul lor. Ei nu au doar o simplă viaţă în schimb, ci o viaţă transformată. Aceasta este piatra preţioasă. Piatra preţioasă este ceea ce a fost format în noi prin lucrarea de ardere a Duhului Sfânt. Noul Ierusalim va fi umplut cu aceste pietre preţioase.

La acest punct trebuie să înţelegem cât de inutil este să punem accentul numai pe doctrine. Niciodată nu ar trebui să credem că, dacă am cunoaşte ceva multă teologie sau învăţătură scripturală, am avea un folos. Acestea nu sunt de prea mult folos. Numai ceea ce este imprimat în noi prin ardere de către Duhul Sfânt are valoare. Dacă ceva nu a fost imprimat într-un anumit lucru prin ardere, atunci acel ceva va dispare printr-o uşoară ştergere. Ce valoare spirituală are ceva care poate fi înlăturat din noi printr-o uşoară ştergere? Aceasta nu înseamnă că nu ar trebui să citim Biblia; dar înseamnă că ceea ce citim are valoare numai atunci când Duhul Sfânt, prin ardere, imprimă lucrul citit în noi. Toate pietrele preţioase au ieşit din foc. Pentru a avea pietre preţioase, avem nevoie de foc. Fără foc nu va exista niciodată o piatră preţioasă.

Pentru acest motiv, niciodată nu ar trebui să refuzăm încercările care vin peste noi în împrejurările noastre. Niciodată nu ar trebui să refuzăm disciplina Duhului Sfânt, şi nici nu ar trebui să ne plângem atunci când mâna lui Dumnezeu ne strânge şi ne închide într-un fel sau altul. Cât de legaţi şi de presaţi ne simţim de multe ori! Cum ne-ar place să scăpăm de toată robia şi limitarea şi să fim eliberaţi pentru un timp! Dar nu trebuie să uităm că ne aflăm în mâna formatoare a lui Dumnezeu. El ne formează, pentru ca într-o zi noi să devenim pietre preţioase. Dumnezeu nu ne-a dat doar viaţa Sa, ci de asemenea El lucrează în noi într-o asemenea măsură încât noi vom avea o calitate specială. Iată ce formează Duhul Sfânt în noi

prin toate împrejurările pe care Dumnezeu le îngăduie, şi acest lucru este numit piatră preţioasă. Atunci, la ce ne foloseşte să avem doar cunoştinţă sau doctrină? Numai ceea ce imprimă Duhul în noi prin ardere are valoare. Numai atunci când un creştin a primit ceva prin ardere el va putea să predice mesaje din ceea ce cunoaşte în realitate, mai degrabă decât din ceea ce cunoaşte din cărţi. Numai ceea ce a fost imprimat prin ardere în noi de către Duhul Sfânt este piatră preţioasă. Orice altceva este lemn, fân şi trestie.

Uneori, când ne aflăm în prezenţa unui frate în vârstă, simţim că realmente el umblă cu Domnul. În el există o viaţă care îl caracterizează foarte mult; ea a devenit natura lui specială. Nu putem decât să ne înclinăm înaintea lui. S-ar putea ca alţii să aibă o slujbă mai mare decât el şi să-şi fi asumat o lucrare mai mare, dar el are o viaţă abundentă; înăuntrul lui a fost format ceva prin Duhul Sfânt. El are o calitate specială, ceva care a ieşit din foc; el este o piatră preţioasă. În prezenţa unei asemenea persoane, nu putem decât să ne înclinăm şi să spunem: „Cum am vrea ca şi noi să avem ceva care să fie atât de inspirator, atât de impresionant!“ Nu cuvintele sunt cele care îi inspiră şi îi ating pe oameni, ci ceva care a trecut prin foc.

În Noul Ierusalim există pietre preţioase. Fără pietre preţioase, Noul Ierusalim nu va veni niciodată în existenţă. Dumnezeu are nevoie de pietre preţioase. El are nevoie de un grup de oameni care să exprime calitatea pietrelor preţioase. O, fie ca Dumnezeu să ne elibereze de superficialitate! Numai ceea ce Duhul Sfânt a introdus în viaţa noastră are valoare sau utilitate.

Versetul 21 continuă: „Şi cele douăsprezece porţi erau douăsprezece perle; fiecare dintre porţi era, respectiv, dintr-o singură perlă.“ Noul Ierusalim este constituit nu doar din aur pur şi din pietre preţioase, ci şi din perle. Perlele nu sunt formate prin ardere; ele sunt rezultatul unui proces de formare gradată, care are loc în interiorul unei creaturi marine care a fost rănită. Prin urmare, semnificaţia unei perle este viaţa care rezultă din moarte. Perla reprezintă viaţa eliberată de Domnul Isus în aspectul ne-răscumpărător al morţii Sale.

Matei 13 vorbeşte de asemenea despre o perlă. La cine se referă această perlă? Ea se referă la biserică, pe care Domnul a format-o din moartea Sa. El a fost gata să vândă tot ce a avut pentru a cumpăra această perlă. Perla reprezintă ceva pozitiv, nu ceva pasiv sau negativ.

Ea este biserica, omul cel nou, pe care Dumnezeu doreşte să-l creeze. Înăuntrul unei asemenea Persoane nu există nici problema păcatului, nici problema răscumpărării. El a fost dispus să vândă totul pentru a obţine această perlă. De aici ne dăm seama cât de preţioasă este viaţa care este în întregime din Cristos. Cât de preţioasă este ea pentru Dumnezeu, şi cât de preţioasă este ea pentru Cristos!

În Noul Ierusalim, perlele funcţionează ca porţi ale oraşului. Aceasta înseamnă că tot ce este din Dumnezeu începe de aici. Cu alte cuvinte, pentru ca omul să obţină viaţa în prezenţa lui Dumnezeu, viaţa nu trebuie să fie ceva din om, ci din moartea lui Cristos, din aspectul ne-răscumpărător al morţii lui Cristos.

1 Corinteni 3:12 spune că clădirea spirituală ar trebui să conţină materiale din aur, argint şi pietre preţioase; nu din lemn, iarbă sau paie. În 1 Corinteni 3 sunt aur, argint şi pietre preţioase; dar în Geneza 2, în grădina Edenului, erau aur, pietre preţioase şi perle — argint nu era deloc. În Apocalipsa 21, în Noul Ierusalim există iarăşi aur, pietre preţioase şi perle, dar nu există argint. Care este semnificaţia acestui lucru? Aurul, pietrele preţioase şi perlele — aceste trei articole — se găsesc atât în grădina Edenului, cât şi în Noul Ierusalim. Aceasta înseamnă că aurul, pietrele preţioase şi perlele sunt din veşnicie în veşnicie.

În veşnicie, Dumnezeu nu a plănuit să aibă argint, deoarece argintul este simbolul răscumpărării. Dumnezeu a ştiut că oamenii vor păcătui şi că vor avea nevoie de răscumpărare, dar răscumpărarea nu a fost în planul Său veşnic. În lucrarea lui Dumnezeu există răscumpărarea, dar în scopul Său veşnic nu există răscumpărarea. Prin urmare, în această privinţă, Noul Ierusalim este la fel ca şi grădina Edenului — în el nu există argint. Aceasta înseamnă că în veşnicia viitoare noi vom fi aduşi în stadiul în care nu va mai exista nici o urmă de păcat. Totuşi, astăzi noi nu putem să trecem cu vederea sau să subestimăm argintul. Dacă astăzi cineva crede că nu are nevoie de argint, trebuie să ceară îndurare de la Dumnezeu. Noi nu putem continua fără argint. Dacă nu avem argint, nu avem răscumpărare, şi nu putem face nimic. Dar răscumpărarea nu are nici un loc în scopul lui Dumnezeu. În Noul Ierusalim nu vom găsi deloc argint. Aceasta ne arată că Dumnezeu va şterge toată istoria păcatului, deoarece răscumpărarea nu este inclusă în acest oraş. În Noul Ierusalim oamenii

nu vor mai avea nevoie de răscumpărare, deoarece ei nu vor mai păcătui. Dumnezeu ne va aduce pe un teren atât de solid, încât nu va mai fi posibilă o altă cădere. Înăuntrul nostru există o viaţă care nu are nimic comun cu păcatul şi care nu necesită răscumpărare. Această viaţă din noi este din Cristos şi este Cristos Însuşi. Aşa după cum Cristos Însuşi nu are nevoie de răscumpărare, tot astfel noi, cei care avem o parte din viaţa Sa, nu vom mai avea nevoie de răscumpărare. De aceea, în veşnicie nu va mai fi nevoie de argint.

Îi mulţumim lui Dumnezeu că astăzi avem răscumpărarea Sa. Îi mulţumim lui Dumnezeu că, deşi am păcătuit, sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat. Totuşi, Dumnezeu ne-a împărtăşit viaţa Fiului Său, o viaţă care niciodată nu are nevoie de răscumpărare. Într-o zi vom trăi doar prin această viaţă, iar istoria păcatului va dispare. Argintul răscumpărător nu va mai fi de nici un folos.

Trebuie să vedem că nici căderea nu este în scopul lui Dumnezeu, nici răscumpărarea nu este în scopul lui Dumnezeu şi nici împărăţia nu este în scopul lui Dumnezeu. Căderea nu era în scopul lui Dumnezeu; ea a avut loc pe parcurs. Răscumpărarea nu este în scopul lui Dumnezeu, ci ea este soluţia la problema căderii. Iar împărăţia nu este nici ea în scopul lui Dumnezeu, ea este de asemenea soluţia la problema căderii. Din cauza căderii există răscumpărarea, şi din cauza căderii există împărăţia. Toate aceste lucruri nu sunt decât remedii; ele nu sunt scopul lui Dumnezeu. Totuşi, niciodată nu ar trebui să subestimăm răscumpărarea şi împărăţia. Dacă nu ar fi fost răscumpărarea, nu ar fi existat nici o posibilitate de rezolvare a problemei căderii. Şi dacă nu ar fi existat împărăţia, oare problema căderii putea fi rezolvată? Cu toate acestea, trebuie să reţinem că Dumnezeu nu l-a creat pe om ca să păcătuiască. Dumnezeu l-a creat pe om pentru propria Sa glorie. Această linie este dreaptă; această linie cerească este dreaptă.

De asemenea, Apocalipsa 21:21 spune: „Şi strada oraşului era aur pur, ca sticla transparentă.“ Strada este un loc pentru comunicaţie, şi din moment ce strada oraşului este din aur pur, oamenii care merg pe ea nu vor fi niciodată murdari. Astăzi, cei care s-au scăldat tot au nevoie să-şi spele picioarele (Ioan 13:10) pentru a-şi menţine părtăşia cu Dumnezeu. Când umblăm pe strada acestei lumi, este

imposibil să nu adunăm ceva praf, şi astfel părtăşia noastră cu Dumnezeu este frustrată. Dar în ziua aceea nimic nu ne va putea murdări; nimic nu va putea împiedica părtăşia noastră cu Dumnezeu. În veşnicie nu va mai fi nimic care să ne întineze; viaţa şi trăirea noastră vor fi în întregime sfinte.

Sfârşitul versetului 21 ne spune că oraşul este „ca sticla transparentă." Cât de mult din situaţia noastră actuală nu este transparent! Dar în viitor, în prezenţa lui Dumnezeu, noi toţi vom fi transparenţi. Totuşi, chiar şi astăzi nu ar trebui să avem multe ascunzişuri sau văluri. Nu ar trebui ca înaintea oamenilor să simulăm că suntem evlavioşi pentru a le câştiga lauda. Ipocrizia, simularea şi vălurile — nici unul dintre aceste lucruri nu este transparent. Când condiţia noastră reală nu este atât de bună, dar noi simulăm că suntem bine, nu suntem transparenţi. De multe ori cuvintele şi acţiunile noastre sunt foarte nenaturale. Îi imităm pe alţii în vorbirea noastră, în conduita noastră şi în felul în care facem lucrurile. În atât de multe feluri noi îi imităm pe alţii în loc de a fi noi înşine. Aceasta înseamnă a nu fi transparent. Orice artificialitate şi imitaţie nu înseamnă transparenţă. Cu certitudine noi nu trebuie să trăim înaintea lui Dumnezeu printr-o sfinţenie fabricată de noi înşine. Trebuie să reţinem faptul că adevărata spiritualitate constă în a ne purta crucea. Sfinţenia plină de robie nu este sfinţenia Duhului Sfânt. Teatrul şi simularea trebuie în întregime abandonate.

Prin urmare, trebuie să mărturisim multe lucruri. Între fraţi şi surori trebuie să învăţăm să ne mărturisim unii altora şi să nu ne acoperim păcatul. De fiecare dată când am păcătuit împotriva altora, nu ar trebui să încercăm să justificăm păcatul pe cale raţională, ci să-l mărturisim. Fiecare creştin ar trebui ca astăzi să fie deschis, căci în acea zi, în prezenţa lui Dumnezeu, noi toţi vom fi transparenţi. Strada din Noul Ierusalim este transparentă ca sticla. Acolo totul este vizibil. Din moment ce în ziua aceea va fi astfel, astăzi trebuie să învăţăm să fim asemenea oameni — reali, transparenţi, care niciodată să nu simuleze ceea ce nu sunt.

TEMPLUL ŞI LUMINA ORAŞULUI

Versetul 22 spune: „Şi în oraş nu am văzut nici un templu, căci Domnul Dumnezeu cel Atotputernic şi Mielul sunt templul său."

Aceste cuvinte sunt deosebit de preţioase. Ştim că în Ierusalimul vechi-testamental exista templul. La acea vreme, când omul dorea să aibă părtăşie cu Dumnezeu, el trebuia să meargă la templu. Templul era locul pus deoparte pentru Dumnezeu, şi omul trebuia să meargă acolo pentru părtăşia cu Dumnezeu. Totuşi, în Noul Ierusalim nu va exista nici un templu, deoarece Dumnezeu şi Mielul vor fi templul oraşului. Aceasta înseamnă că în acea zi părtăşia dintre Dumnezeu şi om va fi intimă şi directă; va fi faţă către faţă. Omul nu va mai trebui să meargă într-un loc special amenajat pentru părtăşia lui cu Dumnezeu.

În Vechiul Testament, în templu exista o perdea. Nimeni nu putea să meargă dincolo de perdea şi să intre în prezenţa lui Dumnezeu, cu excepţia Marelui Preot, şi numai o singură dată pe an. Astăzi, în biserică, perdeaua a fost sfâşiată. Acum noi toţi putem intra în prezenţa lui Dumnezeu pentru a ne închina Lui în duh şi în adevăr. Dar în ziua aceea Dumnezeu şi Mielul vor fi templul oraşului. Nu va mai trebui să mergem la Dumnezeu, pentru că El va fi exact acolo unde vom fi şi noi. Astăzi noi mergem la Dumnezeu, dar în ziua aceea vom trăi în prezenţa Sa. Dumnezeu şi Mielul sunt templul oraşului. Prin urmare, dacă nu învăţăm să trăim în Sfânta Sfintelor astăzi, suntem cei mai nesăbuiţi oameni. Astăzi, perdeaua a fost sfâşiată, iar noi putem intra în Sfânta Sfintelor cu îndrăzneală. Nu trebuie să stăm afară.

Versetul 23 spune: „Şi oraşul nu are nevoie de soare sau de lună care să strălucească în el, căci gloria lui Dumnezeu îl iluminează, iar lampa lui este Mielul.“ Acest pasaj este conectat cu versetul precedent, care se referă la templu. Dumnezeu şi Mielul sunt templul oraşului, iar gloria lui Dumnezeu luminează oraşul. De aceea, nu mai este nevoie de soare sau de lună ca să-l lumineze. Ştim că în templul vechi-testamental curtea de afară era luminată de soare sau de lună, iar Locul Sfânt de lumina lămpii. Dar în Sfânta Sfintelor nu exista nici o fereastră; lumina soarelui şi a lunii nu putea pătrunde înăuntru. Şi în ea nu exista nici o lampă, ca în Locul Sfânt. Gloria lui Dumnezeu asigura lumina. La fel, Noul Ierusalim nu este luminat de soare sau de lună, ci de gloria lui Dumnezeu. Aceasta revelează faptul că întregul oraş va fi Sfânta Sfintelor. În viitor, biserica va deveni însăşi Sfânta Sfintelor.

„Lampa lui [a oraşului] este Mielul.“ Gloria lui Dumnezeu este lumina, iar Mielul este lampa. Aceasta ne arată că chiar şi în Noul Ierusalim va exista ceva indirect. Dumnezeu ca lumină va străluci prin Miel ca lampă. Aceasta nu este o referire la răscumpărare, ci o indicaţie a faptului că nimeni nu-L poate cunoaşte pe Dumnezeu în mod direct. Dacă cineva vrea să-L cunoască pe Dumnezeu, el trebuie să o facă prin Miel — acest lucru rămâne valabil chiar şi în veşnicie. Omul Îl poate cunoaşte pe Dumnezeu numai prin Cristos. În afara lămpii noi nu putem vedea lumina; tot astfel, fără Cristos noi nu-L putem vedea pe Dumnezeu. Indiferent de împrejurări, Dumnezeu încă mai locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia. Numai când suntem în Cristos Îl putem vedea pe Dumnezeu.

Versetul 24 spune: „Şi naţiunile vor umbla prin lumina lui [a oraşului]; iar împăraţii pământului îşi vor aduce gloria în el.“ Aici ar trebui să remarcăm un lucru. Toţi oamenii pe care Dumnezeu i-a obţinut în dispensaţiunea patriarhilor, în dispensaţiunea legii şi în dispensaţiunea harului, vor deveni o mireasă care în ziua aceea Îi va fi prezentată lui Cristos. Toţi oamenii care la sfârşitul perioadei împărăţiei încă vor fi în viaţă şi nu vor fi înşelaţi de Satan, vor fi transferaţi pentru a deveni poporul de pe noul pământ. Aceşti oameni sunt naţiunile menţionate în versetul 24. Toţi cei care locuiesc în oraş vor avea trupuri înviate; ei sunt fiii şi împăraţii. Totuşi, cei care vor fi pe pământul cel nou încă vor avea un trup de carne şi sânge; ei sunt oamenii şi naţiunile pământului. Împăraţii pământului sunt conducătorii naţiunilor.

În Vechiul Testament, cortul era aranjat astfel încât se afla în centrul taberei israeliţilor. Trei triburi locuiau la est, trei la vest, trei la sud şi trei la nord. Acest lucru este consemnat în cartea Numeri. Poziţia Noului Ierusalim este similară cu cea a cortului lui Dumnezeu. Zidul oraşului are câte trei porţi în fiecare direcţie: spre est, vest, sud şi nord — în total douăsprezece porţi. Aşa cum cele douăsprezece triburi locuiau în jurul cortului, tot astfel naţiunile vor locui în jurul Noului Ierusalim. Faptul că naţiunile vor „umbla“ prin lumina oraşului înseamnă că naţiunile pământului vor veni la Noul Ierusalim, iar drumul lor către Noul Ierusalim va fi călăuzit de lumina oraşului.

„Gloria“ pe care o vor aduce împăraţii pământului se referă la

gloria care aparţine împăraţilor pământului. Ei îi vor da oraşului gloria teritoriului lor. Aici, „glorie"are acelaşi înţeles cu „glorie" din Geneza 31:1 (VAS) (trad. Cornilescu: avere, bogăţie). Ea înseamnă cel mai bun produs al ţării. Cu alte cuvinte, în noul pământ împăraţii pământului vor aduce cel mai bun produs al localităţilor lor şi îl vor prezenta oraşului sfânt ca pe un dar.

Apocalipsa 21:25 spune: „Şi porţile lui nu vor fi închise cu nici un chip în timpul zilei, căci acolo nu va mai fi noapte." Faptul că porţile nu se vor închide în timpul zilei revelează că în cerul cel nou şi pământul cel nou încă va exista diferenţa dintre zi şi noapte. Naţiunile vor putea veni în oraş în timpul zilei. Dar „acolo nu va mai fi noapte" — în oraş nu va mai fi noapte. Întrucât cei care locuiesc în oraş vor avea trupuri înviate, ei nu se vor simţi niciodată obosiţi; ei Îl vor putea sluji pe Dumnezeu în mod constant, zi şi noapte.

Versetul 26 spune: „Şi ei vor aduce gloria şi onoarea naţiunilor în el [în oraş]." Acest verset se referă la împăraţii din versetul 24. Împăraţii pământului nu vor aduce în oraş numai gloria lor, ci şi gloria şi onoarea naţiunilor.

Versetul 27 spune: „Şi nimic comun sau cine practică urâciunea sau minciuna nu va intra în el, ci numai cei care sunt scrişi în cartea vieţii Mielului." Tot ce este din om şi tot ce aparţine cărnii este comun. Prin urmare, nimic din ceea ce aparţine omului şi cărnii nu poate intra în oraş. Numai ceea ce este din Cristos şi din Duhul Sfânt poate intra; nimic altceva nu poate intra. Atunci când Scriptura se referă la „cine practică urâciunea," ea se referă în special la cei ce practică idolatria, iar când vorbeşte despre cei care „practică minciuna," ea se referă la relaţia cu Satan, deoarece minciunile sunt de la Satan. Cei care sunt în legătură cu idolii sau cu păcatul nu pot intra în cetate. Numai cei ale căror nume sunt scrise în cartea vieţii Mielului pot intra.

În cerul cel nou şi pământul cel nou vor exista numai două feluri de locuitori. În primul rând vor fi cei care au fost mântuiţi prin sânge — ei vor locui în oraş iar numele lor vor fi scrise în cartea vieţii. În al doilea rând, vor fi cei care vor fi fost transferaţi din mileniu — ei vor continua să trăiască şi vor fi locuitorii noului pământ. Numele lor de asemenea sunt scrise în cartea vieţii, dar ei nu vor trăi în oraş. Ei nu vor putea decât să intre şi să iasă din oraş.

RÂUL CU APA VIEŢII ŞI POMUL VIEŢII

Trebuie să analizăm ceea ce ne va arăta Dumnezeu la sfârşit. Versetele 22:1-2 spun: „Şi mi-a arătat un râu cu apa vieţii, strălucitoare ca cristalul, care ieşea din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului în mijlocul străzii sale. Şi de o parte şi de cealaltă a râului era pomul vieţii, producând douăsprezece fructe, dând rod în fiecare lună; iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea naţiunilor.“ Aici ni se reaminteşte versetul 7 din capitolul 2 al Apocalipsei, care spune: „Celui care biruieşte îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în Paradisul lui Dumnezeu.“ Pomul vieţii este plantat în Paradisul lui Dumnezeu. Din moment ce pomul vieţii este în oraş, înseamnă că Noul Ierusalim este Paradisul lui Dumnezeu.

Întorcându-ne la cartea Genezei, în capitolul 2 observăm că Dumnezeu l-a creat pe bărbat ca un tip al lui Cristos şi pe femeie ca un tip al bisericii pe care El a dorit-o. După aceea, Dumnezeu i-a plasat pe cei doi, bărbatul şi femeia, în grădina Edenului. Astfel, în Geneza 2 avem bărbatul, femeia şi grădina. Apoi, în Geneza 3 a apărut şarpele şi ei au căzut; ca rezultat, Dumnezeu i-a izgonit din grădină. În Apocalipsa 21, pe cine vedem în Noul Ierusalim? Acolo este Mielul, Cel pe care-L reprezenta Adam în Geneza 2; El este în întregime pentru Dumnezeu. De asemenea, acolo este soţia Mielului, simbolizată de Eva în Geneza 2; ea este în întregime pentru Cristos. Noul Ierusalim este soţia Mielului şi de asemenea este Paradisul lui Dumnezeu. În Geneza 2 erau trei entităţi — Adam, Eva şi grădina. Dar în Apocalipsa 21 şi 22 sunt doar două — Mielul şi oraşul. Oraşul este mireasa şi în acelaşi timp Paradisul; femeia şi Paradisul au devenit una. Femeia din Geneza putea fi alungată, dar femeia de la sfârşitul Apocalipsei nu mai poate fi alungată.

Unii oameni ar putea să se îngrijoreze şi să întrebe: „Ce se va întâmpla în veşnicie? Dacă şarpele va interveni din nou — ce vom face atunci?“ Putem răspunde spunând că este imposibil ca acest lucru să se întâmple din nou, deoarece în veşnicie Dumnezeu Însuşi va locui în oraşul sfânt. Slavă Lui! În Geneza El a făcut o grădină, o grădină care nu avea zid şi care nu era bine păzită. De aceea şarpele şi păcatul au putut intra. Dar în final Dumnezeu obţine un oraş menit să protejeze. Este imposibil ca oraşul să fie implicat vreodată în vreo cădere. Femeia şi Paradisul sunt atât de uniţi, încât nimic

nu-i mai poate separa vreodată. De acum încolo, această femeie nu mai poate fi izgonită cu nici un chip.

Versetul 22:1 vorbeşte despre un râu cu apa vieţii, care se află în mijlocul străzii oraşului. În Geneza erau patru râuri, dintre care două întotdeauna i-au asuprit pe copiii lui Dumnezeu. Babilonul era construit pe râul Pison, iar Ninive pe râul Hidechel. Copiii lui Dumnezeu întotdeauna au fost chinuiţi de aceste două râuri. Dar în Noul Ierusalim există numai un singur râu — râul apei vieţii. Acest râu îi dă omului viaţă şi bucurie. Psalmul 46:4 spune: „Este un râu ale cărui şuvoaie bucură oraşul lui Dumnezeu, Locul sfânt al corturilor Celui Prea-Înalt.“ Acest râu Îi produce lui Dumnezeu o bucurie specială. Apa acestui râu porneşte „din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului.“ Tronul este la singular deoarece Dumnezeu şi Mielul stau pe un singur tron. Aceasta înseamnă că domnia lui Cristos este domnia lui Dumnezeu.

Versetul 2 spune: „Şi de o parte şi de cealaltă parte a râului era pomul vieţii, producând douăsprezece fructe, dând rod în fiecare lună.“ Din nou este folosit numărul doisprezece. Ce înseamnă că pomul produce douăsprezece soiuri de fructe şi îşi dă rodul în fiecare lună? Acesta este un fel de a spune că totul este satisfăcut, şi că această satisfacţie este pentru veşnicie. În fiecare lună există viaţă. În veşnicie noi vom continua să-L cunoaştem pe Cristos şi vom continua să primim viaţa Domnului, fără nici o întrerupere — nu va exista nici o lună în care să nu existe fructe. Aceasta înseamnă că nu va exista regres. Astăzi noi vedem ceva foarte trist — ceea ce Scriptura revelează ca fiind evaluarea omului. Oamenilor de la douăzeci la şaizeci de ani li se atribuia o anumită valoare, dar celor care aveau peste şaizeci de ani li se atribuia o valoare mai mică (Lev. 27:3, 7). Acesta este un regres, dar în veşnicie nu va mai exista regres. Va exista viaţă nouă şi fructe noi în fiecare lună.

Totuşi, chiar şi înainte ca Noul Ierusalim să vină în fiinţă, noi trebuie să căutăm o nouă experienţă a vieţii în fiecare lună. Experienţa specială pe care am avut-o cu douăzeci de ani în urmă nu mai este proaspătă, şi nici nu ne mai poate fi de ajutor astăzi. Nici experienţa de acum cinci ani nu mai poate fi proaspătă şi nu ne mai poate fi de folos astăzi. Nu putem trăi prin fructul pomului vieţii din lunile trecute. În fiecare lună trebuie să continuăm să avem fructe proaspete. Înaintea

lui Dumnezeu trebuie să primim viaţă în mod continuu; trebuie să-L primim pe Cristos. Nu numai că avem nevoie de fructe în fiecare lună, dar avem nevoie de diferite soiuri de fructe în fiecare lună. Nu putem fi satisfăcuţi înaintea lui Dumnezeu având numai o mică porţie, o anumită parte. Trebuie să învăţăm să-L cunoaştem pe Domnul în multe aspecte; trebuie să aducem tot felul de roade.

Versetul 2 continuă: „Iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea naţiunilor.“ Fructele reprezintă viaţa; frunzele, îmbrăcămintea copacului, reprezintă conduita noastră exterioară. Domnul Isus a blestemat smochinul deoarece avea numai frunze; nu avea nici un fruct. El avea numai conduita exterioară, fără viaţa interioară. În cerul cel nou şi pământul cel nou, naţiunile nu vor avea nici păcat, nici moarte, nici durere, nici blestem şi nici vreun demon. Acest grup de oameni, naţiunile, vor continua să trăiască pe pământ având oraşul sfânt în mijlocul lor. Ei vor fi vindecaţi prin frunzele Domnului Isus, ceea ce înseamnă că faptele Domnului Isus vor fi exemplul lor. Noi vom avea fructele pomului vieţii, iar ei vor avea frunzele. Urmând conduita Domnului Isus, ei vor fi capabili să trăiască în bunăstare în mod continuu; şi în felul acesta naţiunile vor locui împreună în pace şi binecuvântare.

În versetele 1-2, strada, râul apei vieţii şi pomul vieţii sunt legate între ele. În Noul Ierusalim, oriunde găseşti strada, vei găsi şi râul apei vieţii, şi oriunde găseşti râul apei vieţii, vei găsi şi pomul vieţii. Cu alte cuvinte, oriunde va exista activitate va fi râul vieţii şi pomul vieţii. Aceasta înseamnă că, atunci când învăţăm să-L urmăm pe Domnul, întreaga noastră conduită ar trebui să includă râul apei vieţii şi pomul vieţii. Atunci totul va fi bine. Strada este locul unde oamenii se pot mişca. Pentru a ne mişca trebuie ca toate activităţile noastre să fie bazate pe pomul vieţii, nu pe pomul cunoştinţei binelui şi răului. Când viaţa dinăuntrul nostru generează activitatea, rezultatul va fi revărsarea râului apei vieţii în Duhul. Revărsarea vieţii este strada noastră, calea noastră. Dacă viaţa Domnului Isus nu se mişcă în noi, pur şi simplu nu putem umbla. Dacă nu există viaţa Domnului şi dacă nu există revărsarea râului apei vieţii în Duhul, noi nu ne putem mişca. Judecând dacă un anumit fel de a acţiona este bun sau rău după propria noastră înţelepciune, noi plantăm pomul cunoştinţei binelui şi răului, nu pomul vieţii. Dar dacă

acţionăm potrivit cu mişcarea vieţii dinăuntrul nostru, rezultatul va fi acela că apa vieţii va curge către alţii. Toate aceste lucruri sunt legate între ele. Toată lucrarea lui Dumnezeu este bazată pe pomul vieţii şi rezultă în râul apei vieţii.

ÎN VECII VECILOR

Versetul 3 spune: „Şi nu va mai fi blestem.“ Slavă lui Dumnezeu: Geneza 3 va trece în întregime şi nu va mai exista nici un blestem. Tot ce a fost introdus în Geneza 3 poate fi rezumat în cuvântul *blestem*. Chiar şi moartea este un fel de blestem. Totuşi, în cerul cel nou şi pământul cel nou nu va mai exista blestem, şi nu va mai exista moarte. Istoria păcatului se va încheia; omul Îl va glorifica pe Dumnezeu.

Versetul 3 continuă: „Şi tronul lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea.“ Aici situaţia nu este ca cea din Geneza 3, când Dumnezeu umbla în grădină în răcoarea zilei. Aici, Dumnezeu domneşte; aici este localizat însuşi tronul Său. Grădina a devenit acum oraşul, locul în care Dumnezeu este întronat. „Şi robii Lui Îi vor sluji.“ Ce vor face robii lui Dumnezeu în veşnicie? Ei Îl vor sluji. Niciodată să nu credem că în veşnicie nu vom avea nimic de făcut. Nu, noi vom fi robii Săi pentru totdeauna, slujindu-L.

Versetul 4 spune: „Şi ei vor vedea faţa Lui, şi numele Lui va fi pe frunţile lor.“ Întreaga noastră lucrare pentru Domnul trebuie să fie condusă de părtăşie. Adevăratul serviciu pentru Domnul este în părtăşie. Slujirea de unul singur nu este suficientă; trebuie să existe părtăşie. Ei Îl vor sluji şi vor vedea faţa Sa. O, de câte ori Îl vedem pe Dumnezeu noi deja am făcut lucrarea Sa. Dar trebuie să spun că putem face această lucrare numai după ce Îl vedem pe Dumnezeu. Nu ar trebui să facem lucrarea şi să regretăm în mod constant — aceasta nu este părtăşie. Dumnezeu să ne elibereze de orice gen de serviciu care nu este în părtăşie, şi El să ne păzească, ca niciodată să nu îndeplinim vreo lucrare după a cărei înfăptuire să nu mai putem avea părtăşie. După ce am terminat lucrarea, niciodată nu ar trebui să ne simţim mândri, mulţumiţi de noi înşine sau suficienţi. Fie ca Dumnezeu să ne elibereze de orice gen de serviciu care nu rezultă din părtăşie şi care nu este în părtăşie, şi fie ca El să ne facă în stare să rămânem în părtăşie chiar şi după ce am terminat lucrarea. Slujitorii lui Dumnezeu nu numai că vor avea părtăşie cu El, dar

„numele Lui va fi pe frunţile lor.“ Aceasta este mărturia lor; aceasta este ceea ce vor vedea cei care-i vor privi. Oricine va şti că aceşti oameni sunt poporul lui Dumnezeu.

Versetul 5 spune: „Şi noapte nu va mai fi; şi ei nu mai au nevoie de lumina vreunei lămpi sau de lumina soarelui, căci Domnul Dumnezeu va străluci peste ei.“ În acest oraş noaptea este eliminată. Lampa este lumina produsă de om, iar soarele este lumina naturală. Întreaga lucrare a omului şi toate mijloacele sale naturale nu vor mai fi de nici un folos, deoarece totul va fi vizibil. Poate astăzi suntem confuzi şi nu vedem clar. Chiar după ce am îndeplinit un anumit serviciu, s-ar putea să nu ştim unde ne aflăm; dar în ziua aceea nu va fi aşa.

Ultima clauză a versetului 5 este cea mai importantă. „Şi vor domni în vecii vecilor.“ Acesta a fost scopul lui Dumnezeu în creaţie. În Geneza, scopul lui Dumnezeu a fost ca omul să guverneze, iar acum El a atins acest scop — omul guvernează. Acest lucru nu va avea loc în mileniu. Acest pasaj din Scriptură, Apocalipsa 21 şi 22, nu este o descriere a mileniului, ci a veşniciei. Ei vor domni în veşnicie şi vor domni în vecii vecilor. Atunci, scopul iniţial al lui Dumnezeu va fi atins.

Dumnezeu a vrut ca omul să stăpânească asupra pământului şi să-l distrugă pe Satan. Acum omul domneşte, iar Satan a fost aruncat în lacul de foc. Scopul lui Dumnezeu cu omul pe care l-a creat a fost atins. Pe de o parte, Dumnezeu a vrut ca omul să fie ca El Însuşi; iar pe de altă parte, lucrarea pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru om a fost ca acesta să guverneze. Acum am văzut o mireasă — de aur, glorioasă şi frumoasă — având tot felul de bogăţii înăuntrul ei. Ei nu-i lipseşte nimic şi este fără pată, rid sau alte asemenea lucruri. Mai mult, ea este sfântă şi fără cusur. Ea este într-adevăr îmbrăcată cu glorie. Astfel, ceea ce s-a vorbit în Efeseni 5 despre biserica glorioasă s-a împlinit. Ce lucrare vor face cei din biserică? Ei vor domni în vecii vecilor.

Am putea spune că planul lui Dumnezeu poate fi frustrat, dar nu poate fi împiedicat niciodată. Începând cu creaţia, lucrarea lui Dumnezeu a suferit multă frustrare. De fapt, se părea că lucrarea Sa era distrusă şi planul Său nu va reuşi niciodată. Dar Dumnezeu Şi-a atins scopul în Apocalipsa. Există un grup de oameni din aur pur, care este ceva din Dumnezeu. Ei sunt plini de perlă, care este lucrarea

lui Cristos. Şi ei sunt umpluţi cu pietre preţioase, lucrarea Duhului Sfânt. Ei vor domni în vecii vecilor.

Acum, după ce am văzut scopul lui Dumnezeu şi felul în care El lucrează, ce ar trebui să facem? Să organizăm o întâlnire de trezire? Să deschidem un seminar? Sau să ne întoarcem la munca noastră de acasă ca de obicei? Ce facem noi aici? Dumnezeu face un lucru mare. Când comparăm lucrarea Sa cu a noastră, cât de incompleţi ne simţim! Dumnezeu să Se îndure de noi, pentru ca având o asemenea viziune să plătim preţul întreg. Odată ce ai o viziune, vei fi schimbat. Dumnezeu să ne dea o viziune a ceea ce face El şi a ceea ce caută El. Fie ca El să ne arate tipul de oameni pe care El doreşte să-i obţină şi cât de preţios este lucrul asupra căruia El Şi-a fixat inima. Dacă vedem aceste lucruri, vom striga: „O, cât de mic sunt! Cât de multă atenţie mi-am acordat mie însumi!“ Şi vom spune: „Dacă Dumnezeu nu lucrează în mine, nu voi putea să fac lucrarea Sa niciodată. Numai atunci când Dumnezeu Însuşi Se mişcă (acţionează) în mine cu marea Sa putere pot să merg înainte aşa cum trebuie.“ Această mare viziune trebuie să ne înfrângă. Ea trebuie să ne arate că starea noastră de astăzi nu poate satisface niciodată inima lui Dumnezeu. Speranţa noastră este aceea că Dumnezeu ne va da această viziune. Odată ce am văzut-o, îi vom oferi întreaga noastră fiinţă; fiecare parte din noi va fi schimbată. Astăzi noi avem aceste două alternative — să fim biruitori sau să fim rataţi. Cum am putea să ne permitem să slăbim în rugăciune? Dacă neglijăm rugăciunea, nu vom fi niciodată biruitorii lui Dumnezeu.

Fie ca Domnul Isus, marele Păstor al oilor, care a înviat dintre cei morţi, să ne susţină şi să ne conducă cu marea Sa putere, pentru ca de acum înainte şi pentru totdeauna noi să-I aparţinem Lui, să ne consacrăm Lui pentru totdeauna, să-L slujim pe El pentru totdeauna şi să mergem pe calea Sa pentru totdeauna. Domnul să se îndure de noi acum şi în veşnicie. Amin.

APENDICE

BIRUITORII ŞI MIŞCĂRILE DISPENSAŢIONALE ALE LUI DUMNEZEU

Lectură biblică: Apoc. 12.

Conform Bibliei, sămânţa femeii va zdrobi capul vrăjmaşului. Sămânţa femeii din Geneza 3 se referă în primul rând la Domnul Isus, dar biruitorii au şi ei o parte în această sămânţă. Sămânţa femeii include întreaga biserică, în special biruitorii. Chiar dacă Domnul a zdrobit capul lui Satan, el încă este la lucru. Zdrobirea lui Satan de către femeie este un fapt împlinit în copilul de parte bărbătească din Apocalipsa 12. Unicul Biruitor îi include pe toţi biruitorii (v. 10-11).

MIŞCAREA DISPENSAŢIONALĂ A LUI DUMNEZEU – „ACUM" (VERSETUL 10)

Când Dumnezeu Îşi schimbă atitudinea faţă de un anumit lucru, El face o mişcare dispensaţională. Fiecare mişcare dispensaţională introduce noua cale a lui Dumnezeu. Cea mai importantă mişcare dispensaţională a Sa se află în Apocalipsa 12. El vrea să pună capăt acestei epoci şi să introducă epoca împărăţiei. Scopul Său nu este general şi comun. Cum poate El să aducă această epocă la un sfârşit şi să introducă o alta? El trebuie să-Şi aibă instrumentul Său dispensaţional. Iată ce vrea Dumnezeu să facă astăzi.

NEVOIA DE COPILUL DE PARTE BĂRBĂTEASCĂ

Răpirea copilului de parte bărbătească pune capăt epocii bisericii şi introduce epoca împărăţiei. Copilul de parte bărbătească Îl face pe Dumnezeu capabil să Se mişte (să acţioneze). Dacă nu există un copil de parte bărbătească şi nu are loc o răpire, Dumnezeu nu poate face o mişcare dispensaţională. Niciodată nu ar trebui să uităm că Dumnezeu poate fi limitat. El îl aşteaptă pe om în toate mişcările

Sale. Legarea lui Dumnezeu în cer se bazează pe legarea noastră pe pământ; dezlegarea lui Dumnezeu în cer se bazează pe dezlegarea noastră pe pământ. Totul depinde de biserică.

Dorinţa lui Dumnezeu este ca fiinţele create să trateze fiinţele create căzute. Conform scopului Său, întreaga biserică ar trebui să-l trateze pe Satan; totuşi, biserica a falimentat. De aceea, ridicarea biruitorilor devine o necesitate. Scopul lui Dumnezeu este împlinit în biruitori deoarece ei lucrează împreună cu El. Putem observa principiul biruitorilor peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a face o mişcare dispensaţională, Dumnezeu Se bazează întotdeauna pe un grup de biruitori.

MIŞCĂRI DISPENSAŢIONALE ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

După creaţie, viaţa s-a desfăşurat într-un mod obişnuit. Apoi Dumnezeu a început cu *Avraam*. Dumnezeu i-a ales pe Avraam şi pe Sara. El a dorit o naţiune, dar El a început doar cu doi oameni. Dumnezeu a lucrat asupra acestor doi, alegându-i dintre toate celelalte naţiuni, pentru a produce o împărăţie de preoţi. Avraam şi-a părăsit rudenia şi ţara. Datorită alegerii lui Dumnezeu, Avraam a fost mai mare decât Abel, Enoh şi Noe. Se pare că aceşti oameni de la început au fost foarte obişnuiţi. Ei nu au avut nici o valoare dispensaţională pentru Dumnezeu, dar Avraam a avut. Apoi Dumnezeu a spus că sămânţa sa va merge în Egipt şi va rămâne acolo timp de patru sute de ani. Aceasta a fost următoarea mişcarea a lui Dumnezeu.

Dumnezeu l-a ales pe *Iosif*, nu pe fraţii săi, şi l-a adus în Egipt. Iosif a guvernat în Egipt. Acţiunile lui Dumnezeu au fost îndreptate spre bine. Iosif a fost un biruitor în Egipt. El şi-a arătat puterea în împărăţie şi cunoaşterea de Dumnezeu prin vise. Dumnezeu făcuse o mişcare dispensaţională. El a pus un biruitor în Egipt; El nu a pus acolo pe cineva care putea fi înfrânt. Acesta este un principiu al lucrării lui Dumnezeu.

După patru sute de ani, a sosit timpul ca ei să iasă afară. Atunci Dumnezeu l-a ales pe *Moise*. Fără evenimentele din primele câteva capitole din Exod, niciodată nu ar fi existat un exod din Egipt. Moise a ieşit din apă. El a avut un exod din apă. Apoi el a avut un exod din Egipt. Moise a fost triumfător asupra morţii. Dumnezeu l-a ales pentru

a trata poporul Israel. Moise a locuit la palat, care era Egiptul Egiptului. Nu numai duhul său a părăsit Egiptul, ci şi trupul său a părăsit Egiptul; în consecinţă, Dumnezeu l-a ales. Cei care pot spune numai „Du-te," dar nu „Vino," nu vor avea nici un rezultat. Toate mişcările dispensaţionale ale lui Dumnezeu sunt bazate pe un singur om. Acesta este un principiu al biruitorilor.

Când naţiunea Israel a vrut un împărat, oamenii l-au ales pe Saul. El era cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi, dar toată abilitatea sa era în capul său. Totuşi, Dumnezeu Şi-a ales împăratul Său — pe *David*. El era un împărat chiar şi când se afla în pustie îngrijind de oi. El nu fugea când venea un leu, ci mergea împotriva lui în numele Domnului. Teama nu este o atitudine regală, dar atunci când a venit Goliat, Saul s-a temut. Prin contrast, David s-a încrezut în Domnul şi s-a dus să lupte împotriva lui Goliat. Oricine este cu adevărat împărat poate fi împărat în orice loc. Mai târziu, David a devenit un slujitor al lui Saul. Când Saul a devenit vrăjmaşul său, David a avut ocazia să-l omoare, dar nu a făcut-o. Oricine nu se poate controla pe sine nu este vrednic să fie împărat. În Israel nu a fost nici un împărat mai mare decât David. Numai el a fost numit împăratul David, deoarece el a avut o valoare dispensaţională pentru Dumnezeu.

Când israeliţii au fost luaţi în captivitate timp de şaptezeci de ani, Dumnezeu tot a avut o mişcare dispensaţională pentru Israel, din cauza lui *Neemia*; el a fost un adevărat biruitor. Chiar şi în timp ce slujea unui împărat străin, el se pregătea să se întoarcă la Ierusalim. El nu a fost atins de Şuşan şi de treburile palatului. Din cauză că l-a câştigat pe Neemia, Dumnezeu a putut face o mişcare dispensaţională.

La începutul Noului Testament, un grup de oameni speciali Îl aşteptau în Ierusalim pe Domnul Isus: *Ana*, *Simeon* şi *toţi cei* care aşteptau răscumpărarea lui Israel (Luca 2:38). La împlinirea timpului, aşteptarea lor L-a adus pe Domnul Isus. Dumnezeu nu va face lucrurile în mod automat; El va aştepta ca copiii Săi să lucreze împreună cu El.

Domnul are două lucrări pe pământ: răscumpărarea şi zidirea bisericii. Biserica este zidită pe „această piatră" (Mat. 16:18). Apostolii au fost primii care au stat pe această piatră. Chiar dacă au fost slabi în carne, duhurile lor nu au fost slabe. Din această cauză, *cei doispre-*

zece apostoli au o poziţie specială — nici chiar Pavel nu este socotit împreună cu ei; ei au fost un instrument dispensaţional. Pavel a spus că el era mai neînsemnat decât ultimul dintre apostoli. Apostolii şi ucenicii au aşteptat zece zile, rugându-se în Ierusalim. Ei ar fi putut spune: „Avem o mare lucrare de făcut după aceste zile; acum ar trebui să ne odihnim.“ În loc de aceasta, ei s-au rugat. Erau o sută douăzeci, dar unde erau ceilalţi care-L urmaseră pe Domnul? Este clar, nu toţi vor lucra împreună cu Dumnezeu. Aceşti o sută douăzeci au fost biruitori.

MIŞCĂRI DISPENSAŢIONALE ÎN ISTORIA BISERICII

În istoria bisericii, prima mişcare specială a fost *Reforma*. În această mişcare dispensaţională, Dumnezeu l-a folosit pe *Luther*. *Fraţii (Brethren)* au fost şi ei folosiţi. Darby, Groves şi Grant au fost instrumentele Sale. După trezirea din Ţara Galilor, a început o nouă mişcare a lui Dumnezeu. Atât Evan Roberts cât şi d-na Penn Lewis ştiau despre războiul spiritual; ei ştiau cum să-l trateze pe Satan. Adevărul împărăţiei a început să fie cunoscut în 1924. Când Evan Roberts a fost văzut după o absenţă de zece ani, el a spus: „M-am rugat rugăciunile împărăţiei.“ De fiecare dată când Dumnezeu vrea să facă o mişcare dispensaţională, El trebuie să-Şi obţină instrumentul.

Suntem noi la sfârşitul epocii? Dacă suntem, atunci împărăţia va începe curând. Dacă o mişcare dispensaţională este aproape, atunci Dumnezeu are nevoie de un instrument. Doar o lucrare generală nu mai este suficientă. Copiilor lui Dumnezeu le lipseşte viziunea; ei nu văd gravitatea şi intensitatea situaţiei. *Acum* este o problemă de dispensaţiune. Simplul fapt de a fi un bun slujitor al Domnului nu mai este suficient; acest lucru nu este de prea mare folos pentru Dumnezeu. Vă rog să remarcaţi că nu spunem că acest lucru nu este de nici un folos. Ce facem noi pentru a pune capăt acestei dispensaţiuni? Ce facem noi pentru a introduce epoca viitoare? Acesta este un timp special, deci există nevoia de creştini speciali care să facă o lucrare specială.

Astăzi Dumnezeu aşteaptă copilul de parte bărbătească. Numai răpirea poate precipita evenimentele din Apocalipsa 12:10. Dumne-

zeu are o ordine, şi El lucrează potrivit cu această ordine. Ochii Săi au părăsit biserica; acum ei sunt asupra împărăţiei. Un biruitor lucrează conform principiului Trupului. Principiul Trupului anulează sectarismul şi individualismul.

După răpire, femeia va fi persecutată timp de trei ani şi jumătate. Mulţi alţii dintre copiii ei vor trece prin necaz, dar Dumnezeu îi va păstra. A fi un biruitor nu este în primul rând pentru a scăpa de necaz. Trebuie să vedem ce valoare are răpirea pentru Domnul, nu pentru noi înşine.

Dintre toate mişcările dipensaţionale, cea cu copilul de parte bărbătească este cea mai mare, deoarece ea înlătură puterea omului şi puterea lui Satan şi introduce împărăţia. Trăim în timpul cel mai privilegiat; noi putem face cel mai mult pentru Dumnezeu. *Lumina ne va arăta calea, dar tăria şi puterea ne vor face capabili să umblăm pe ea. Pentru a fi folosiţi acum trebuie să plătim un preţ mare.*

DESPRE DOI SLUJITORI AI DOMNULUI

Îi mulţumim Domnului pentru faptul că, de mai mult de optzeci de ani, slujba pe care Watchman Nee şi colaboratorul său Witness Lee au adus-o Trupului Său este o binecuvântare pentru toţi copiii Domnului de pe toate continentele. Scrierile lor au fost traduse în multe limbi. Cititorii noştri ne-au pus multe întrebări despre Watchman Nee şi Witness Lee. Ca răspuns la întrebările lor prezentăm acest scurt rezumat al vieţii şi lucrării acestor doi fraţi.

WATCHMAN NEE

Watchman Nee L-a primit pe Cristos la vârsta de şaptesprezece ani. Slujba sa este binecunoscută printre credincioşii căutători din întreaga lume. Prin scrierile sale mulţi au primit ajutor în ce priveşte viaţa spirituală şi relaţia dintre Cristos şi credincioşii Săi. Totuşi nu mulţi oameni cunosc un aspect la fel de crucial al slujbei sale, care accentuează practica vieţii de biserică şi zidirea Trupului lui Cristos. Fratele Nee a scris multe cărţi atât despre viaţa creştină, cât şi despre viaţa de biserică. Până la sfârşitul vieţii sale, Watchman Nee a fost un dar dăruit de Domnul pentru dezvăluirea revelaţiei din Cuvântul lui Dumnezeu. După ce a suferit pentru Domnul timp de douăzeci de ani într-o închisoare din China continentală, el a murit în 1972 ca un martor credincios al lui Isus Cristos.

WITNESS LEE

Witness Lee a fost cel mai apropiat şi cel mai vrednic de încredere colaborator al lui Watchman Nee. În 1925, la vârsta de nouăsprezece ani, el a experimentat o regenerare spirituală dinamică şi s-a consacrat pe sine însuşi Dumnezeului cel viu pentru a-L sluji. De atunci a început să studieze Biblia în mod intensiv. În primii şapte ani ai

vieţii sale creştine el a fost mult influenţat de Fraţii din Plymouth. Apoi l-a cunoscut pe Watchman Nee, iar în următorii şaptesprezece ani, până în 1949, a fost un colaborator al fratelui Nee în China. În timpul celui de-al doilea război mondial, când China era ocupată de Japonia, el a fost închis de japonezi şi a suferit pentru slujirea sa cu credincioşie faţă de Domnul. Slujba şi lucrarea acestor doi slujitori ai Domnului a produs o mare trezire printre creştinii din China, care a dus la răspândirea evangheliei în toată ţara şi la ridicarea a sute de biserici.

În 1949 Watchman Nee i-a convocat pe toţi colaboratorii săi care Îl slujeau pe Domnul în China şi l-a însărcinat pe Witness Lee să continue slujirea în afara continentului, pe insula Taiwan. În următorii ani, datorită binecuvântării lui Dumnezeu în Taiwan şi în Asia de Sud-Est, au fost întemeiate mai mult de o sută de biserici.

La începutul anilor şaizeci Witness Lee a fost călăuzit de Domnul să se mute în Statele Unite, unde a slujit şi a lucrat pentru beneficiul copiilor Domnului mai mult de treizeci şi cinci de ani. El a locuit în oraşul Anaheim, California, din 1974 până în iunie 1997, când a plecat să fie cu Domnul. De-a lungul anilor săi de lucrare în SUA el a publicat mai mult de 300 de cărţi.

Slujba lui Witness Lee îi ajută în special pe creştinii căutători care doresc o cunoaştere mai profundă şi o experimentare a bogăţiilor nepătrunse ale lui Cristos. Prin deschiderea revelaţiei divine din întreaga Scriptură, slujba fratelui Lee ne revelează cum să-L cunoaştem pe Cristos pentru zidirea bisericii, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toţi. Toţi credincioşii ar trebui să participe la această slujbă de zidire a Trupului lui Cristos pentru ca Trupul să se poată zidi în dragoste. Numai realizarea acestei zidiri poate împlini scopul Domnului şi Îi poate satisface inima.

Caracteristica principală a slujbei acestor doi fraţi este aceea că ei i-au învăţat pe alţii adevărul conform cuvântului pur al Bibliei.

În continuare oferim o scurtă prezentare a principalelor convingeri ale lui Watchman Nee şi Witness Lee:

1. Sfânta Biblie este revelaţia divină completă, infailibilă şi suflată de Dumnezeu, inspirată în mod verbal de Duhul Sfânt.

2. Dumnezeu este singurul Dumnezeu Triunic — Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt — care coexistă şi locuiesc unul în celălalt, în reciprocitate, din veşnicie în veşnicie.

3. Fiul lui Dumnezeu, chiar Dumnezeu Însuşi, a fost încarnat pentru a fi un om cu numele Isus, născut din fecioara Maria, ca să fie Răscumpărătorul şi Mântuitorul nostru.

4. Isus, un om adevărat, a trăit pe pământ timp de treizeci şi trei de ani şi jumătate pentru a-L face cunoscut oamenilor pe Dumnezeu Tatăl.

5. Isus, Cristosul uns de Dumnezeu cu Duhul Său cel Sfânt, a murit pe cruce pentru păcatele noastre şi Şi-a vărsat sângele pentru îndeplinirea răscumpărării noastre.

6. Isus Cristos, după ce a stat îngropat timp de trei zile, a fost înviat din morţi, iar după patruzeci de zile S-a înălţat la ceruri, unde Dumnezeu L-a făcut Domn al tuturor.

7. După înălţarea Sa, Cristos a turnat Duhul lui Dumnezeu pentru a boteza mădularele Sale alese într-un singur Trup. Astăzi acest Duh Se mişcă pe pământ pentru a-i convinge pe păcătoşi, pentru a-i regenera pe aleşii lui Dumnezeu împărţind în ei viaţa divină, pentru a locui în credincioşii lui Cristos pentru creşterea lor în viaţă şi pentru a zidi Trupul lui Cristos pentru expresia Sa deplină.

8. La sfârşitul acestei epoci Cristos Se va întoarce pentru a-i lua pe credincioşii Săi, pentru a judeca lumea, pentru a lua în stăpânire pământul şi pentru a întemeia Împărăţia Sa veşnică.

9. Sfinţii biruitori vor domni împreună cu Cristos în mileniu şi toţi credincioşii în Cristos vor participa în binecuvântările divine din Noul Ierusalim în cerul cel nou şi pământul cel nou pentru veşnicie.

Termeni de distribuire

Living Stream Ministry are plăcerea să pună gratuit la dispoziţia publicului versiunile electronice ale acestor cărţi. Sperăm că mulţi vor citi aceste cărţi şi se vor simţi liberi să le recomande şi altora. Cerem ca pentru o bună ordine, printarea acestor fişiere să fie limitată la uzul tău personal. Te rugăm să nu postezi aceste fişiere în alte părţi într-o formă sau alta. Dacă doreşti să multiplici mai mult decât pentru uzul tău personal, te rugăm să ne contactezi cu o cerere scrisă la copyrights@lsm.org. De asemenea cerem ca toate notele de copyright să fie respectate conform legilor în vigoare. Aceste fişiere PDF nu pot fi modificate sau dezasamblate într-un fel sau altul pentru nicio altă utilizare.